

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Ohnivá puška.pdb

PDB Name: Ohniva puska
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.1.2004
Modification Date: 7.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

=====
Karel May
OHNIVÁ PUŠKA
Version: Palm.1.0
Corrections: N/A
=====

Kapitola první

Na západě

Kdo si v Arkanssas, ve Fort Gibsonu přehodí pušku přes rameno a jede několik dní cesty podél proudu, narazí na malou osadu. Sestává jen z několika prostých chat, společného pastviště a opodál stojícího srubu. Vývěsní štít hlásá do dálky, že je zde (store and boarding house), totiž hostinec a krám, kde lze dostat vše možné i nemožné. Nikdo zpravidla neví, čím dříve majitel krčmy byl a odkud přišel, a on sám se nikdy neptá, kdo je jeho zákazník a kam se ubírá. V hostinské místnosti toho dne sedělo několik mužů, jejichž zevnějšek nebylo věru možno nazvat salónním. I když se oblečení velice různilo, jedno mělo společné: bylo na něm vidět, že jeho majitelé neobtěžují žádného módního krejčího, nýbrž se šatí sami jak se právě dá.

Při dobrém doušku si vyprávěli neuvěřitelné lovecké příhody. Před okamžikem právě kdosi dopověděl historku, jakých v oněch krajích a dobách kolovalo mnoho. Vtom se zdvihl muž, sedící nejbližší oknu, pohlédl ven a zvolal:

„U čerta, to jsou dva greenhorni jako vymalovaní! Jak ty zelenáči seděj na koních! Co tady vůbec hledají?“

Přítomní se zvedli, aby vyhlédli oknem ven.

Muž, který je na cizince upozornil, se posadil zpátky ke stolu a nevěnoval dalšímu ději pozornost.

Byl to prapodivný chlapík. Všecko na něm připadalo nesmírně dlouhé, ruce nohy i tělo a přitom tak slabé, že by pořádný náraz větru roznese toho člověka jako pavučiny babího léta. Na hlavě mu sedělo cosi, co před lety bylo kloboukem. Vyzábělý obličej byl obrostlý vousy, či vlastně vousy, jichž mohlo být dobře počítáno asi sto; rostly mu po různu z horního rtu, z brady a tváří a visely dolů až k pasu jako nitě. Jeho lovecká kazajka byla buď upomínkou na nejtěplejší mládí nebo darem nějakého pidimužika, neboť sahala do poloviny těla a rukávy končily jen několik centimetrů pod lokty. Nohy vězely v ohromných botách, jimž se lidově říká koráby; snad byly kdysi před lety opatřeny koženými holenicemi. Lýtko měl muž obalena takzvanou (horse-feets), totiž kůží staženou z koně.

„Máš pravdu, Pitte Holbersi,“ prohodil jeden ze spolustolovníků. „Jsou to greenhorni a takoví zelenáči nestojí ani za to, aby si jich poctivý westman všímal.“

Zvědavci se vrátili na svá místa. Po chvíli se dveře rozlétly a do nálevny vstoupila dvojice mužů.

Zadní, který za sebou zavřel dveře, byl na pohled nenápadný. Zato jeho druh vzbudil pozornost.

Nebyl ani nápadně velký a silný, zato držení těla a vystupování prozrazovalo ráznost. Souměrný mužný obličej byl opálen do hněda a zdobil jej mohutný tmavý plnovous. Jeho nový oblek zřejmě teprve nedávno opustil věšák konfekční prodejny.

Prerijní lovec má nepřekonatelný odpor ke všemu co voní novotou, ať již jde o šaty nebo zbraň. Čím zašlejší puška, tím je mu milejší, tím víc je na ni hrdý, poněvadž je na ní patrné již při pouhém pohledu, že mu je dávnou družkou, která mu již často pomohla z tísně i z nebezpečí. A v savaně, jako všude, kde se hodnota člověka neposuzuje podle zevnějšku, nýbrž podle skutků, působí švihácký oblek nejen směšně, ale přímo vyzývavě, což často zavdává podnět k ostrým srážkám.

„Dobrý den, pánové,“ pozdravil vousáč a postavil svou pušku do kouta, což pravý lovec nikdy neudělá, dokud si své okolí neprohlédne.

Pak se obrátil k hostinskému a zeptal se:

„Je přítomen počestný mistr Vinklay?“

„Hm! Dost možná, že jsem to já sám,“ odvětil krčmář uštěpačně.

„Jak to, dost možná?“ podivil se cizinec. „Co znamená to vaše možná?“

„Znamená, že buď jsem Vinklay, nebo také nejsem, podle toho, jak se mi právě líbí.“

„A jak se vám to líbí právě teď?“

„To závisí na tom, co si od mistra Vinklaye přejete, pane!“

„Především něco k pití pro mne a tohohle muže. A pak odpověď na některé otázky.“

„O pití není nouze, pane. Zde je sklenice nejjemnějšího porteru. A informace také můžete dostat, pokud se budete ptát

na rozumné věci. Vím, čím je povinen gentleman gentlemanu.“

„Toho gentlemana si odpusťte Vinklayi; gentleman sem gentleman tam,“ pronesl panovačně cizinec a postavil sklenici řídkého piva s patrnou nechutí na stůl. „Chci se zeptat na Sama zvaného Ohnivá puška.“

„Co mu chcete?“ zvolal krčmář překvapeně.

„To je má starost, jestli dovolíte! Slyšel jsem, že se občas u vás stavuje.“

„Ano a ne, pane. Dovolte zase vy, abych – když vy neodpovídáte na mé otázky – neodpovídal zase já na vaše.“

Ostatně tady sedí lidé, kteří vám mohou podat lepší informace.“

Po těchto slovech se hostinský otočil a zmizel. Cizinec se obrátil k ostatním hostům a zeptal se:

„Je to pravda co Vinklay řekl?“

Nikdo mu neodpověděl.

„Mistře nemluvo, hej!“ obrátil se přímo na Pitta Holberse.

„Nechtěl byste mi laskavě odpovědět?“

Dlouhán se udiveně rozhlédl po ostatních.

„Ptáte se mne, velectěný?“

„Ano, vás se ptám.“

„Tak poslyšte, pane! Mé jméno je Holbers, Pitt Holbers, dovedete-li si to pamatovat. Co chcete od Sama-Ohnivé pušky?“

„Přišel jsem z Východu, abych se tu trochu porozhlédl, a potřebuji někoho, kdo by mi v tom prohlížení pomohl. Myslím, že Sam je ten správný chlapík. Proto se vás ptám, kde bych ho našel.“

„Jestli si myslíte, že by moh bejt tím, koho potřebujete, nechci vám to vymlouvat. Ale pochybuju, že by Sam potřeboval vás.“

Vy nevypadáte na to, že byste se hodil plukovníkovi do party.“

„Myslíte? Třeba máte pravdu, ale také možná, že se mýlíte.“

Povězte rovnou: chcete mi odpovědět nebo ne?“

„Co tomu říkáš, Dicku Hamerdulle, starý mývale?“

Dick Hamerdull se podíval do sklenice, jako by v ní bůhvíco hledal, a k cizinci se ani neobrátil. Jen si posunul čepici do týla, načež odpověděl:

„Co říkám nebo neříkám, to je fuk.“

A zase si narovnal čepici a podíval se do sklenice.

„Kdo je ten plukovník Dicku Hamerdulle?“ zeptal se cizinec.

„Kdo je plukovník? Sam Ohnivá puška je náš velitel a proto je náš plukovník.“

Cizinec se pousmál zálesákově logice.

„Kde tedy mohu najít toho vašeho plukovníka?“

Dick Hamerdull vyvalil na cizince oči ještě udiveněji než předtím. Byl snad nejobezpečnějším člověkem mezi Atlantikem a Tichým oceánem a teď najednou jakýsi greenhorn by ho chtěl zpovídat. To si přece nemůže dát jen tak líbit! Zvedl sklenici, napil se z ní tak důkladně, že ani kapka nezbyla, a pak se rozvážně zvedl. Teprve teď bylo možné si prohlédnout celou jeho postavu. Byl to zavalitý chlapík, jehož zevnějšek mohl vzbudit strach i smích zároveň. Tělo věželo v jakémsi pytlí z buvolí kůže, záplatovaném jako střecha s vy spravovanými taškami. Pytel, zastupující úlohu kabátu, byl nepochybně ušit pro osobu mnohem vyšší, protože dosahoval Dickovi až po kotníky. Jeho nohy vězely v sešlapaných škrpálech, hlavu pokrýval beztvarý předmět, který snad kdysi před dávnými lety býval kožešinovou čepicí. Na ošlehaném obličejí, z něhož vykukovala malá, lstivá očka, byla jizva na jizvě, což mu dodávalo neobyčejně bojovného vzezření. Kdo by si muže lépe prohlédl, povšiml by si, že mu chybí několik prstů. Puška, která před ním ležela na stole, se podobala spíš klacku, uříznutému kdesi v houštině. Pažba ztratila nadobro někdejší podobu, byla otlučena, pořežána a roztržena. I ten nejodvážnější střelec by si sotva troufl z té pušky vystřelit z obavy, aby se mu v rukou neroztěl. Takových obdivuhodných bouchaček, které však v rukou svého pána jsou hroznými zbraněmi, bylo tehdy na Dálném Západě dost.

„Dicku Hamerdulle, vy jste mi neodpověděl. Ptám se znovu a ještě jednou: kdy a kde mohu najít Sama Ohnivou pušku?“

„U všech čertů, teď toho mám zrovna dost! Aby mě kdejaký greenhorn vyslychal!“

Slovo greenhorn, zelenáč, má nepříjemný zvuk zvláště na americkém Západě. Není tedy divu, že se neznámý cítil dotčen.

„Greenhorn?“ opáčil. „Chcete se důvěrněji seznámit s mým nožem, pane?“

„Co je mi po vašem perořízku? S tím můžete leda kucht žábky. Jen se nepokoušejte Dicku Hamerdullovi vyhrožovat. Pro mě jste greenhorn!“

Cizinec pokročil do kouta, kde stála jeho puška, chopil se jí a zvolal:

„Kde najdu vašeho plukovníka? Dávám vám minutu času, Hamerdulle. Nezodpovíte-li do té doby mou otázku, nebudete už vůbec nikdy odpovídat! Jsem na Západě, kde si každý bere právo do své ruky sám!“

Zálesák pohlédl zase s naprostým klidem do své sklenice.

„Nuže,“ vykřikl cizinec. Vaše minuta uplynula. Dostanu odpověď nebo ne? Počítám: jedna – dvě –“

Ale nebezpečná číslovka „tři“ se z cizincových úst neozvala. Až dosud seděl Dick Hamerdull klidně a lhostejně.

Vtom se bleskurychle chopil své pušky a než se kdo nadál zahřměl výstřel. Cizincova zbraň vypadla z ruky svého pána a v příštím okamžiku ležel i on na zemi. Dick Hamerdull s nožem v ruce mu klečel na prsou.

„Vy greenhorne! řekněte – tři-, abych mohl odpovědět!“

„Nechte toho a pusťte mne. Copak nerozumíte žertu? Já bych byl přece nevystřelil.“

„To by mohl říct každej. Namířil jste pušku na lovce a tím jste podle zákonů savany propadl mému noži. Dost! Co chcete Samovi? Odpovězte! Teď počítám já: jedna – dvě –“

Přemožený se s napětím všech sil snažil vyprostit. Nešlo to. Začal tedy prosit:

„Mějte rozum! Plukovník je můj strýc!“

„Cože? To si povídejte, komu chcete!“

„Můžete mi věřit, je to pravda!“

„Tak? Je-li Sam váš strýc nebo ne, to je mi naprosto fuk.

Byl bych vás stejně jen drobet polechtal. Na greenhorna by bylo mého nože škoda. Vstaňte a chovejte se slušně.“

Dick Hamerdull se zvedl a usedl zase ke stolu. O cizince ležícího na podlaze se nestaral.

V tom okamžiku se otevřely dveře a pružným krokem vešel muž oblečený jako lovec. Avšak na první pohled to byl Indián.

Jeho oděv byl z vydělané buvolí kůže, jejíž zpracování na měkko ovládají rudošské ženy mistrně. Mokasíny měl z kůže losa, spletené z dlouhých řemínků, ovinutých kolem chodidla.

Indiánovu hlavu pokrývaly husté, tmavé vlasy, stočené do vrkoče, který jako koruna seděl na hlavě, hrdě vztyčené.

Syn divočiny pohrdal každou jinou pokrývkou hlavy.

Když se jiskrným, orlím zrakem rozhlédl po místnosti, zamířil ke stolu, u něhož seděl osamocen starý trapper.

„Ke mně si nesedej,“ zvolal stařík. „Najdi si místo jinde!“

„Rudý muž je unaven! Můj starý bílý bratr snad dovolí, abych si odpočinul,“ odpověděl Indián melodickým hlasem.

„Unavený nebo ne, to je mi jedno. Nesnáším rudou kůži.“

„Nemůžu za to; Velký Duch mi ji dal.“

„Kdo ti ji dal, na to se neptám. Jdi pryč!“

Indián sňal pušku z ramene, opřel pažbu o zem, zkřížil ruce nad ústím hlavně a zeptal se:

„Je můj starý bílý bratr pánem v tomto domě?“

„Do toho ti nic není!“

„Dobře jsi řekl – mně ne a tobě také ne. A proto zde může rudý muž sedět stejně dobře jako bledá tvář.“

Indián usedl. V jeho důrazné řeči i v celém jeho chování bylo cosi, co starého trappera odzbrojilo.

Objevil se krčmář.

„Co chceš v mém domě, rudochu?“

„Dej mi chléb k jídlu a vodu k pití.“

„Máš peníze?“

„Kdybys ty přišel do mého wigwamu a chtěl jíst a pít, neptal bych se tě na peníze! Mám zlato a stříbro.“

Krčmářovy oči zajiskřily. Za chvíli přinesl sklenici nejbídnější whisky a s kusem chleba ji postavil před rudocha.

„Můj bílý bratr mi nerozuměl. Ohnivou vodu jsem nechtěl!“

„Jakou tedy chceš?“

„Rudý muž pije vodu, která prýští ze země.“

„Tak jdi, odkud jsi přišel! Já musím vydělávat peníze, a ne ti nosit vodu! Zaplat' chleba a běž!“

„Rudý muž zaplatí a půjde. Ale ne dřív, dokud mu neprodáš, co ještě potřebuje.“

„Co chceš?“

„Prodej mi tabák a náboje.“

„Tabák dostaneš, ale střelivo rudochům neprodávám.“

„Proč ne?“

„Protože jim nepatří do rukou!“

„Tvým bílým bratrům patří?“

„To si myslím!“

„Abych mohl lovit potřebuji náboje. Prodej mi oč jsem tě žádal.“

„Nic ti nedám!“

„Bílý muž mluví vážně?“

„Docela vážně!“

V příštím okamžiku uchopil Indián krčmáře jednou rukou za krk a druhou tasil nůž.

„Pak nebudeš náboje prodávat ani svým bílým bratrům! Velký Duch ti ponechává malý okamžik k rozmyšlení. Dáš mi, co chci, nebo nedáš?“

Lovci vyskočili, aby se vrhli na Indiána, ale ten se otočil tak, aby měl záda krytá. Zvedl proti nim dlaň a zvolal:

„Jsem Vinnetou, náčelník Apačů! Kdo se odváží upírat mi právo na to, co jsem chtěl od tohoto muže?“

Vyslovení Vinnetouova jména vyvolalo neobyčejný účinek.

Sotva je pronesl, všichni uctivě odstoupili. Vinnetouovo jméno požívalo vážnost.

Od těch dob, co se Vinnetou stal náčelníkem všech apačských kmenů, proměnili se Apačové v nejodvážnější lovce a nejstatečnější bojovníky. Vinnetou byl jedním z mála náčelníků dosud nepodmaněných kmenů, o němž se vědělo, že není nepřítelem bělochů. Dokonce se Samem zvaným Ohnivá puška, velkým lovcem kožešin a stopařem, uzavřel osobní přátelství.

O Samovi nevěděl nikdo, odkud pochází. Obklopil se četnou družinou lovců kožešin, s nimiž se nečekaně objevoval na různých místech.

A pak se vždy povídalo o nějakém neuvěřitelném kousku Sama nebo jeho lidí. Tak se stalo, že Sama osoba byla časem opředena takovou slávou, že každý zálesák na prérii si přál poznat ho osobně.

To však nebylo snadné, neboť nikdo neznal místo, kde má Ohnivá puška se svými lidmi trvalé sídlo a útočiště. Právě

tak nikdo nevěděl, jak se dostal na divoký Západ. Přišel-li do nějaké osady s balíky ulovených kožešin, nezdržel se nikde déle, než bylo nezbytně třeba k jejich prodeji. Jakmile obchod skončil, ihned vždy zmizel. Nepatřil také k oněm lovcům, kteří chtějí nahromadit co nejvíce zlata a stříbra, aby si zabezpečili pozdější klidný odpočinek. Sama nepochybně vedly k životu v savaně zcela jiné důvody. O nich se však nikdo nedověděl...

„Pust' mne!“ zvolal krčmář, jakmile Apač pronesl své jméno.

„Jsi-li Vinnetou, dostaneš vše, co žádáš!“

„Velký Duch ti našeptal tato slova. Jinak bych tě poslal k otcům a za tebou každého, kdo by mi chtěl bránit.“

Vinnetou pustil hostinského a přistoupil ke stolu, kde seděli Dick Hamerdull a Pitt Holbers.

„Proč zde sedí bílí lovci a zahálají, zatímco se rudí bojovníci chystají napadnout jejich wigwam?“

Dick zvedl oči od své sklenice a řekl:

„Velký náčelník Apačů nás zná?“

„Vinnetou vás nikdy nespatriil, ale ví, že ty jsi jeden z jeho mužů. A tenhle je druhý. Má Ohnivá puška bojovat sám s Ogallally, kteří touží po jeho skalpu?“

„Ogallallové?“ vzkřikl Dick Hamerdull a vyskočil, jako by pod stolem šlápl na chřestýše. Také Pitt Holbers se vzpřimil a jediným krokem se ocitl před Apačem.

„Co chtějí Ogallallové od Sama?“

„Pospěš k němu a dovíš se to!“ odvětil Vinnetou. a obrátil se ke krčmáři. Odepjal brašnu na pokrmy a když mu ji hostinský všim požadovaným naplnil, sáhl rukou za opasek a řekl:

„Nyní ti dám zlatý kov.“

Krčmář přijal nugget a pohlížel na těžký kousek zlata s neskrývaným obdivem.

„Zlato! Pravé a ryzí zlato! A je ho aspoň za čtyřicet dolarů! Odkud ho máš?“

„Pshaw!“ bylo jediné slovo, které Vinnetou s výrazem opovržení pronesl. Pak se otočil a odešel.

Také Pitt Holbers si pověsil pušku přes rameno.

„Musíme si pospíšet, Dicku, starý mývale. Vinnetou je vševědoucí a s těmi Ogallally to bude asi pravda.“

Po těchto slovech se poprvé obrátil na cizince, který se prohlásil za Sama synovce.

„Chcete-li k vašemu strýci, je nejvyšší čas, abyste se zvedl. Ale dřív mi povězte, jak se jmenujete či jak vám říkají!“

„Jmenuji se Mertens, Jindřich Mertens.“

„Hm, a ten váš průvodce? Jakpak mám říkat vám?“ obrátil se Dick na cizincova společníka.

„Petr Wolf je mé jméno,“ odvětil muž.

„Kam se poděl ten rudoch?“ zeptal se Mertens.

„Apač? Kam se poděl? On sám ví nejlíp, kam se podít. Vsadím svého koně, že ho najdem právě tam, kde se bude líbit jemu a kde my ho budeme nejvíc potřebovat.“

Vsedli na koně a pustili se nejprve lesem, kterým jeli až do večera. Pak se před nimi otevřela prerie jako obrovský zelený koberec. Teprve když první hvězdy zazářily na obloze, zastavil Dick Hamerdull svého koně.

„Tady končí dnešní den, nemyslíš Pitte Holbersi, starý mývale?“

Dlouhán pohlédl do dálky: „Nebylo by lepší položit se o pár milí dál?“

„Máme s sebou ty dva panáky. Dosud pořádně neochutnali savanu. Musíme jim dopřát trochu odpočinku. Dolů z koní! Ráno pojedeme dál!“

Oba cizinci, nezvyklí jízdě, byli opravdu unaveni a ochotně poslechli. Koně uvázali ke kolíkům. Po večeri bylo stanoveno pořadí hlídek a muži se uložili do trávy na rozprostřené houně.

Hned za ranního šera se vydali na další cestu. Oba trappeři věděli, že v savaně je nutno mít oči otevřeny a důkladně se rozhlížet.

Zpráva, kterou slyšeli od Vinnetoua, byla dost vážná.

Dick Hamerdull jedoucí v čele, náhle sklouzl ze sedla a pozorně prohlížel půdu.

„Pitte Holbersi!“ zvolal. „Jestliže tady před nedávnem nikdo nejel, můžeš mne sníst! Slez a podívej se!“

Pitt Holbers došlápl levou nohou na zem, přehodil pravou přes hřbet svého koně a sklonil se k zemi.

„Když myslíš, Dicku.“ zabručel spokojeně, „myslím i já, že to byl rudoch.“

„Kůň bělocha takovou stopu nezanechá. Nasedni a jedeme dál.“

Hamerdull sám kráčel pěšky po odhalené stopě, zatímco jeho klisna spokojeně klusala za ním. Zanedlouho se obrátil a zvolal:

„Slez zase, starý mývale a podívej se, koho máme před sebou!“

Pitt Holbers pohlédl na označené místo a řekl:

„Jestli si myslíš, Dicku, že to byl Apač, pak máš pravdu.“

Právě takové třepení, které uvázlo na kaktusu, měl ten v krčmě. Asi si tady něčeho všiml, sestoupil z koně a kus třepení zůstal na bodláči. Hele, Dicku, podívej se sem v pravo! Či nohy tohle byly?“

„Pitte, to byl nějaký mizera, co přišel z této strany a zde zahrnul vpravo. Co o tom soudíš?“

„Co bych mohl jiného soudit, než že Apač má prokletě bystrý zrak. Spatřil stopu, která by nám asi ušla.“

„Hlavně, že ji teď vidíme. Rudoch, ale neběhá v savaně sám.“

Bude tu mít někde koně a o pár kroků dál jich může být celá tlupa. Bůhví, co mají v úmyslu.“

Rozhlížel se po obzoru, zavrtěl mrzutě hlavou a obrátil se k cizinci:

„Poslyšte, načpak máte tu škatuli? Proč to neotevřete?“

Mertens vytáhl z pouzdra dalekohled. Dick jej přiložil k očím a znovu se rozhlédl. Pak se usmál a podával dalekohled Holbersovi.

„Popadni tu pišťalu, starý mývale, a pověz mi, co znamená ta dlouhá, rovná čára, která vede támhle od východu k

západu.“

Pitt Holbers vzal dalekohled a zamířil jím v označeném směru.

„Myslíš-li Dicku, že je to železniční trať, která tamtudy vede do Kalifornie, pak můžu s jistotou tvrdit, že nejsi tak hloupý, jak se zdáš.“

„Hloupý? Já, tvůj přítel? Pitte, měl bych ti za to vrazit jednu pěsti do žeber. Ale co s tím rudochem, který po sobě zanechal stopu? A jak to souvisí s tratí?“

„Kdypak přijede nejbližší vlak, milý Dicku?“

„Nevím určitě, ale myslím, že přijede dřív, než všechny, co přijedou po něm“

„Na ten vlak mají rudoši spadeno!“

„Ale z které strany přijede?“

„Běž se zeptat do Omahy nebo do Friska!“

„Ať přijede vlak od východu nebo od západu, Indiáni číhají, aby cestujícím stáhli trochu kůže přes uši.“

„Dolů ze sedel, gentlemani,“ obrátil se Pitt na Mertense a jeho společníka. „Kdo sedí na koni, je z dálky spíše vidět než ten kdo stojí na zemi. Podíváme se, kde se rudoši schovali.“

Ale pušky do hrstí!“

Plížili se pomalu a obezřetně kupředu. Stopy, které sledovali a k nimž se patrně přidružila i stopa Apačova, vedly nejprve k železničním kolejím a pak dále podél nich, až k několika vyvýšeninám, kudy procházel železniční násep. Dick Hamerdull se zastavil. V příštím okamžiku vylétla jeho puška k lici. Sklonil však hlaveň, neboť přes kolej se přehoupla postava, vzpřímila se a pokročila čtyřem mužům vstříc. Byl to Apač.

„Vinnetou poznal bledé tváře,“ pravil. „Vy jste odkryl stopu Ogallallů a přišli jste za mnou, abyste pomohli zachránit ohnivého oře před zkázou?“

„Ano. Ale kde nechal náčelník Apačů svého koně? Nebo snad běhá pěšky v této krásné končině?“

„Můj kůň je jako věrný pes. Položí se tam, kde mu jeho pán přikáže. Hledal jsem svého přítele Sama a zpozoroval jsem rudé muže, kteří chtějí poškodit trať, aby ohnivý oř bělochů vyjel z kolejí. Vinnetou neschvaluje jejich počínání, i když je umí omluvit. Jeho duše je smutná, neboť rudí mužové se marně pokoušejí zachránit prérii pro sebe. Proto chce náčelník Apačů zabránit neštěstí!“

„Dobrá,“ vzdychl Pitt Holbers.

„Jenže nevíme, z které strany vlak přijede.“

„Přijede od východu, protože vlak od západu jel tudy, když slunce stálo nad hlavou náčelníka Apačů.“

„Ale otázka je, v kolik hodin se tu objeví. Nevíš to snad, Pitte Holbersi?“

„Nenosím v hlavě jízdní řád, milý Dicku.“

„To vím, starý mývale. Je mi dobře známo, že v tvé hlavě je prázdná a pusto jako v Llanu Estacadu. Jenže za čtvrt hodiny zajde slunce, a my nebudeme moci rudochy pozorovat, abychom věděli, co vlastně...“

„Vinnetou byl za jejich zády a viděl, že vytrhali kus kolejnic a zničili stezku ohnivého oře, aby nemohl dál.“

„Je jich mnoho?“

„Můj bílý bratr nechť vezme desetkrát deset mužů, a ještě to je méně než polovička těch, co tam čekají. A koni je mnohem více, neboť všechno zboží, které veze ohnivý oř, chtějí Ogallallové na koních odvléci.“

„Co zamýšlí náčelník Apačů?“

„Vinnetou zůstane zde. Jeho bílí bratři půjdou naproti ohnivému oři, aby zarazili jeho běh a zhasili jeho ohnivé oči. Ogallallové nesmějí vidět, že se vlak zastavil.“

Rada to byla dobrá. Je třeba vyjet vlaku hodně daleko vstříc. Vinnetou zůstal sám na místě, kdežto čtveřice mužů se pustila tryskem podél trati.

„Rychle, Rychle!“ vybízel Dick Hamerdull. „Musíme stihnout varovat vlak. Čím dřív, tím líp. Rudoši nesmějí poznat, že světla náhle zůstala stát. Uhodli by, že jsou prozrazeni.“

Kapitola druhá

Sam, zvaný Ohnivá puška

Slunce již zašlo a poněvadž v jižnějším podnebí je jen krátký soumrak, nastala zanedlouho úplná tma.

Konečně zarazil Dick Hamerdull koně a zabručel: „Myslím, že jsme odjeli dost daleko. Upoutejte koně a najděte trochu suché trávy, ať můžeme dát vlaku znamení!“

Po chvilce měli připravenou hromadu suché trávy, kterou mohli zapálit.

Pak se posadili na své houně a pozorně naslouchali směrem, odkud očekávali příjezd vlaku. Seděli mlčky. Mertens a jeho druh by se na mnohé rádi vyptali, ale neodvážili se rušit lovce otázkami. V tom tichu se a očekávání se každá minuta stávala věčností. Konečně se v dálce ukázalo světlo, které se pomalu zvětšovalo.

„Dávejte pozor,“ ozval se Hamerdull. „Jakmile se lokomotiva přiblíží, vy, Mertensi a vy, Wolfe, řvete, co můžete. Ostatní obstaráme sami!“

Popadl chomáč suché trávy a stočil jej v dlouhý doutnák.

Pak vytáhl revolver. Zdálky se ozývalo rachocení vlaku.

Rozhodný okamžik nadešel. Lokomotiva před sebe vrhala ostrý světelný kužel reflektoru, blížil se rychle jako blesk.

Dick Hamerdull přidržel ústí revolveru k doutnáku a vystřelil. V té chvíli se vznítla suchá tráva a začala hořet vysokým plamenem. Dick otočil doutnákem nad hlavou a běžel vstříc vlaku.

Strojvedoucí okamžitě zpozoroval, že se na trati něco děje.

Ozvalo se ostré, několikrát opakované zapísknutí parní píšťaly, pak zaskřípěly brzdy. Nárazníky vagónu zařinčely a vlaková souprava rychlostí stále polevující projela mimo čtyři muže, kteří běželi souběžně s ní podél náspu. Konečně kola uposlechla a vlak se zastavil. Dick Hamerdull, nevšímaje si udivených hlav vychylujících se z oken, běžel nejprve k

lokomotivě a přehodil svou houni přes její reflektor. Pak vzkřikl:

„Světla zhasnout!“

Zřízení pacifické dráhy si zvykli v oněch dobách na všelicos a proto jednali rychle, bez váhání. Záhy zmizeli všechny svítilny, zavěšené na schůdcích vozů.

„Co se děje?“ ozvalo se z lokomotivy. „Kdo jste?“

„Před námi jsou rudoši a číhají na vás. Myslím, že tak trochu vytrhali koleje!“

Strojvůdce seskočil s lokomotivy a spěchal k Hamerdullovi, aby si ho prohlédl zblízka.

Za okamžik obklopil lovce dav zvědavců, kteří vyběhli z vozů.

„Co je? Co se děje? proč stojíme?“ ozývalo se ze všech stran.

Dick Hamerdull pasažérům stručně vysvětlil, co se na ně chystá.

„Dobrá,“ řekl vlakový inženýr. „Zdrží nás to, ale zato se nám skýtá příležitost natřít rudochům zase jednou trochu kůži do modra. Je to v krátké době už potřetí, co se odvažují na této trati napadnout vlak. A vždycky to jsou Ogallallové.

Dneska se přepočteli. Počítali, že přepadnou vlak s bohatým nákladem a jen několika lidmi. Jenže my vezeme několik set dělníků na stavbu mostů a viaduktů v horách. Většina těch hochů je dobře ozbrojena. Budem s rudými snadno hotovi!“

Strojvůdce vyskočil na lokomotivu, aby vypustil přebytnou páru, která se s pronikavým pískotem vyvalila a zahalila celý stroj bílým oblakem. Inženýr se zatím obrátil k dvojici lovců.

„Jak se jmenujete? Rád bych znal jména lidí, kteří nám prokázali tak velikou službu.“

„Já se jmenuji Dick Hamerdull, a to již od narození.“

„A tento dlouhán?“

„Pitt Holbers, pane. Chlapík, na kterého je spolehnutí.“

„A ti ostatní dva?“

„To jsou greenhorni a jmenují se Jindřich Mertens a Petr Wolf.“

„Hamerdull? Je tady Dick Hamerdull?“ ozval se z davu hluboký, silný hlas. Zástupem lidí se protlačil jakýsi muž.

„Buďte vítáni! Který čert vás sem zavedl?“

„Seděli jsme v hospodě tady s dlouhým Pittem a sebrali jsme tyhle dva zelenáče, co chtěli vidět za každou cenu Sama, zvaného Ohnivá puška. Tak jsme je za vámi přivedli.“

„Vy jste Ohnivá puška?“ zvolal inženýr.

„Tak mi říkají,“ zněla odpověď muže.

Byl to pravý obr, jak bylo možno rozeznat i ve tmě, panující kolem vlaku. Oblečen byl jako pravý zálesák.

„To máme štěstí,“ pokračoval inženýr. „Komu lepšímu svěřit velení v boji o vlak!“

„Jsou-li s tím všichni srozuměni, proč ne?“

Ozval se všeobecný souhlas. Proslulému lovcovi, kterého si mnozí z přítomných dávno přáli osobně poznat, plně důvěřovali.

„Pane, vydávejte rozkazy! Postarám se, aby byly provedeny co nejrychleji,“ prohlásil vlakový inženýr.

„Dobrá. Dovolte mi jen několik slov s přítelem. Dicku Hamerdulle, kdo z našich hochů je s vámi?“

„Nikdo, plukovníku. Všichni jsou v horách na lovu.“

„Někdo přece musel být s vámi. Jak tě znám, vím, že bys Ogallally neopustil jen tak. Určitě jsi v jejich blízkosti zanechal stráž.“

„U Ogallallů je strážce, že lepší nemůže být.“

„Kdo je to?“

„Řekl jsem, že nad něho není v prérii lepšího.“

„Není čas na hádky, Dicku! Kdyby to měl být ten nejlepší, musel by to být jedině Vinnetou.“

„Uhodl jste, plukovníku. Velký Apač se s námi setkal a varoval nás. Sledoval sám stopu Ogallallů a připojil se k nám.“

„Vinnetou, náčelník Apačů?“ zvolal radostně Sam. „To je šťastná náhoda! Ten vydá sám za houf jiných. Když půjde s námi, pošleme rudochy rychle domů.“

Sam Ohnivá puška rozhodl utvořit dvě skupiny, které se po obou stranách trati přiblíží k Indiánům. „Jednu povedu já, druhou, pane, si vezmete na starost vy!“

„Ovšem,“ přisvědčil inženýr. „Neměl bych sice opouštět své místo ve vlaku, ale nechci zbůhdarma nechat zahálet své zdravé pěsti.“

Obrátil se k vlakovému personálu. „Chlapci, zůstanete zatím u vagonů. Tome!“

„Ano, pane,“ ozval se strojvůdce.

„Dávej dobrý pozor. Jakmile uvidíš ohnivě znamení, pojeděš dál, ale pomalu a co nejopatrněji, neboť koleje jsou asi poškozeny. Pokud jde o vedení druhé skupiny, mistr Same, půjdu rád. Ale jako pouhý dobrovolník, ne jako velitel. Vyberte někoho jiného kdo by se lépe hodil.“

„Dobrá, pane,“ souhlasil Sam. „Nechtěl jsem vás urazit opomenutím vaší osoby. Ale upřímně řečeno, znám zde člověka, který svůj úkol provede zrovna tak dobře jako já, a tomu můžete své lidi bez obav svěřit. Co myslíš, Dicku Hamerdulle?“

„Když ti gentlemani za mnou půjdou, milerád polezu napřed!“

Má bouchačka si promluví s rudochy rozumné slovo. Ale koně musíme nechat vzadu. Tady pan Mertens je pohlídá.“

„Ani mě nenapadne. Já jdu s vámi!“

„Když chcete jít stůj co stůj s námi, nebudu vám kazit radost. Ostatně může u koní zůstat pan Wolf.“

Ale ani Petr Wolf nechtěl slyšet o tom, aby zůstal vzadu.

A tak inženýr uložil jednomu dělníkovi, který neměl zbraň, aby zůstal u koní.

Lidé byli rozděleni na dvě skupiny a Sam s Dickem se jim postavili do čela. Vlak zůstal tam, kde zastavil. Obě skupiny postupovaly kupředu, až zanedlouho zmizely v temnotě. Nad prérií se rozhostilo ticho.

Nejprve šli plným krokem. Když se přiblížili k místu, kde Dick tušil Indiány, položili se do trávy a plazili se vpřed.

„Uff!“ ozvalo se tiše před Samem. „Bílí jezdcí ať ohnivého oře zastaví a počkají zde, než Vinnetou odejde a zase se vrátí!“

„Vinnetou?“ zeptal se Sam a vzpřímil se. „Můj rudý bratr ať neodchází, dokud nepřijme pozdrav od svého přítele.“

Ač byla skoro úplná tma, Vinnetou upřel oči na muže, jenž se před ním zvedl, a pak zvolal přitlumeným hlasem:

„Sam Ohnivá puška! Velký Duch je dobrý, že dopřál Apačovi uvidět dnes tvou tvář. Vinnetou vítá svého bílého bratra! Přijel můj bratr na ohnivém oři?“

„Ano! Dopřál jsem kožešiny, které nám přátelství Apačovo dopřalo ulovit, na východ, a nyní se vracím. Proč chce můj bílý bratr odejít a zase se vrátit?“

„Duše noci je černá, ale Vinnetou přesto spatřil muže, který stojí tam na té výšině a vyhlíží ohnivého oře. Je to zvěd Ogallallů. Vinnetou půjde, aby mu zastřel oči. Pak se vrátí.“

V příštím okamžiku zmizel náčelník Apačů ve tmě.

Sam viděl, že Vinnetou je v plížení pravý mistr a byl si jist, že zvěd Ogallallů zanedlouho zmizí.

Uplynula krátká doba a Vinnetou se vrátil. Šel oklikou, aby zjistil situaci. Nyní oznamoval Samovi, co viděl.

Ogallallové vytrhali několik kolejnic a položili je i s pražci napříč přes trať. Kdyby byl vlak přijel plnou rychlostí, vykolejil by. Rudoši leželi podél náspu a o něco dále přivázali koně ke kolíkům, zaraženým do země. To velice ztěžovalo dostat se rudochům do blízkosti, neboť indiánský kůň je ostražitější než pes a hlásí svému pánu již na velkou dálku přítomnost cizího člověka.

„Kdo vede Ogallally?“ optal se Sam.

„Matto Sih – Medvědí Tlapa. Vinnetou byl za jeho zády, tak blízko, že na něho mohl dosáhnout tomahawkem.“

„Matto Sih? To je jeden z nejstatečnějších Siouxů. Nebojí se nikoho. Má sílu medvěda a chytrost lišky. Určitě nevzal všechny své muže s sebou. Část bojovníků asi ponechal v záloze, aby mu přišli na pomoc, bude-li třeba. Chytrý bojovník ani nemůže jednat jinak.“

Sam se přehoupnul přes trať a oznámil Dicku Hamerdullovi:

„Ještě tři sta kroků a máš rudochy přímo před sebou. Teď rozdělím své lidi na dvě části. Jednu pošlu s Vinnetouem.“

„Co tam venku budou dělat?“

„Ogallally vede Matto Sih.“

„Medvědí Tlapa? To je chytrý protivník. Jistě si někde vzadu nechal zálohu.“

„Taky si to myslím a proto posílám Vinnetoua. Musí zabránit záloze, aby se spojila s ostatními. Já se svou částí jdu k jejich koním. Podaří-li se nám je rozehnat jsou Ogallallové vyřízeni.“

„Výborně, plukovníku. Já se s mými lidmi postarám, aby rudoši běželi za koňmi.“

„Počkáš se svou skupinou, až se ozve první výstřel.“

Ogallallové si uvědomí, že jsme jim v zádech a vrhnou se patrně sem, kde je uvítáš ty. Ale žádné zbytečné krveprolití. Kdyby chtěli ustoupit do prerie, pustíš je.“

„Nebojte se, plukovníku. Dick Hamerdull přesně ví, co má dělat.“

Sam zmizel a Dick svým mužům v tichosti sdělil potřebné rozkazy. Potom usedl vedle přítele, který po celou dobu nepromluvil ani slova.

„Pitte Holbersi, starý mývale,“ oslovil ho Dick. „Teď začne tanec.“

Vtom se zablesklo a vzduch se otřásl výstřelem z pušky. Co to bylo? Sam se přece dosud nemohl vrátit na své postavení.

Dick usoudil, že asi spustila náhodně puška některého dělníka a vše prozradila.

Ogallallové byli rázem na nohou a hnali se k svým koním.

Ale ani Sama neopustila duchapřítomnost. Sotva zaslechl zrádný výstřel, vydal rozkaz.

„Kupředu!“

Dlouhými skoky běžel k místu, kde Indiáni uvázali své koně.

Dospěl tam se svými lidmi dřív než rudoši. Rychle odvázáni vyplašená zvířata, která se za okamžik rozběhla divoce do prerie.

Na další povel se obrátili všichni proti Indiánům a zahájili palbu. Ogallallové se zarazili. V panující tmě nemohli rozeznat, kolik nepřátel mají před sebou. Okamžik stáli strnule proti puškám bělochů, kteří však dosud stříleli jen na postrach do vzduchu. Pak se ozval povel Matto Siha. Rudoši ustoupili na druhou stranu železničního náspu, kde hledali především úkryt. Sotva se však octli na trati, zvedla se několik kroků proti nim temná hradba. Na padesát pušek zahřmělo a výkřik několika Indiánů svědčil o tom, že všichni lidé Hamerdullovi do vzduchu nemířili.

„Palbu zastavit a na ně!“ vykřikl zálesák Dick a vrhl se s tomahawkem v ruce proti rudochům, aby je obrátil na útěk. Pitt Holbers s několika nejodvážnějšími dělníky se hnali za ním.

Ale Indiáni nepomýšleli na ústup. I když se dostali z jednoho ohně do druhého, neztratili rozvahu. Měli nepřítel v zádech i před sebou a neznali jiné spásy než boj. Jen část se jich vrhla k zemi a snažila se proplížit mezi útočníky.

Ostatní setrvali a postavili se na odpor.

„K zemi a nože ven!“ zavelel Sam hromovým hlasem a zamířil k opuštěnému ležení Indiánů.

Předpokládal, že tam asi bude nahromaděno hodně zápalného materiálu, aby až vlak přijede mohli útočníci rozdělat oheň.

Nemýlil se. Bylo tu několik hromad suché trávy, kterou lovec ihned zapálil. Pak spěchal zpět k místu, kde zuřil boj.

Železniční dělníci byli většinou statní chlapi, ale způsob boje Indiánů byl pro mnohé z nich neznámý. Tam, kde stáli

dva nebo tři proti rudochovi, byli s ním brzy hotovi. Ale kde stál muž proti muži, tam záhy padl běloch pod úderem tomahawku.

Jen tři z bělochů byli stejně vyzbrojeni, jako rudí a mohli jim s úspěchem čelit. Sam Ohnivá puška, Dick Hamerdull a Pitt Holbers.

Sam přiskočil ke skupině rudochů. Obr mával svým tomahawkem a omračoval protivníky každým úderem.

Opodál zápasila dvojice zcela rozdílných mužů. Zavalitý Dick a hubený Pitt, zády k sobě obráceni, aby se kryli, rozdávali rány na všechny strany. Hamerdull, na pohled neobratný, se točil s hbitostí kočky. V levici dvojsečný tesák, v pravici těžký tomahawk. Jeho dlouhý kabát, záplata na záplatě, byl v boji lepší než pancéřové brnění. Každé seknutí nožem se po něm svezlo, aniž mu ublížilo. Dlouhý Pitt točil rukama jako lopatami větrného mlýna. Rozdával údery pěstmi silou kladiva, přičemž jeho obratné nohy se nehnuly z místa, jakoby do země zapustily kořeny.

A ještě další dvojice bojovníků se držela statečně. Byli to oba greenhorni, Mertens a Wolf. Ozbrojeni tomahawky, které vypadaly z rukou rudochů, zacházeli s nimi kupodivu snadno a obratně, vypadalo to, že se v tomto způsobu boje dokonale vyučili. Ale nikdo je nepozoroval, poněvadž na to nebyl čas.

Proto ani nikdo neviděl, že oba bojují vlastně jen zdánlivě.

Nezabili jediného Indiána. Jejich tomahavky narážely jen naslepo a dalo by se říci, že když některý rudoch byl jimi odražen, upustil od boje úmyslně, odplížil se pryč a hledal si jiného protivníka.

Také mezi dělníky bylo několik mužů, kteří Indiánům, kteří vůbec neradi bojují muž proti muži, dali na pamětnou. Brzy se vítězství klonilo na stranu bělochů. Vtom se ozval z prémie divoký pokřik. Sam se nemýlil. Chytrý Matto Sih zanechal značný počet bojovníků v záloze, kteří se mu nyní v rozhodném okamžiku přihnali na pomoc, plni svěžíh sil. Při jejich bojovém pokřiku se vraceli i ti Indiáni, co se už dali na ústup a vrhli se do boje s novou zuřivostí. V okamžiku se situace změnila a běloši se museli omezit na pouhou obranu.

„Za násep!“ zvolal hromovým hlasem Sam. Ostatní ho následovali krok za krokem.

Sam viděl, že se proti mocné přesile neudrží. Chtěl už dát rozkaz k ústupu, když vtom za zády rudochů zapraskal hromadný výstřel a několik mužů se zbraněmi v rukou se vrhlo mezi Indiány.

Byl to Vinnetou se svou skupinou. Přišli právě včas.

V hustém kruhu bojujících stál Matto Sih, náčelník Ogallallů. Jeho mohutná postava vězela v kazajce z vydělané buvolí kůže, přes hřbet měl přehozenou kůži stepního vlka, jehož lebka mu kryla vzadu hlavu a týl. V levici držel kožený štít, pravici točil tomahawkem.

Matto Sih teď poznal Vinnetoua.

Pozvedl tomahawk a chtěl jej po něm vrhnout.

Také Vinnetou ho spatřil.

„Matto Sih! Zlý duch Ogallallů,“ zvolal a vrhl se k němu.

Oba skoro současně zvedli své tomahawky. Jejich ostří se srazila a zbraň Ogallallova padla k zemi roztržena. Náčelník se obrátil, aby se spasil útekem.

„Matto Sihu!“ zvolal Vinnetou, „nehýbejte se z místa. Stal se náčelník Ogallallů tak zbabělý, že prchá před leskem protivníkovy tomahawky? Země bude pít jeho krev a drápy supa roznesou jeho tělo, aby už nikdy nevodil rudé muže do boje, v němž musejí vykrváčet.“

„Vinnetou je otrok bledých tvář! Zde stojí Matto Sih, náčelník Ogallallů! On zabil medvěda, srazil buvola a pobil sta bledých tvář. Jemu dosud nikdo neodolal a neodolá mu ani Vinnetou, zbabělý pes!“

Vytrhnul jednomu ze svých lidí tomahawk a skočil proti Apačovi. Okamžik stáli proti sobě, zabodávající se do sebe očima. Pak Matto Sih zamával sekyrou a hodil ji prudce na Apačovu hlavu. Ale Vinnetou odrazil snadno ránu. Pak zatočil sám svým tomahawkem. Vtom se na něho vrhli dva rudoši jako psi na tygra. Vinnetou se bleskurychle otočil, odhodil oba útočníky, ale to už se nad jeho hlavou zase vznášela smrtící sekyra v ruce Matto Siha.

Sam viděl, že jeho přítel je ohrožen. Rozrazil rudochy, vrhl se na náčelníka Ogallallů jako beran, popadl ho svými železnými rukama za hrdlo a za pas a zvednuv ho do výše, udeřil jím tak prudce o zem, že Matto Sih ztratil vědomí. V příštím okamžiku Vinnetou přiskočil, strhl poraženého z hrdla amulet a zamával jím vítězně nad hlavou.

Ogallallové spatřili pád svého náčelníka a se zděšeným křikem se dali na ústup. Boj skončil.

Na obzoru se objevilo blížící se ostré světlo lokomotivy.

Inženýr, který bojoval ve Vinnetouově skupině, přiskočil k Apačovi a uctivě se ho zeptal:

„Vy jste Vinnetou náčelník Apačů, pane?“

Indián pokývl hlavou.

„Jsme vám zavázáni za záchranu vlaku. Napíšu o tom zprávu prezidentovi. Odměna vás nemine!“

Rudoch mávl rukou.

„Náčelník Apačů nežádá odměnu. Miluje své bratry, ať jsou rudí nebo bílí. Pomáhá však pouze těm, na jejichž straně je spravedlnost. Vinnetou je bohatý, bohatší než Bílý otec ve Washingtonu; proto nepotřebuje zlato ani stříbro, ani cokoliv jiného. Náčelník Apačů nechce brát, nýbrž dávat.“

Vlak zastavil před vytrhanými kolejnicemi. Inženýr dal svým lidem potřebné pokyny, aby trať co nejrychleji opravili.

„Ti dva mládenci, Dicku,“ řekl Sam, „které jsi přivedl, se nervali špatně a venkoncem ti nedělali hanbu. Ale rád bych věděl, proč jsi je bral s sebou? Přece víš, že nestojím o nové známosti a že mezi nás nikoho nového nepřijímám. Moji chlapi také neradi vidí u nás nové tváře!“

„All right. Nevzal bych je. Ale jeden se jmenuje Jindřich Mertens, totiž tvrdí, že jste jeho strýcem.“

„Já? Jeho strýcem? Blázníš, starý Dicku?“

„Jestli blázním já nebo on, to je docela fuk. Vyřídíte si to s ním sám.“

Obr sraštil čelo, přikročil k oběma cizincům, odvedl je dál od ostatních a zeptal se:

„Pánové, vy přicházíte z Evropy, jak mi bylo řečeno?“

„Ano, odpověděl Mertens, usmívaje se.

„A co pak hledáte v prérii?“

„Vás.“

„Mne? A proč?“

„Strýčku, ty se ptáš?“

Sam Ohnivá puška ustoupil o krok.

„Nemám žádného synovce jménem Mertens!“

„Strýčku, já se nejmenuji Mertens, ale Thieme, tak jako ty.

Psal jsi mi, abych přijel. Radil jsi však k opatrnosti. Proto jsem si zvolil krycí jméno.“

„To jsi opravdu ty, Jindřichu?“

„Ano, já – od hlavy až k patě. A zde je tvůj dopis, kterým jsi mne sem pozval. Ostatní mé papíry si můžeš prohlédnout ráno!“

Mertens, stále se usmívaje, vytáhl z náprsní kapsy složený list a podal jej lovcí. Sam pohlédl zběžně na papír. Pak objal synovce a radostně zvolal:

„Vítám tě na Západě, hochu! Bůh žehnej mým očím, že mohly uvidět ještě někoho z mých příbuzných. Jak se daří tvému otci?“

Proč mi nenapsal? Oznámil jsem mu přece svou adresu do Omahy.“

„Ano, ale zároveň jsi, strýčku, popsal celou cestu od Arkansasu až k Fort Gibsonu. A tak jsem si pomyslel, že tě příjemně překvapím, když tě navštívím přímo v tvém lesním doupěti a odevzdám ti otcovo psaní sám. Od těch dob, co jsi v Americe, jsi mě neviděl a možná bys mě nepoznal. Ale zato já znám tvou dobrotu! Vždy jsi mé rodiče podporoval a teď jsi mě pozval k sobě!“

„Psal jsem vám, proč tě sem zvu. Jsem už starý a rád bych odkázal to, co jsem za dlouhou dobu svého lopotění získal, někomu z mé krve. Ale o tom později. Vidím, že jsi nepřišel sám.“

„To je můj dobrý přítel, strýčku. Jmenuje se Petr Wolf a dávno toužil po tom, aby se podíval na Západ. Vydali jsme se tedy spolu.“

„Dobrá. Promluvíme si o všem důkladně až zítra. Ted' není čas.“

Ozval se totiž strojvůdce. Vybízel k rychlému odjezdu.

Koleje byly již opraveny a svědomitý inženýr pomýšlel na to, aby dohnali zpoždění.

Všichni ranění běloši byli sneseni do jednoho vagonu, kde se jim dostalo ošetření. Pak vlakový inženýr ještě jednou poděkoval zálesákům za pomoc. Zanedlouho odjížděl vlak do dálky a nad prérií se rozhostilo opět ticho.

Když lovci osaměli radili se, co dál. Zůstat na místě bylo nebezpečné, poněvadž Ogallallové se mohli opět soustředit a vrátit. Rozhodli se vyhledat k přenocování místo, kde od Indiánů nehrozí nebezpečí.

Sam, řečený Ohnivá puška, sedl na jednoho z ukořistěných indiánských koní, ostatní usedli na své a vyjeli.

Dick Hamerdull, jenž se dověděl vše, co plukovník mluvil se svým synovcem, začal o celé věci přemýšlet. Když pak náhodou Sam zůstal trochu pozadu za ostatními, připojil se k němu.

„Nepohněváte se, řeknu-li vám něco?“

„Já a hněvat se na tebe? Nemluv hlouposti, Dicku!“

„Snad zase řeknete plukovníku, že to je hloupost, ale budiž! Týká se to oněch dvou mužů, kteří tvrdí, že přišli z Evropy za vámi na Západ.“

„To taky přišli!“

„Já myslím, že nepřišli!“

„Nesmysl! Můj synovec přece...“

„Víte určitě, že je to váš synovec?“

„U ďasa! Pochybujete o tom?“

„Znáte svého synovce dobře?“

„Byl ještě malý hoch, když jsem ho viděl naposled. Dnes jsem se s ním po té dlouhé době setkal poprvé.“

„Já myslím, že jste se dnes se svým synovcem vůbec nesetkal. Proč má jiné jméno?“

„Z opatrnosti.“

„Vím, slyšel jsem. Ale ty důvody se mi zdají trochu děravé.

Povězte mi, je nebo byl váš synovec kapitánem?“

„Ne.“

„Ale ten druhý ho tak nazývá!“

„Cože? Nemýlíš se?“

„Oslovoval ho – kapitáne. Slyšel jsem to oběma ušima najednou.“

„Hm. To je podivné!“

„Velice. Nápadné mi to nebylo hned, ale později. Lámal jsem si hlavu, proč ten druhý si dává jméno Petr Wolf, když se vlastně jmenuje Jean Letrier!“

„Kdo ti to řekl?“

„On sám, ale ne mně nýbrž tomu vašemu synovci. Šel jsem nepozorovaně kolem nich a slyšel jsem, jak se bavili. Jestlipak zná váš údajný synovec dobře poměry ve vaší rodině?“

„Ještě jsem s ním o nich nemluvil. Ale poměry se nepochybně mnoho změnily. Vždyť jsem už dávno opustil starou vlast, Dicku.“

„Mně se všechno nelíbí. My vás nazýváme plukovníkem, ačkoli jste nikdy plukovníkem nebyl a nás také není dost na

celý pluk. Ale jste náš velitel a tudíž plukovník. A proč Wolf tituluje Mertense kapitánem? Je snad také velitelem nějaké skupiny? Ale jaké? Poctivci v ní nebudou. Buďte tedy opatrný, plukovníku a nezlobte se, že vás varuju.“

„Ani mne nenapadne. I když myslím, že se mýlíš, starouši.“

Ale přesto si dám dobrý pozor.“

„Well, přál bych si, abych se mýlil. Jenže vy chcete svým příbuzným odkázat peníze. A když jde o peníze, je třeba mít oči pořádně otevřené.“

„Ale on mi přece dokázal, že je mým synovcem.“

„Myslíte tím dopisem?“

„Ovšem! A ráno mi ukáže ostatní doklady.“

„To není žádný důkaz. Kdoví, jak mu přišel ten dopis do rukou!“

Tím rozhovor skončil. Za jízdy se přiblížili zas k ostatním. Sam popohнал koně, aby promluvil s Mertensem. Hamerdull ho následoval. Jel opět vedle svého dlouhého Pitta Holberse, v jehož společnosti se vždy cítil nejspokojenější.

Asi po dvou hodinách jízdy dojeli k místu, jež se k přenocování velmi dobře hodilo. Bylo tu dost vody, hojně trávy pro koně a husté křoví, skýtající úkryt. Slezli z koní a po krátkém prověření ulehli.

Mertens, který odpoledne nemohl se svým druhem hovořit o samotě, uleh vedle něho, opodál od ostatních. Po chvíli se ozvalo kolem pokojné oddychování spících.

V křovinách bylo ticho, jen občas se ozvalo dupnutí koně.

Ten však, kdo by mohl naslouchat tichému šepotu v místech kde leželi Jindřich Mertens a Petr Wolf, vyslechl by věci velmi zajímavé.

„Ta srážka s našimi rudými přáteli přišla velice nevhodně,“ šeptal tlumený hlas. „Naštěstí lovci nezpозorovali, že mlátíme kolem sebe prázdnou slámu. Jenže hořel oheň a v jeho světle nás Indiáni poznali. Ale měli s tím přepadením počkat a zůstat u svých lidí. Přece věděli, že brzy přijdeme.“

„Netušili, že jsem tě tak brzy našel,“ odpověděl druhý, stejně tichý hlas.

„Hlavně, že jsme zachytili cestu k doupěti Ohnivé pušky.“

Ogallally při tom budem ještě potřebovat. Bude tam kořisti dost, že nám postačí, abychom se brzy rozloučili se Západem.“

„Už aby to bylo! Pochlubil se ti tvůj milý strýček, jaké spousty zlata našel v horách?“

„Když k tomu dostaneme ještě jeho bohaté zásoby kožešin, bude to úlovek, který nám pořádně naplní kapsy. Děkujeme dobrému osudu, že jsi se setkal s mladým Thiemem a vytáhl z něho vše, co se dalo. Ovšem, dopustil ses jedné velké chyby.“

„Které?“

„Že jsi ho navždy neodklidil z cesty.“

„To byla ode mne slabost, ale ten hoch byl tak upřímný a důvěřivý a vyžvanil všechno co jsem chtěl vědět, abych mohl s panem strýčkem mluvit o rodinných poměrech, že mi ho bylo líto. Spokojil jsem se s papíry a nechal ho na živu.“

„Nevím, nevím! On se za tebou jistě pustí.“

„Nesmysl! Takový zelenáč, pravý greenhorn, nemá v kapse ani cent! Kluk opuštěnější než sirotek mě nemůže ani pronásledovat, ani mi škodit. Jak vidíš, všechno se daří. Sam přehlédl, že jsem o něco starší než jeho synovec a protože chlapce nikdy předtím neviděl, pokládá mne skutečně za svého příbuzného.“

„To je pravda. Teď, když jsme konečně na cestě do jeho ležení, můžeme původní plán změnit.“

„To se rozumí! Nemusíme ležení přepadat. Já jako hodný synovec, dostanu všechno, co mi patří, bez násilí.“

„A co my ostatní? Celé měsíce jsme se pachtili a teď bychom měli vyjít naprázdno? To ne!“

„Nerozčiluj se! Zítra ráno se ocneme poblíž ležení našich lidí a do té doby se spolu nějak dohodneme.“

„Pozor! Co to bylo? Zdálo se mi, jako by byl někdo za námi v houští!“

Vskutku zaslechli po chvíli slabé zachrastění, ale již z větší dálky.

„Jestli nás tak někdo poslouchal!“ šeptal Mertens.

„Vyloučeno to není. Ale kdo?“

„Čekej, připlížím se k Samovi. Neleží-li na svém místě, pak to byl on.“

„Co když to byl někdo jiný?“

„Pak jistě spěchá za Samem, aby mu řekl, co vyslechl.“

Zůstaň tiše ležet a čekej, až se vrátím!“

Mertens, kryt větvemi se plazil k Samovi. Oddechl si, když ho našel na místě, ale v tom se v něm zatajil dech. Z druhé strany se plížil tiše Dick Hamerdull. Sklonil se nad Samem, probudil ho dotekem prstů a zašeptal:

„Plukovníku, vstávejte!“

„Co je? Co se děje?“

Oba muži hovořili tiše, ale Mertens ležel u nich blízko a měl tak výborný sluh, že mu neušlo jediné slůvko.

„Řekl jsem vám, plukovníku, že těm dvěma nevěřím. Bylo mi večer nápadné, že se uložili dál od nás. Proto jsem se k nim doplazil. Vyslechl jsem, že ten tak zvaný váš synovec je náčelníkem tlupy darebáků.“

„Dicku, co to říkáš!“

„Tiše! Nemýlil jsem se! Ten člověk není vašim synovcem a druhý není žádným Petrem Wolfem, nýbrž se jmenuje Jean Letrier. Jejich lidé vyčenichali naši skryš a chtějí nás vybrakovat. Proto se spojili s rudochy, právě se Siouxy-Ogallally. Muž, jménem Mertens se sekal s vaším skutečným synovcem a ukradl mu papíry.“

Mertens už více slyšet nepotřeboval. co nejrychleji lezl zpátky k svému kumpánovi.

„Jsme prozrazeni,“ sykl mu do ucha. „Seber pušku a rychle pryč!“

Oba se plížili co nejopatrněji křovinami, až se dostali k místu, kde měli koně. Odvázali je a pak pomalu, krok za krokem se s nimi vzdalovali. Teprve když se dostali tak daleko, aby je nebylo slyšet, skočili do sedel a pobídlí koně do trysku.

„A teď mi řekni, co jsi slyšel!“ ozval se konečně Mertensův společník.

„Není čas, musíme letět jako chrti, abychom se co nejdříve dostali k našim. Za dvě hodiny jsme u nich a pak musíme hned zase zpátky a zmocnit se těch chlapů. Ten prokletý Hamerdull nás prohlédl. Zná i tvé jméno Jean Letrier.“

„Jak to? Odkud?“

„To ví sám ďábel!“

V táboře lovců vypravoval zatím Dick Hamerdull plukovníkovi vše, co vyzvěděl.

„Ne! Je dost času! Ráno si s nimi promluvíme. Mohl ses přece jen přeslechnout, a já bych nerad...“

„Vlastním uším přece můžu věřit,“ horlil Dick.

„Třeba mluvili o docela jiných lidech.“

„Mluvili o vás.“

„Bude přece jen lépe, když to ponecháme na zítřek. Nevědí že jsi je vyslechl?“

„Nevědí.“

„Well! Pak nehrozí nebezpečí. Můžeme klidně spát. Ráno se do nich obujeme, a pak jim povíš pěkně do očí, co si povídali.“

Ted se ulož a spi!“

Hamerdull chtěl ještě něco namítat, ale nechal toho. Mrzutě zabručel a položil se vedle Pitta. Zanedlouho usnul.

Také ostatní spali, nevyjímaje opatrného Vinnetoua.

Náčelník Apačů věděl, že Indiáni podnikají útok zpravidla až k ránu. Záhy po půlnoci se však probudil. Vzal svého koně a odvedl ho kus cesty směrem, odkud by snad mohli Siouxové přijít. Usedl na zem. O tom, že dva mužové z jejich ležení před půlnocí tajně odešli, neměl ovšem ani tušení.

K ránu se zvedl slabý větřík. Vtom jeho kůň zafuněl. Bylo to tiché krátké odfrknutí, jímž vycvičené zvíře upozorní svého pána, že se blíží něco podezřelého. K svému údivu spatřil Vinnetou, že kůň větrí směrem opačným, k táboru, odkud náčelníkův sluh nepostřehl ani sebemenší šelest.

Tiše vstal a položil dlaň koni na nozdry.

Pak jej uchopil za ohlávku a vedl jej chladnou trávou, na níž se již počínala usazovat první ranní rosa. Nešli daleko. Ranní klid přírody, ticho ležící nad nesmírnou prérií přervalo náhle strašné vytí a pronikavý jekot. Byl to válečný pokřik Siouxů-Ogallallů, který Vinnetou dobře znal.

Vyskočil na koně a popohnal ho k trysku. Nikoli však k táboru, nýbrž směrem opačným k východu, kde se právě objevila první šed' nového dne.

Kapitola třetí

Ben Cunning

V krčmě Irčana Vinklaye, odkud odešli lovci s Dickem, zavládl klid. Hospoda ležela na jednom z nejvýhodnějších míst celého Arkansasu, na křižovatce známých a hojně užívaných cest, jimiž musel putovat každý trapper, který z pevnůstek Gibson mířil na Západ, i ten, kdo se obtížen nákladem kožešin po půlletém i delším pobytu u pramenů řek vracel z divočiny.

Kolem poledne se ozval před krčmou dusot koní. Irčan vstal a šel k oknu. Spatřil tři jezdce, kteří právě přijeli. Jeden z nich byl vážný muž vysoké, štíhlé postavy, sportovně oděný podle městské módy. Jeho tvář zdobily mohutné licousy. Zevnějšek od hlavy až k patám svědčil o gentlemanu, který se nerad plouží prachem a trávou stepi a dává přednost chodníkům měst. Druhý byl hezký plavovlasý jinoch s modrými očima, čistě anglosaského typu. Seveřan každým coulem. Třetí seděl na malém, vzdorovitém dakotském klusáku, s nímž měl patrně věčné potíže.

Byl to ramenatý chlapík v podivném širáku, jehož střecha mu vzadu sahala téměř na záda, kdežto vpředu byla prostě odtržena. Tělo halil jakýsi krátký pytel s našitými rukávy, které dosahovaly sotva přes lokte. Ruce toho člověka připomínaly spíše některého z oněch báječných pralidí – byly až úžasné velikosti. Pod širokými žlutými spodky vyčuhovaly boty, z kůže patrně vykrojené ze hřbetu afrického slona.

Chtěl seskočit ze sedla, ale kůň se vzpíral.

„Stůj, ty divochu!“ křičel muž hněvivě a zasadil koni pěstí ránu za uši. „Myslíš, že Petr Polter je cirkusový jezdec od Barnuma? Pane Treskowe a vy, Thieme, také sesedněte. Jsme na místě!“

Oba muži byli ovšem mnohem dřív ze sedel, než se Petru Polterovi podařilo dostat se na pevnou půdu. A když konečně šťastně slezl, postavil se s široce rozkročenými nohama, jako by byl překonal důkladnou mořskou nemoc. Zamířil k otevřeným dveřím nálevny.

„Good day, stará kryso,“ pozdravil rudovlasého Irčana.

„Opař mi něco mokrého na jazyk, nebo ti vlezu přídí do boku a navrtám tě jako plechovku od sardinek! Mám žízeň, že bych vypil oceán!“

Dva muži, které mluvka provázel, se mezitím posadili do kouta, ponechávající Petru Polterovi, aby objednal jídla a nápoje.

„Hej, krčmáři,“ pokračoval ramenáč. „Znáš ještě Petra Poltera?“

Vinklay se usmál.

„Jak bych tě neznal? Kdo umí tak znamenitě pít, na toho žádný hospodský na světě nezapomene!“

„Pamatuješ, jak jsem tu u tebe pil s Dickem Hamerdullem a Pittem Holbersem na rozloučenou?“

„Yes! To byl drink, jaký jsem málokdy viděl. Ale kde ses potloukal a kam plaveš?“

„Dýchal jsem trochu mořského vzduchu a teď chci zas na pár dnů k Samovi. Doufám, že Ohnivá puška pořád ještě žije?“

„To si myslím! I když by si leckterý rudoch přál jeho skalp. Dick Hamerdull byl u mě nedávno a dlouhý Pitt s ním. Vinnetou je tu potkal a dal jim přičichnout k stopě Ogallallů, co chtěli přepadnout vlak. Šli tam a prý dali se Samem a Vinnetouem Siouxům za vyučenou.“

„Povídáš, že tu byl Vinnetou?“

Irčan přikývl a po chvíli se zeptal:

„Chceš vidět Bena Cunninge?“

„Bena Cunninge? Máš ho tu na palubě?“

„To si myslím! Šel trochu do lesa a koně tu nechal.“

„Kam pluje? K plukovníkovi nebo od něho?“

„K němu; potloukal se prý nějaký čas kolem Missouri, kde má příbuzné, a teď chce zas nahoru do lesů.“

„Nevíš, kdy vytáhne kotvy?“

„Nemůžu říci, ale myslím, že tu věčně nezůstane.“

„Přijel dnes?“

„Jo.“

„Odsedlal koně?“

„Ne!“

„Pak odtud ještě dnes odrazí a my s ním!“

Nyní se ozval i gentleman s licousy. Sáh do kapsy a vytáhl z ní podobiznu.

„Nechtěl byste mi říci, mistře Vinklayi, zdali u vás náhodou nebyli dva muži, z nichž jeden se jmenoval Jindřich Mertens a druhý Petr Wolf?“

„Ať spolknou zapálený doutník, jestli to nebyli ti dva greenhorni, co chtěli k Samovi.“

„Jak vypadali?“

„Zeleně, náramně zeleně. Ten Mertens tvrdil, že Sam je jeho strýc!“

„Výborně,“ zvolal cizinec. „Synovec Sama je na světě! Kam od vás ti dva odešli?“

„Někam do savany s Dickem a Pittem. Víc nevím!“

„Podívejte se laskavě na tuto podobiznu.“

Vinklay si obrázek důkladně prohlédl.

„Není-li tohle Mertens, dám se namazat dehtem a obalit peřím!“ zvolal krčmář. „Vy ty muže hledáte, pane?“

„Proč se ptáte?“

„Řeknu vám to rovnou. Co se zde u mne děje, o to se nestarám, pokud se to nepříčí slušným zvykům. Neptám se nikoho, ale také nikomu nic nepovím. U vás jsem učinil výjimku, protože jste přišel s Petrem Polterem, mým starým přítelem.“

Gentleman s licousy se chystal něco říci, ale vtom se otevřely dveře a dovnitř vešel muž, na nějž Petr Polter radostně zvolal:

„Bone Cunningi, starý světoběžníku! Jsi to ty? Pojď a napij se! Vím docela dobře, že tvůj krček má zpropadeně velkou díru!“

Malý vychrtlý mužíček, na jehož těle snad nebylo pohromadě víc než půl libry masa, svraští obličej ve sto smějících se záhybů a zvolal:

„Petr Polter, dříve vrchní plavčík na lodi Jejího Veličenstva „Nelson“, pak kormidelník na americké fregatě „Vlaštovka“, potom trapper. Co tě sem přineslo?“

„Byl jsem se tak trochu podívat kolem světa a teď chci k pramenům.“

„Co tam?“

„Rád bych si promluvil s vaším plukovníkem. Najdu ho doma?“

„Myslím, že ano. Kdy vyrazíš?“

„Co nejdřív. Pojedeš se mnou?“

Ben Cuning se napil, zamžoural očima „Stará fregato, s tebou rád pojedu, kam chceš. I když jsi nám vyprávěl všelijaké kousky, oblíbili jsme si tě. Pojedeš nahoru sám?“

„Tihle dva se mnou.“

„Chtějí také nahoru za Arkansas?“

„Ne, k Samovi.“

„Počkat! To nejde tak snadno. K Samovi Ohnivé pušce nemůže kdekdo, to bys měl vědět, kamaráde. Plukovník nevidí rád cizí tváře, a chlapce teprve ne. Proč tam ty greenhorny chceš vést?“

„Důvod k tomu mám a jaký! Především ti představím své přátele. Tohle je pan Treskow. Sám ti řekne, proč je tady a co chce u Sama Ohnivé pušky.“

Muž s licousy se zvedl, přistoupil k zálesákovi a podal mu ruku.

„Odpusťte, že si vás nejprve dovolím obtěžovat dotazem.“

„Jen mluvte,“ odpověděl Ben Cuning.

„Záležitost je velmi důležitá. Mé jméno je Treskow, jsem detektivem státní policie. Musím vás požádat o naprostou mlčenlivost o všem, co vám nyní povím. Můj dotaz zní: V poslední době se u Sama měli objevit dva cizinci, jeden se jmenuje Jindřich Mertens a druhý Petr Wolf?“

Ben Cuning zavrtěl hlavou.

„Ta jména jsem nikdy neslyšel. A taky nevím, že by v poslední době k Samovi přišel. Ale jsem už měsíc na lovu a mimo tábor.“

„My však máme zjištěno, že dva muži toho jména se k vašemu plukovníkovi vydali. Seděli zde, v této krčmě a Vinklay je

podle fotografie poznal.“

Vytáhl podobenku. Ben Cunning si ji dlouho podrobně prohlížel, až konečně řekl:

„Toho chlapíka tady napravo bych měl znát. Je to on, ano, je to on!“ bručel zamyšleně. „Mýlit se nemůžu.“

Petr Polter se neudržel.

„Tisíc mořských hromů!“ vykřikl. „To už je třetí člověk, co ho poznává.“

„Kdo je to tedy?“ zeptal se detektiv.

„Jean Letrier, jedovatý Jean!“ zvolal Petr Polter.

„Plachetní mistr kapitána Kajmana, to ví každý plavčík, který přičichl k slané vodě! Stará matka Thichová ho přece poznala také! A vy ještě nevěříte, pane?“

Detektiv vložil fotografii do zápisníku a spokojeně jej sklapl.

„Máte asi pravdu. Ale pak by ten druhý muž nemohl být nikdo jiný, než sám kapitán Kajman.“

„Je to on! Kapitán Kajman. Miss Admirál a jejich plachetní mistr Letrier – ta trojice nikdy nebyla a není daleko od sebe. Je tomu už dost dávno, co všichni tři provozovali námořní pirátství. Nezapomeňte, že ani jeden z nich nebyl dopaden; zmizeli jako pára!“

„Ano, právě ti tři, kapitán Kajman, Miss Admirál a jedovatý Jean unikli spravedlnosti,“ pravil zamyšleně detektiv.

„Vidíte! Miss prý ráda chodí v mužském přestrojení, ale oním mužem na obrázku přece jen není. Musí to tedy být ten pirát. Povídejte dál, pane Treskowe, vidíte, že Ben je náramně zvědav.“

„Lidem našeho povolání je vlastně zakázáno mlčet,“ usmál se Treskow, „ale vašemu příteli povím, co mohu. Ovšem jen stručně. Bezpečnostní úřady v New Yorku dostaly kabelogram, že na lodi plující z Anglie do Hobokenu, jsou podezřelí osoby, stíhané zatykačem. Kdesi v Evropě – na místě teď nezáleží – byl zavražděn zámožný klenotník a oloupen o závratný obnos i o množství klenotů. Podezření padlo na jakéhosi hraběte de Bretigeny. Bylo zjištěno, že se domnělý hrabě stýkal s jistým baronem Saccardem. Svědkové je viděli za nápadných okolností v předvečer noci, která se klenotníkovi stala osudnou. Jejich jména jsou ovšem nepravá stejně jako šlechtické tituly. Stopa po nich vedla na mořský parník, plující přes oceán do Hobokenu. Vydal jsem se tam, ale přijel jsem pozdě, cestující už byli vyloďeni. Získal jsem však popis dvou mužů a jejich fotografii, kterou pořídil kterýsi amatér mezi pasažéry. Tedy aspoň něco. S tím, co jsem měl, se mi podařilo zachytit lepší stopu v jednom přístavním hostinci.“

„Počkat,“ zvolal Petr Polter. „Teď zas budu vypravovat já!“ obrátil se k trapperovi:

„Jestlipak víš, Bene, jak se vlastně jmenuje váš plukovník pravým jménem?“

„My mu říkáme Sam Ohnivá puška, ale ve staré vlasti se jmenoval Samuel Thieme.“

„All right. A teď si prohlédni dobře tohoto mladíka.“

Jmenuje se Jindřich Thieme. Vidíš skutečného vlastního synovce tvého plukovníka. Přijel vyhledat strýce na Dálném Západě.“

„Cože? Sam je váš strýc?“ zvolal Ben Cunning udiveně.

„Mladý muži, podejte mi ruku, ať vám ji trochu zmáčknu!“

Ale námořník Polter ho zarazil.

„Počkej, stará fregato, dokud ti všechno nepovím. Tvému plukovníkovi se totiž zatím přihlásil jiný synovec, jenže už trochu starší a mnohem mazanější. Přišel dříve než my a obávám se, že mu Sam sedl na lep.“

„Jak můžeš vědět, že...“

„Poněvadž to vím. Tím mazaným synovcem není totiž nikdo jiný, než společník Jeana Letriera. Jedovatého Jeana, kterého si před chvílí poznal na fotografii. Ale ať to víš všechno po pořádku. Přijdu jednoho krásného dne do přístavní krčmy k matce Thickové v Hobokenu. A kdo tam nesedí? Tento plavovlasý mladík, celý skličný a bezradný. Dobrá matka Thicková se ho našťástí ujala a poskytla mu útlek. Co se mu vlastně stalo?“

Mladý zelenáč se setkal na „Leviathanu“, s nímž připlul z Evropy, s mužem, kterému hned věnoval plnou důvěru. S upřímností nezkušeného mládence mu pověděl, že se jmenuje Henry Thieme, a chce k svému strýci, lovcí kožešin v Skalistých horách. Během dlouhé plavby mu vyprávěl vše o svých rodinných poměrech. Muž, kterému slepě důvěřoval, byl ovšem darebák.

Když připluli do Hobokenu, slíbil mladíkovi, že ho zavede na nocleh. Místo toho ho odvedl do odlehlé končiny přístavu, srazil k zemi, omráčil a oloupil jak o peníze, tak o všechny dokumenty. Důvěřivý hoch by se bez peněz a bez papírů snad dostal do vězení, kdyby nebyl náhodou vešel k matce Thickové.

Ta stará, dobrá mořská panna! Ujala se ho, poskytla mu ubytování na dobu, než se zotavil, starala se o něho soucitně jako matka o dítě. Ale právě štěstí ho potkalo, až když se setkal se mnou. Ujal jsem se ho jednak proto, že je Samovým synovcem, jednak i proto, že se mi po dlouhé době zase zachtělo prohnat se na koni po prérii. Právě jsme se chtěli vydat na cestu, když se před námi objevily licousy toho gentlemana. Co bych víc povídal? Jistě už teď všemu rozumíš, byl jsi vždy chytrá hlava, Bene. Spojili jsme se k pronásledování darebáků a proto jsme tady.“

„To se rozumí,“ zvolal Ben Cunning, „že jsem vám k službám se vším všudy. Haló Vinklayi, starý bryndale, jsou už mé pasti připraveny?“

Neuplynulo deset minut a čtyři mužové opouštěli Vinklayovu krčmu. Irčan je vyprovázal a nepřestával přitom litovat, že kormidelník Petr Polter, vypil u něho tentokrát sotva slabou desetinu toho, co posledně.

Kapitola čtvrtá

Bitva v pralese

Ben Cunning, obtížen pastmi, vedl své přátele k lovišti Samovy družiny touže cestou, kterou se před několika dny ubíral Dick Hamerduell s Pittem Holbersem. Jejich stopy ovšem již nenašli. Ale Ben Cunning znal cestu znamenitě.

Bohužel v rychlejší jízdě je zdržoval mladý Thieme i detektiv Treskow. Oba byli chabí jezdcí. Cesta se protáhla a teprve za několik dní dorazili k místu, kde došlo k přepadení vlaku.

Bylo časně zrána, když Ben Cunning ukázal rukou k obloze.

„Pohleďte, tam nahoře supi a dole jistě šakalové, hyeny savany. Tady se přihodilo něco mimořádného.“

Zanedlouho narazili na zabité Indiány, jejichž mrtvoly už supové a šakalové ohlodali.

„Běloši odvezli své raněné, rudoši zde zůstali,“ konstatoval Ben Cunning. „Podle pomalování poznávám Ogallally.“

Naši přátelé se odtud pustili cestou k Samově lesnímu tábořišti. Ale vsadím krk, že se Indiáni zase semkli a pustili za nimi.

Písek dlouho zachovává stopu. Vypadá to, že je několik dní stará. Naše zvířata vydrží rychlou jízdu. Není vyloučeno, že dohoníme rudochy dřív, než dorazí k tábořišti.“

Hnali se kupředu stále po oné stopě, která se časem na kamenité půdě téměř ztrácela.

Konečně dorazili k místu, kde řeka Arkansas zahýbá k pohoří Smoky Hills. Zde končila prerie a začínal les. Stopa, po níž jeli, byla stále čerstvější – znamení, že rudochy dohánějí.

Bylo třeba zvýšit opatrnost, poněvadž mohli za každým stromem narazit na Indiána.

Ben Cunning, který stále bedlivě pohlížel k zemi, náhle zdvihl ruku. Zůstali stát.

„Podívejte, stopy bělochů! Přišli z lesa a setkali se zde s Indiány, aniž se s nimi popadli do křížku. V tomhle kruhu stáli vůdcové obou stran a vyjednávali. Pak kouřili, jak lze usoudit z této odhozené zuhelnatělé lulky, kterou byla patrně zažehnuta dýmka míru. Ti běloši – to byla jistě tlupa lesních lupičů. S rudochy se o něčem dohadovali. Možná o společném přepadení našeho lesního tábořiště.“

„Neklame-li mne čich,“ prohodil Polter, „nemáme k nim daleko. Cítím kouř!“

„Máš pravdu. Je tu cítit kouř. A kde je kouř, tam bude i táborový oheň. Musíme ho najít a podívat se, kdo u něho sedí.“

„To uděláme,“ souhlasil námořník. „Koně zatím ukryjeme zde v houštině, kde je nikdo nenajde.“

Zanedlouho kráčeli opatrně pěšky po staré stopě. Tesáky a revolvery v opascích uvolnili, pušky drželi v rukou. Náhle se Ben Cunning, který kráčel v čele zarazil a naslouchal.

Také ostatní se zastavili. Z hloubi pralesa se ozvalo slabé koňské zařčení.

„Buď se tam utábořili, nebo zde zanechali koně. Ta zvířata by nás prozradila. Musíme jít po větru.“

Po těch slovech se Ben Cunning položil na zem a plazil se dál širokým obloukem. Ostatní lezli za ním, jak kdo dovedl. Po chvíli trapper ukázal mezerou mezi dvěma křovisky na malé prostranství, kde se pod dozorem dvou rudochů páslo asi třicet koní.

„Vidíte je? Měl bych tisíc chutí ty dva strážce uspat a koně rozehnat, ale tím bychom se prozradili. Jestliže zde Indiáni zanechali koně, nebojí se, že by mohli být napadeni.“

Uvidíme. Půjdeme za nimi, ale ne po stopě, nýbrž ze strany.“

Zálesák se prodíral houštinami jako divoká kočka. Ostatní se brali s nemalými obtížemi za ním. V pralese se počínalo stmívat.

Dospěli až k okraji vejčité nálevky, „gutter“, jak lovci říkají úzkým, dlouhým a hlubokým prohlubním, vymletým vodou. Ben Cunning zvedl opatrně hlavu a pohlédl dolů. Právě pod ním, asi v hloubce třiceti stop, hořel oheň, kolem něhož sedělo na třicet rudochů i bělochů. Opodál nich leželi tři svázaní mužové.

„U čerta,“ sykl Ben. „To je přece náš plukovník. A s ním Pitt Holbers a Dick Hamerdull. Přepadli je a svázali!“

„Co to říkáš?“ Námořník vysunul dosti neopatrně hlavu mezi houští. „Opravdu je to on! Mám skočit dolů a vytáhnout ho svými klepety z té omáčky, Bene?“

„Počkej, uvidíme, co se bude dít! Jak vidíš, posadili se, aby se poradili, co počít se zajatci. Ten běloch jim předsedá.“

Skutečně, dotyčný muž vstal, přiblížil se k zajatcům a rozvázal jim pouta na nohou. Rázem v něm poznali člověka, jehož podobiznu jim ukázal detektiv Treskow.

„Vstaňte!“ zavelel zajatcům.

Tři spoutaní mohli uposlechnout rozkazu teprve tehdy, když je rudoši postavili na nohy.

Ukázal na plukovníka.

„Vy jste Sam, zvaný Ohnivá puška, vůdce lovců kožešin, kteří zde v lese mají svou skrýš?“

Lovec přisvědčil.

„Zabil jste Matto Siha, statečného náčelníka těchto dobrých rudých mužů! Přiznáváte se k tomu?“

Sam opět pokynul hlavou.

„Slyšel jsem, že znáte v horách místo, kde je zlato. Je to pravda?“

„Ano.“

„Mnoho zlata?“

„Velmi mnoho.“

„A ve skrýši máte na tisíc bobřích kožichů?“

„Jste opravdu dobře zpraven!“

„Poslyšte rozumné slovo! Tito rudoši žádají váš skalp.“

Slíbil jsem jim ho. Ale protože nám nerozumějí, můžeme se dohodnout mezi sebou jinak.“

„Mluvte!“

„Navrhnu vám jedinou možnost, jak si zachráníte životy.“

„A ten návrh zní?“

„Prostě! Dovedete nás ke své skrýši, dáte nám zlato a kožešiny, a my vás pustíme na svobodu.“

„To je vše, co chcete říci?“

„Ano. Rozhodněte se rychle!“

Sam se drsně zasmál.

„Zdá se, že mě znáte dost špatně. Myslíte, že se dám tak hloupě napálit? Vy jste se spolčil kvůli zlatu s rudochy proti nám, běloch proti bílým, jste desetkrát větší darebák než oni.“

Pamatujte si: k zlatu a ke kožišinám ani nepříchnete!“

„Človče, mějte rozum! Co slíbím, to dodržím. Ale zakazuji si urážky!“

„To vyprávějte nějakému greenhornovi, ne mně! Dobře víte, že bych svobody užil jen k tomu, abych vás okamžitě dostal před hlaveň své pušky!“

Možná, že Sam dobře věděl, proč mluví tak neohroženě. V nestřežených okamžicích jeho pohled zalétal k protějšmu okrají stráně. Ten pohled nešel bystrému zraku Bena Cunninge.

Udeřil námořníka do boku a zašeptal:

„Starý brachu, vidím tam hlavu rudocha! To může být jen Vinnetou! Víme, že byl se Samem. A poněvadž není mezi zajatci, je určitě tam nahoře.“

Ben Cuning vzal do úst list, spadlý ze stromu a napodobil cvrkání cvrčka. Ten zvuk nemohl být v lese nikomu nápadný.

Zkušený zálesák však věděl, že Vinnetou posuzuje lesní zvuky jinak.

A vskutku, rudý muž na protějším svahu, sotva hlas cvrčka zaslechl, vzápětí zmizel.

„Zastřelil vás?“ hovořil zatím dole bělošský bandita. „Co vás napadá! To by byla příliš krásná smrt. Předám vás rudochům. Ti vás pěkně pomaloučku umučí. A my pak vaše poklady stejně najdeme, i bez vás! Rozhodněte se tedy rychle, než řeknete ano či ne!“

„Nel!“

„A vy druzí?“

Dick Hamerdull zvolal:

„Kdybych měl volné ruce a svou bouchačku, vzal by vás čert.“

Co říkáš Pitte Holbersi, starý mývale?“

„Myslíš-li Dicku, aby ho vzal čert, nemám nic proti tomu,“ odpověděl dlouhán klidným tónem.

„Jak chcete,“ řekl běloch. Obrátil se a usedl mezi Indiány, aby jim sdělil výsledek jednání.

Nahoře Ben Cuning pokynul detektivovi a mladému Henrymu, aby přistoupili blíž.

„Tam je váš strýc,“ pravil Ben a ukázal synovci na Sama.

„Myslíte-li, že nechám svého plukovníka v bryndě, tak neznáte Bena Cunniga! Můžu se na vás spolehnout, gentlemani?“

Přisvědčili a Petr Polter zálesáka ujistil:

„Chci tady shnit na místě jako starý vrak, nerozmačkám-li toho chlapa dole na kaši. Ukažte sem tu podobiznu, pane, ať se ještě jednou podívám!“

„Není třeba,“ odvětil Treskow. „Poznávám ho!“

„Já také,“ ozval se mladý Thieme. „Je to on! A teď nám jistě zas unikne!“

„Ještě neutekl,“ řekl Ben Cuning. Vtom se ozvalo slabé zašustění a před nimi se zdvihla pružná postava.

„Vítám své bílé bratry,“ řekl náčelník Apačů. „Vinnetou se spustí dolů, přežije pouta svých přátel a až se tak stane střílejte!“

Stejně rychle, jak se objevil, zmizel.

„Připravte si pušky!“ zašeptal Ben Cuning. Čtyři hlavně mířili teď na nepřátelské shromáždění.

V příštím okamžiku přelétla prostranství mezi svahem a zajatci temná postava Vinnetou.

Tři řezy – a ruce zajatců byly zbaveny pout. Současně zahřměly čtyři výstřely – hned zase další čtyři, pak se rozlétlo ostré štěkání revolverů. Sam vyrval nejbližšímu Indiánu tomahawk z opasku a vrhl se do boje, zatímco Vinnetou z druhé strany bil Ogallally. také Pitt Holbers vyskočil na své dlouhé nohy a pustil se do zápasu. Dick Hamerdull vytrhl jednomu z rudochů svou starou pušku a poslal ho jediným výstřelem do věčných lovišť.

Čtyři muži shora seběhli co nejrychleji dolů a přidali se do bitevní vřavy. Petr Polter popadl svou obrovskou tlapou za krk vedoucího bělochů. Mrštil jím o zem a víc si ho nevšiml.

Nebylo také třeba. Mertens ztratil vědomí.

„Hotovo!“ zařval vítězoslavně námořník, který vyhrál bitku tím, že vyřadil protivníkům jejich vůdce. Rudoší se dali na útěk, opouštějíce své bílé spojence.

U ohně zbylo jen několik bílých lupičů, s nimiž byly rozrušení lovci záhy hotovi. Věděli, že lesní bandité nikdy neušetřili poctivého trappera a proto jim milost nedávali.

Padli všichni do posledního, až na Jeana Letriera.

Sam poděkoval svým zachráncům.

„Teď bych rád věděl, kdo jsou muži, kteří přišli s Benem Cunnigem? U čerta, není tohle námořník Polter, který má ruce jako kladiva a pije jako duha?“

„Ovšem, že jsem to já!“ zaburácel Polter. „Ty mě ještě poznáváš? A zde je pan Treskow a s nimi ještě Henry Thieme!“

„Cože?“ zvolal Sam.

„Plukovníku, tento mladý muž je váš skutečný synovec.“

„Ten zde?“ zvolal Sam Ohnivá puška a pohlédnuv na mladíka, rozevřel náruč. „Pojď ke mně, Henry!“

Tak se konečně shledali dva blízcí a dosud daleko od sebe vzdálení příbuzní. Na Mertense a jeho kumpána Wolfa, kryjící se těmito falešnými jmény, už nikdo ani nepohlédl. Detektiv Treskow přikázal, aby oba ničemové byli připoutáni na koně a připraveni k odjezdu. Sotva se tak stalo, upozornil Dick plukovníka, že na místě není radno dlouho prodlévat. Vzali koně za uzdy a ubírali se s nimi volným krokem směrem, kde stromy rostly řidčeji, pak dál stezkou, kterou v pralese umí nalézt jen vrozený, přírodou a dlouhým pobytem v divočině vypěstovaný instinkt zálesáka.

Kapitola pátá

Lovci masa

Uplynulo několik dní od chvíle, kdy Sam převedl své lovce, hosty i zajatce z ležení do tábora. Zde ukrývali lovci bobrů své poklady a jejich družina tu nacházela bezpečné útočiště, když si po namáhavé práci potřebovala odpočinout v nerušeném klidu. V tu dobu jeli prérií tři muži, kteří vedli na provazcích několik mezků. Bylo patrné, že vyjeli na lov, aby pro své druhy obstarali potřebnou potravu, či prostě, jak lovci říkají, jeli „dělat maso“. Jeden byl malý a zavalitý, druhý dlouhý a hubený. Třetí pak sotva visel na koni. „Hrome,“ zvolal, pokoušeje se vzpřímit v sedle. „Čert mi napískal, že jsem opustil vaše pohodlné doupě. Namluvili jste mi, že se tu buvoli hemží jako mravenci. Jsme už dva dny na nohou a neviděli jsme ani krávu, ani býka, ani tele. Koukejte, hoši, ať se už někam dostaneme! Kdo chce maso, ať si pro ně dojde; já už přestal mít chuť.“

„Petře, maso jíst musíš, abys nám nezhubnul.“

„Nic jiného od tebe Dicku neslyším.“

„Co ty tomu říkáš, Pitte Holbersi?“ zasmál se Dick Hamerdull. „Ale u kozla! Podívejte se mládenci! Tudy někdo šel, tráva je sešlapána.“

Lovci slezli z koní a prohlíželi stopy.

„Pitte, co tomu říkáš?“ zeptal se Dick Hamerdull.

„Co říkám? Myslíš-li, že to byli rudoši, nebudu se s tebou hádat.“

„Slez i ty, námořníku, ať tě není z daleka vidět!“

„Aspoň se na chvíli zbavím té bestie. Co myslíte, hoši, kolik jich bylo?“

„Nejméně pět. A byli to Ogallallové.“

„Jak to poznáváš?“

„Mají divoké koně, patrně čerstvě ulovené. Jejich původní zvířata se rozutekla, když jsme je přepadli. Musíme za nimi, abychom věděli, co zamýšlejí.“

Všichni tři si připravili pušky a pustili se po stopě.

Vedla k malé říčce, kterou Indiáni patrně přeplavali, poněvadž na druhém břehu objevili jejich další stopy.

Dick Hamerdull si je prohlížel.

Vtom zasyčelo vzduchem laso, otočilo se mu kolem krku a strhlo ho k zemi. Právě takový osud potkal i oba jeho druhy.

Dříve než se mohli obrátit, leželi na zemi a za okamžik byli dokonale spoutáni a obrání o své zbraně. Námořník se

všemožně snažil zpřetrhat řemeny, jimiž ho Indiáni obtočili. Ačkoli vynikal obří silou, nepodařilo se mu to.

Nejmladší z rudochů k nim přikročil. Tři orlí péra zdobila jeho vrkoč vlasů a kůže jaguára mu splývala po bedrech. Chvilí na ně pohlížel a pak je oslovil hlasem plným opovržení:

„Bílí mužové jsou slabí jako štěňata prérijních psů, ani se nedovedou zbavit svých pout!“

„Co to povídáš,“ odsekl námořník celý udýchaný námahou.

„Bílí mužové nejsou dobří lovci. Nevidí, neslyší a nemají ani tolik chytrosti, jako mozek ptáka. Nyní poznali lest rudých mužů a leží před nimi na zemi jako ropuchy.“

„Tisíc hromů,“ zaklel námořník, marně se namáhaje zbavit pout.

„Bledé tváře jsou zbabělé jako myši. Netroufají si ani s rudým mužem promluvit. Leží tu bez hlesu, protože se stydí promluvit. Rudý muž jimi pohrdá!“

Indiáni odstoupili stranou, aby se poradili.

Petr Polter se rozlítil: „Ukážu tomu rudému tatranovi, kdo je slabý!“

Při těch slovech skrčil své mohutné údy.

„Jedna, dvě – hej rup! Dicku Hamerdulle a Pitte Holbersi!

Připlujte brzy za mnou.“

Ohromné síle a nadlidskému námořníkovu úsilí se podařilo uvolnit řemeny. Petr Polter vyskočil, vrhl se ke koním a dříve než se kdo z Indiánů nadál, seděl v sedle a uháněl tryskem do prerie.

Rudoši za ním poslali několik kulek, které se minuly cíle.

Na náčelníkův rozkaz sedli však dva Indiáni na koně a pustili se za uprchlíkem.

Když Petr Polter i jeho pronásledovatelé zmizeli, přistoupil mladý rudoch k zajatcům a zeptal se jich: „Znáte Sama, bílého lovce, jemuž říkají Ohnivá puška?“

„A vy jste znali také Matto Siha, náčelníka Ogallallů, jehož krev Sam prolil. Náčelník se odebral do věčných lovišť a zde stojí jeho syn, aby pomstil otcovu krev na bledých tvářích. Nyní jsem vás zajal a zhynete u mučednického kůlu!“

Oba jezdci byli uvázáni na koně, načež se s nimi Indiáni vydali na cestu. Na pronásledovatele, kteří se pustili za námořníkem Polterem, nečekali. Jistě sami najdou způsob návratu.

Nastal večer, když dorazili k tlupě Indiánů, utábořené kolem ohně. Všichni hořeli touhou pomstít své mrtvé. Sotva spatřili zajatce, zajásali. Mladý náčelník přednesl ihned návrh, který se setkal s všeobecným souhlasem. Pak vystoupil jakýsi mišenec, jediný mezi rudochy a oslovil shromáždění.

„Velký duch nechť otevře uši mých rudých bratrů, aby slyšeli má slova! Sam Ohnivá puška má zlato hor ve svém wigwamu. On je naším nepřítelem a proto jsem přišel já s bílými muži, abychom mu zlato vzali. Pak přišli rudí mužové. My jsme se s nimi spojili a dohodli se, že oni si vezmou krev a my zlato našich společných nepřátel. Ale hvězdy na obloze nám nebyly příznivé. Běloši, moji přátelé, zhynuli všichni. Z rudých mužů jen některým se podařilo uniknout se mnou a spojit se s vámi, mladými, udatnými bojovníky, kteří pomstíte krev zabitých. Pomstíte se a vezmete skalpy svých nepřátel, ale jinak, než řekl mladý náčelník.“

„Uff, uff!“ ozvalo se kolem.

„Našli jsme vchod do wigwamu. Ohnivé pušky,“ pokračoval mišenec. „On bydlí v jeskyni, kam teče voda a zahlazuje stopy jeho nohou. Moji rudí bratři tam vniknou za noční tmy, nepříteli snadno přemohou a jejich skalpy si odnesou. Ale dříve nechť uváží, že Sam není bez stráží a že nyní, kdy vám jeden z jeho mužů uprchl, budou vědět, že jste

nablízku. Mám tedy lepší radu!“

„Náš bratr at' mluví,“ řekl mladý náčelník.

„Voda, která teče do jeskyně, jistě zas někudy odtéká. Já jsem toto místo hledal a našel. Nyní tam mladého náčelníka dovedu. Zeptejte se obou zajatců, zda o tom něco vědí?“

Návrh byl přijat. Indiáni obstoupili Dicka Hamerdulla a Pitta Holberse, kteří všechno vyslechli. Oba lovci však nevěděli nic o druhém východu. Samova skrýš se nalézala v obrovské jeskyni. Příroda ji za tisíciletí vyhloubila ve vápencové skále. Přístup do jeskyně chránil potok, který jí protékal a podle mínění lovců se ve skále ztrácel. Sam tuto jeskyni objevil, avšak nikdy svým lidem o druhém východu nepověděl.

Zajatcům vyndali z úst roubíky a míšenec se začal vypyávat:

„Jste lidé Sama Ohnivé pušky?“

Dick Hamerdull se obrátil k svému příteli.

„Pitte Holbersi, co myslíš, máme tomu ničemnému míšenci odpovídat?“

„Kdybychom mlčeli, myslel by ten darebák, že jsme strachem ztratili řeč.“

Míšenec se tvářil, jakoby přeslechl urážky a opakoval otázku:

„Patříte k Samovi Ohnivé pušce?“

„My ano, ale vy ne, poněvadž plukovník chce mít kolem sebe jen poctivé lidi.“

„Máte v jeskyni zlato?“

„Tolik, že vy ho neodnesete.“

„Kolik mužů je v družině lovců kožešin?“

„Dost na to, aby vás přemohli.“

„Kdo byl Indián, který vašemu plukovníkovi pomohl z pout?“

„Jmenuje se Vinnetou. Náčelník Apačů.“

„Kolik východů vede z jeskyně?“

„Tolik, kolik je tam mužů.“

„Jak to?“

„Protože každý může vyjít, pak je tam pro každého východ.“

„Jak vypadá ta vaše skrýš?“

„Jděte se na ni podívat.“

Míšenec se mrzutě odvrátil.

„Moji bratři nechť tyto psy spoutají, ale pevněji, než dříve. Zaslouží si smrt u mučednických kůlů.“

Mezitím se setmělo a míšenec vyzval mladého náčelníka rudochů, aby s ním šel, že mu ukáže východ z jeskyně. Tiše jako dva stíny se vykradli a zamířili k místu, jehož polohu míšenec patrně dobře znal.

Zanedlouho dorazili tam, kde z úpatí hory prýštila bystřina. Míšenec rozhrnul křoví, shýbl se a zmizel v něm.

Indián ho následoval. Nacházeli se v jakési přirozené štolě.

Dno tvořilo koryto potoka jímž se museli brodit vpřed.

Byla to namáhavá cesta proti proudu podzemní horské bystřiny za svitu pochodně, kterou rozžali. I míšenec šel tudy dnes poprvé v životě. Na svém předběžném průzkumu se neodvážil sám jít dál. Konečně zaslechli hluk, jaký vzniká při velkém spádu vody.

Zakrátko stáli před vodopádem. Jestliže svislá jeskyně, kterou se potok řítí dolů, byla onou tajnou cestou k Samově skrýši, pak zde muselo být nějaké zařízení, umožňující dostat se nahoru.

Po chvíli míšenec nahmatl lano s velkými uzly, po němž se mohl i špatný lezec dosti snadno dostat nahoru.

Zkusil zda je provaz spolehlivě upevněn a vydrželi-li tíži člověka. Pak po něm začal šplhat.

Mladý rudoch ho následoval.

Vystupovali v naprosté tmě, neboť pochodně zhasla v proudech vody. Ale nedali se odradit. Rudocha popoháněla touha pomstít otcovu krev a míšence vidina zlata. Dostali se šťastně až nahoru, do hořejšího koryta potoka. Míšenec se pojednou zastavil. Zdálo se mu, že zaslechl zvuk lidského hlasu.

Uvolnil revolver, který před vodou pečlivě ukryl a vytáhl nůž.

Šumot vodopádu zde byl slabší. Po chvíli rozeznali hlasy a když opatrně přistoupili několik kroků potmě dál, zaslechli rozhovor:

„Ty řemeny se mně zařezávají do těla jako ohnivá nože. Čert vem Sama! Jak dlouho nás tu chce ještě držet?“

„Sami jsme si to zavinili. Měli jsme postavit pořádné strážce. Ale neztrácejme naději. Chtějí nás dopravit na východ, jak si usmyslel ten bláznivý detektiv Treskow. To je daleká cesta, během ní se nám musí podařit vyklouznout. Jen abychom už byli venku z téhle proklaté jeskyně.“

„Kapitáne Mertensi, jste to vy?“ zašeptal míšenec.

„Ano,“ zvolal překvapeně kapitán. „A se mnou Petr Wolf, vlastně Jean. Ležíme spoutáni na rukou i nohou.“

„Dejte sem nejdříve ruce, kapitáne, abych vás zbavil pout!“

Stačilo několik řezů nožem, a oba muži byli volní.

„To jsi ty, Joaguine? Jak jsi se dostal do jeskyně?“ zeptal se kapitán míšence.

„Hledal jsem tak dlouho, až jsem ji našel.“

„Jsi znamenitý chlapík!“

„Teď není čas na poklony. Půjdete hned s námi?“

„Rádi bychom, ale nejde to.“

„Cože? Bojíte se vlézt po tmě do té propasti?“

„Já už v životě lezl jinam, kde šlo o krk! Ale kdybychom teď odešli, zhatil by se náš celý podnik.“

„Blázníte, kapitáne? To se vám tu tak zalíbilo?“

„Považ, jaké hromady kožešin a zlata jsou tu nakupeny!

Kdybychom uprchli, bude Sam upozorněn, že známe jeho tajný východ a pak se sem už nikdy nedostaneme, protože východ zatarasí!“

„Máte pravdu, kapitáne! Potřebujeme několik hodin na to, než se sem všichni dostaneme, abychom Samovo doupe vybrali. Do té doby by váš útek jistě zpozorovali. Ale máte odvahu zde zůstat?“

„Zbytečná otázka! Teď, když se můžeme spolehnout, že nás tu nenecháš vězet!“

„Nebojte se! Rudí Ogallallové a hlavně jejich mladý náčelník by rádi Samovi něco pošeptali hodně zblízka do ucha. A já nejsem tak hloupý, abych neznal cenu zlata, která zde leží.“

„Dobrá! Tak nás zase spoutej.“

Stalo se. Míšenec s mladým Indiánem tiše zmizeli. Zajatci leželi jako dříve, ale Jean Letrier už nenařikal. Věděl, že na pomoc se může spolehnout.

Kapitola šestá

Ve skrýši

Před vchodem do ležení lovců kožešin, znamenitě maskovaného stromy, keří a popínavou vegetací, hlídkoval Ben Cuning.

Náhle zaslechl zvuk šplouchání z nedalekého potoka. Někdo spěšně kráčel korytem. Trapper se vrhl k zemi, upřel zrak do tmy a připravil si pušku.

„Copak tu není nikdo na stráž?“ huboval polohlasem muž, přicházející potočištěm.

„Stůj nebo střelím!“ zahromoval v té chvíli Ben Cuning.

„Kdo tam?“

„Kdo jiný než já, Petr Polter!“

„Kde máš Dicka Hamerdulla a Holberse? A co je s masem, které jste měli ulovit?“

„Pro maso si můžeš běžet sám a přitom snad někde oba najdeš. Mezi Indiány.“

„Indiány? Co to znamená?“

„To znamená, že nemám čas na kdákání. Musím co nejrychleji za plukovníkem. Ale ty se nevzdaluj, Indiáni jsou mi v patách.“

V jeskyni seděli lovci kolem ohně, jehož kouř ucházel děrou, vysekanou do skály. Sam ihned vstal.

„Už jste zpátky námořníku? Kde je maso a kde zůstali Dick s Pittem?“

„Jsou právě s masem, ale s rudým, pane! Jsou zajati a budou nepochybně upáleni nebo umučeni, což je konečně fuk, jak říká Dick Hamerdull.“

Trappeři zděšeně vyskočili. „Zajati? Kdy, kde a jak?

Povídej!“

„Ale dřív mi podejte něco pořádného k napití.“

Když si důkladně lokl kořalky, začal vypravovat svým obvyklým obšírným způsobem, přičemž lovcům nejednou docházela trpělivost.

„Musíme je co nejdřív vysvobodit,“ rozhodl Sam.

„Pusťme se za nimi hned,“ zvolal mladý Thieme.

Sam se na synovce usmál.

„V noci bychom stopy nenašli. Beztak pochybuji, že nám námořník bude moci ukázat cestu k vodě, kde byli přepadeni.“

„Když jsem na palubě pořádné lodi, vím na palec, kde jsem, ale v savaně a ještě k tomu na hřbetě takové zběsilé obludy ani nevím, kde mi hlava stojí.“

„Jsem si jist, že zavlekli naše přátele někam do houštin a budou se snažit od nich vyzvědět něco o naší skrýši. Ale Hamerdull i Holbers si dají spíše jazyk vyříznout, než aby nás zradili. Z té strany nám tedy nebezpečí nehrozí. Ale ti darebáci, které jsme zajali teď, vědí, kde je náš úkryt a kudy se do něho leze. Půjdu se pro jistotu na ně podívat.“

„Vezmi mě s sebou, strýčku,“ ozval se mladý Thieme. „Mám nejvíc důvodů dbát o to, aby nám neutekli.“

„Kromě mne!“ podotkl detektiv Treskow. „Jdu s vámi.“

Vzal jednu z hořících pochodní a svítil plukovníkovi na cestu.

Když přišli k zajatcům, Sam si je pozorně prohlédl a pak věnoval značnou pozornost nejbližšímu okolí. Poněkud déle setrval jeho zrak na vápenité zemi. Tváří mu prolétlo překvapení. Zcela nepatrná stopa mu cosi prozradila. Ale nedal nic znát. Prohlásil spokojeně:

„Všechno v pořádku! Pojdme!“

Když se vrátil k ostatním, svolal je a polohlasem řekl:

„Je zle! Hádal jsem dobře. Rudoši jsou nejen nablízku, dokonce už byli v jeskyni.“

Překvapení, téměř leknutí, se zračilo na tvářích lovců.

„Musím vám svěřit jedno tajemství, o němž dosud kromě mne nikdo nevěděl. Náš úkryt má totiž ještě jeden východ.

Našel jsem jej téhož dne, kdy jsem objevil jeskyni. Upevnil jsem tam později lano, aby byl v případě nouze zajištěn únik. Nyní, když jsem kontroloval zajatce, jsem zjistil, že někdo tajný východ použil. Nemohl to být nikdo z nás, ale někdo z rudochů nebo s nimi spolčených bílých darebáků. Také mi neušlo, že pouta zajatců jsou značně uvolněna.“

„To není možné!“ zvolal Treskow. „Vždyť jsem je svázel sám, a to velmi důkladně!“

„Všecka čest, pane. Ale někdo cizí jim pomohl. Indiáni patrně vyslali své zvědy, kteří náš tajný východ objevili.

Vyšplhali po laně šachtou, našli zajatce, uvolnili jim pouta a vrátili se pro ostatní, aby je sem přivedli.“

„A proč by nevzali Mertense a Letriera s sebou?“ zeptal se Henry Thieme.

„Ponechávám by nám tím předčasně vyrazili, že znají naše tajemství. Nyní musíme především zneškodnit ty dva

nebezpečné zajatce a znovu je pořádně spoutat.“

Ve stejnou dobu se radili i oba zajatci.

„Jeane, všiml sis, jak ten plukovník kolem nás slídl?“

„Ne! Já se na něj ani nepodíval.“

„Zjistil, že tu byl někdo cizí,“ tvrdil Mertens.

„Vždyť odešel docela klidně.“

„Přetvařoval se. Jsem přesvědčen, že objevil stopy míšence i Indiána.“

„U čerta! Jestli odešel jen proto, aby na nás přivedl ostatní, bude zle!“

„Jistě se vrátí, až si vše rozmyslí.“

„Pak se budu bránit do poslední kapky krve.“

„Na odpor není, bohužel, ani pomyšlení. Jediné, co nám teď zbývá, je zmizet, dokud je čas.“

Oba muži vyprostili ruce z pout. Pustili se po šumu vody a dostali se až k šachtě, kde po chvatném hledání nahmatali provazec, visící dolů. Mertens se do šachty spustil první.

Sešplhali se šťastně, i když promočení na kůži. Pak postupovali vodorovnou chodbou, až se dostali bez úrazu ven pod širé nebe.

Na chvíli si odpočinuli po přestálé námaze.

„Musíme teď počkat, dokud nepřijdou Indiáni,“ mnil Jean Letrier.

„Zjistí-li Sam náš útek, budou nás pronásledovat. Musíme odtud pryč.“

„Vždyť ani nevíme, kde rudochy hledat.“

„Nepůjdeme daleko. Ukryjeme se někde poblíž a vyčkáme. Ať za nás vyberou Indiáni kaštiny z ohně.“

„Máte pravdu, kapitáne.“

Zašli opodál a zalehli v hustém křoví.

Po dlouhé době zaslechli tiché šustění.

„Rudoši,“ zašeptal Mertens.

Nemýlil se. Vedení míšencem a mladým náčelníkem přicházeli Indiáni jeden za druhým v dlouhé husí řadě. U skrýše do vchodu do podzemního řečiště se zastavili. Po krátké poradě se trousili do podzemí. Jen dva zůstali venku na stráž.

Oba rudoši stáli bez hnutí tam, kam je náčelník postavil.

Temné bronzové obličejy neprozrazovaly ani jediným rysem, co se v nitru Indiánů děje. Rudoši se už od mládí, sotva odrostlí chlapeckým letům, učí sebezapírání.

Vtom padly skoro současně dva výstřely.

Oba Indiáni se bez hlesu skáceli k zemi, Mertens a Letrier pozorovali, jak se zvedly vedle nich dvě postavy, jež nepozorovaně vystoupili z úzké skalní chodby. Byli to Sam a Ben Cunning.

„Ti chudáci,“ povzdechl Ben, „vylítli příliš brzy z hnízda.“

Ještě se nenaučili mít oči a uši otevřené. Ani své stopy nezahladili. My teď podle nich najdeme cestu k jejich ležení, kde drží Dicka a dlouhého Pitta.“

„Vrátíš se zpátky a já se pustím po stopě. Přivedeš hochy a dáte se za mnou. V jeskyni zanecháte obvyklou stráž.“

Pospěš si, ať mne co nejdřív dohoníte.“

Sam se pustil po téže cestě, kterou před chvílí přišli Indiáni.

„To je mrzuté,“ zašeptal Mertens svému kumpánovi. „Rudoši se dostali šťastně nahoru, ale tam byli do jednoho zneškodnění. Je to smůla. Ted' stojíme proti Samovi a jeho lidem zase jen sami dva.“

„Nebylo by lepší, kdybychom se pustili opatrně za ním, kapitáne?“ zeptal se Jean Letrier. „Potřebujeme nevyhnutelně koně a ty si můžeme opatřit jen tam, u rudochů.“

„Ne, za chvíli přijdou ostatní lovci a zjistili by naši stopu.“

„Co nám brání, abychom Sama neposlali na onen svět? Škoda, že nemáme pušky!“

„Jeane, my dva jsme již ledacos dokázali a snad ještě dokážem, ale stopaři nejsme. Sam má příliš jemný sluch a je líp ozbrojen než my. I kdyby se nám povedlo dostat se mu na kobytku, neměli bychom vyhráno. V málo minutách bychom měli celou loveckou smečku v patách.“

„Věčně tu snad ležet nebudeme?“

„Zapomněl jsi, že v jeskyni je hromada zlata.“

„Poprosíme snad o ně Sama?“

„Ne. My si je vezmeme sami!“

„My? Kdy?“

„Až trappeři odejdou, vrátíme se do jeskyně.“

„Vodopádem?“

„Ovšem.“

„A dáme se tam pobít?“

„Myslím, že ne! Slyšel jsi přece, že tam zůstane stráž u hlavního vchodu.“

„To je pravda! Plukovník udělal chybu, že nepostavil stráž i zde.“

„Ovšem.“

„A pak?“ ptal se Jean Letrier.

„Pak pryč odtud! Kam, to uvidíme, ale rozhodně na západ, protože na východ nemůžeme. Tam toho máme tolik na hřbetě, že se ve východních státech nesmíme ani ukázat. Když bude zlata dost, podíváme se do Friska.“

Mertens se odmlčel. Ozval se praskot větví. Brzy nato uzbili Bena Cunning, prodávajícího se houštinami a za ním všechny ostatní trappery. Také Vinnetou, Treskow a mladý Thieme šli s nimi. Poněvadž Sam úmyslně učinil svou stopu

hodně znatelnou, kráčeli zcela jistě a zanedlouho zmizeli po proudu říčky.

Mertens a Letrier si zhluboka oddechli.

Zanedlouho stáli oba v jeskyni na stejném místě, kde před nedávnem leželi spoutáni. V několika dalších prostorách zůstala těla rudochů.

Letrier se otrásl.

„Kapitáne, ti Indiáni byli pobiti. Štěstí, že jsme sem nevlezli s nimi, stihl by nás stejný osud.“

„Nech řečí, a běž dál,“ pobídl ho Mertens.

Opatrně se vplížili do hlavního prostranství podzemní skrýše. Stráž seděla venku u hlavního vchodu a neměla tušení, že jsou uvnitř nezvaní hosté.

Ústilo sem několik menších skalních komor. Jedna sloužila za sklad a její stěny byly ověšeny zbraněmi a nástroji, jež jsou v préríi pro lovce nezbytné. Ve vedlejší komoře byla zásoba potravin, hlavně sušeného masa.

Nejprve se oba ozbrojili a pak začali pátrat po pokladech trapperů. Hledali dlouho, ale marně. Zatím míjel drahocenný čas.

„I když najdeme zlato, jak je odneseme?“ řekl Mertens. „Na to jsme nepomysleli. Zlato je těžké.“

„Naložíme je na soumary.“

„Ale tím bude náš útěk velice ztížen. Počkat! Zdá se, že tohle je asi plukovníkova zvláštní skrýš!“

Skalní sloj, prostornější než ostatní, byla plná vydělaných kůží větších zvířat a celých svazků bobřích kožešin. Stálo zde několik hrubě otesaných truhlic, na které se dychtivě vrhli.

Ale ani v nich nenalezli zlato. Jen různé šatstvo. Ve spěchu je vyhazovali na zem. Mertens vytáhl ze dna truhly starou, ohmatanou náprsní tašku.

Přistoupil blíž ke světlu a prohlížel papíry v ní složené.

„Je tam něco, kapitáne?“ zeptal se Letrier.

„Nic, co by stálo za řeč,“ odpověděl mrzutě kapitán.

Předstíral, že odhazuje tašku zpátky do truhly. Musel se přemáhat, aby skryl vzrušení. Zmocnilo se ho, když zjistil, že taška obsahuje cenné papíry, bankovky a bankovní poukázky na značné obnosy. Sam patrně ukládal nalezené zlato u několika bank ve východních městech a dával si za jeho hodnotu vystavovat depozitní listy. Kdo s takovým depozitním listem přišel do banky, dostal okamžitě hotové peníze.

Poukázky zřejmě nebyly pouze Samovým majetkem, nýbrž celé jeho družiny. Všecko další pátrání po zlatých nuggetech zůstalo bezvýsledné. Ostatně Mertens měl už značné bohatství v kapse, takže mu na dalším nezáleželo. Šlo mu jen o to, aby před Letrierem utajil nález. Napomohlo mu, že strážce, dosud přecházející venku před vchodem, se vrátil do jeskyně.

Mertens ho přesně mířenou ranou z revolveru srazil k zemi.

„Ale teď co nejrychleji odtud!“ zvolal.

Oba dobrodruzi rychle shrábli vše, co si při hledání vybrali a vyšli předním vchodem z jeskyně. Našli podle stop mýtinu, kde se popásali záložní koně celé trapperské společnosti.

V největším spěchu dva odvázáli a osedlali. Pak se tryskem vydali na sever...

Lovci v čele s Benem Cunningem postupovali rychle po stopě, kterou jim Sam hodně zřetelně naznačil. Brzy ho dohonili a pak vytrvalým klusem, v němž se lovcům málokdo vyrovná, spěchali dál. Po několika hodinách dorazili k místu, kde rudoši drželi Dicka Hamerdulla a Pitta Holberse v zajetí. S obvyklou opatrností se připlížili k indiánskému ležení. Zjistili, že zajatce střeží jen tři mladí indiánští hoši. Pro trapperu nebyl proto problém odzbrojit je a neškodnit. Propustili je bez úhony, ponechali každému jen nůž a zásobu potravin, aby se mohli vrátit k svému kmeni.

„Divím se, Dicku Hamerdulle! Od takových hochů se dát hlídat je skoro hanba,“ řekl pohoršeně Sam.

„Proti tomu se nedalo nic dělat. Co říkáš, Pitte Holbersi, starý mývale?“

„Asi máš pravdu, protože jsme opravdu nic nedělali.“

„Kdo rudochům prozradil druhý vchod do jeskyně?“ divil se Sam. „Jsem si jist, že ani Mertens ani Letrier o něm nevěděli.“

Ostatně, kde jsou ti dva lumpové? Myslel jsem, že je najdeme zde.“

„Cože? Snad vám neuprchli?“

„Unikli cestou, kterou jim ukázali rudoši. Kdo Indiány vedl?“

„Nějaký míšenec, oblečený jako běloch. Vzal mladého náčelníka, aby mu ukázal vchod do jeskyně. Ale jak to vypadá doma?“

„Rudochy jsme pobili do posledního muže. Teď rychle zpátky.“

Mám strach, že jsme udělali chybu, když jsme ponechali na stráž jen Billa!“

Jak veliká to byla chyba a jak osudné měla následky Sam poznal, až když se uštívání kvapným návratem vrátili do jeskyně. Strážce před vchodem nestál, ležel uvnitř mrtev.

Nepořádek ve skrýši naznačoval, že se tu kdosi cizí přehraboval. Sam nebyl ani na okamžik na pochybách kdo to mohl být. Oddechl si, když trapperi zjistili, že zásoby zlatých nuggetů, zakopaných v zemi, nebyly dotčeny. Zděsil se však vzápětí tím víc, když vkročil do své komory a spatřil, že jeho truhlice je otevřena a kožená taška s cennými papíry a depozitními listy zmizela.

Byl to společný majetek lovců, kteří jej za celá léta nebezpečného a namáhavého pobytu v divočině nashromáždili a uložili u svého plukovníka.

Vzteky, který se lovců zmocnil, když jim Sam krádež oznámil, byl nepopsatelný.

Nejklidnější si počínal detektiv Treskow. Tento muž zákona, jehož povoláním bylo stíhat provinilce a jít vytrvale po jejich stopě, měl jistě důvod litovat útěku pachatelů. Jeho povolání ho však naučilo přijímat i nejneočekávanější obraty

s klidnou myslí. Setrval v jeskyni vlastně jen proto, poněvadž věděl, že se sám nemůže s dvěma zajatci vydat na východ, aby je předal spravedlnosti. Musel čekat, až Sam vyše několik svých lidí do města s kožešinami, a k těm se chtěl se zajatci přidružit. Že domnělý Mertens byl vlastně velitelem pověstné pirátské lodi Horrible, Kapitánem Kajmanem, pirátem a těžkým zločincem, věděl detektiv již dávno a měl o tom také důkazy v zápisníku, který našel v Mertensově kapse. Věděl, že i Jean Letrier byl jedním z jeho kumpánů, avšak nemluvil o tom. Požádal naopak námořníka i mladého Thieme, aby se o této okolnosti nikomu nezmiňovali. Zatajil i Mertensovi, čeho se o něm z jeho záznamu dopídil. Chtěl, aby se Mertens teprve před soudem doznal pod tíhou nevyvratitelných důkazů. Detektivova opatrnost byla ovšem zbytečná. Neboť věc skončila jinak, než jak si představoval a Treskowovi nastávala teď nová honba za zločinci.

K stíhání uprchlíků bylo v několika minutách vše připraveno.

Sam zanechal v jeskyni polovinu svých mužů a vydal se za zloději. V jeho družině byl jeho synovec, Ben Cunning, Treskow a nechyběl ani námořník Polter.

Kapitola sedmá

Loď Horrible

Směrem od Akapulca k San Francisku plul štíhlý trojstěžník, který na přídi a na zádi měl zlatými písmeny napsáno L'Horrible. Uniformy mužstva svědčily, že plavidlo patří k válečnému loďstvu Spojených států, ač znalec podle jednotlivých podrobností mohl poznat, že loď byla původně stavěna k jinému účelu.

V okamžiku našeho děje stál velitel na kapitánském můstku, pohlížel ke strážnímu koši, kde pátrala hlídka dalekohledem po nepřehledné hladině Pacifiku.

„Tak co, Jime, máš ho?“

„Mám, kapitáne. Pluje přímo před mým sklem,“ odpovídal tázaný, ukazuje rukou proti větru. Nazýval velitele kapitánem, ačkoliv jeho nadřízený měl jen hodnostní odznaky námořního poručíka.

„Kdo to asi může být, jime?“

„Dosud nemohu říci, pane. Musíme vyčkat, až se víc přiblíží.“

„Dohání nás?“

„Ano, kapitáne.“

„To bych skoro nevěřil. Plujeme téměř pod plným plachtovým a rád bych viděl loď, která by Horrible dohonila.“

Lodník slezl a podal poručíkovi dalekohled. „Znám jednu loď, která by to dokázala.“

„Která?“

„Vlaštovka, pane.“

„Ale co by dělala Vlaštovka v těchto vodách?“

„To nevím, pane.“

„Well, uvidíme,“ řekl poručík a odešel s dalekohledem ke kormidlu.

„Plachta na obzoru, kapitáne?“ optal se kormidelník.

„Ano.“

„Kde, pane?“

„Za námi.“

„Nenatáhneme trochu plachty?“

„Není třeba. Dohoní nás i tak. Žene se jako divoch. Před třemi minutami ho bylo sotva z koše rozeznat a teď stojím na palubě a vidím ho zřetelně.“

Netrvalo dlouho a bylo možné rozeznati pouhým okem i štíhlý trup lodi.

„Teď vztyčil vlajku. Na mou duši, je to američan!“ řekl kapitán. „Vidím hvězdy i pruhy. Nemýlím-li se, je to Vlaštovka. Viděl jsem ji jednou v Hobokenu a důkladně jsem si ji tehdy prohlédl.“

„Kdo byl na ní velitelem?“

„Jméno jsem zapomněl. Ale kormidelníka jsem dobře znal. Byl to jakýsi Petr Polter, znamenitý chlap. Držte se trochu vpravo. Zdá se, že chce s námi mluvit.“

Lodníci skočili na svá místa.

„Vlajku vzhůru!“ velel poručík.

Hvězdnatý prapor Union Jack zavlál vesele povětrím.

„Připravte zadní k spouštění!“

Rozkazy byly provedeny s nevšední rychlostí a přesností.

Když se Vlaštovka dostala na stejnou úroveň s Horriblem, zvolal poručík:

„Ahoj! Jaká jsi loď?“ Přidržel si přitom k ústům megafon.

Věděl ovšem koho má před sebou, ale válečná loď musí zachovat všechny předepsané formalty.

„Vlaštovka, poručík Parker z New Yorku, přímo z New Orleansu kolem Cap Hornu. A vy?“

„Horrible poručík Jonner z Bostonu, přidělení: křižovat v těchto vodách.“

„Těší mne, pane! Mám vám něco odevzdat.“

V okamžiku, kdy se lodi k sobě nejvíce přiblížily, seskočil poručík z Vlaštovky na palubu Horriblu.

„Mám rozkaz, pane, odevzdat vám tuto zapečetěnou depeši,“ řekl, když si přátelsky stiskli pravice.

Poručík Jonner otevřel obálku.

„Víte, co depeše obsahuje?“ optal se pohlížeje na poručíka Parkera.

„Ano. Mám plout do San Franciska. A převzít od vás depeše, určené kapitánům lodí, které tam kotví.“

„Je vám známo, že na Jihu to nebezpečně kvasí?“

„Slyšel jsem o tom. Myslím ale, že se rebelové i tentokrát přepočtli a včas přijdou k rozumu.“

„Jenže Jih je silný, má dobré přístavy a dosti prostředků.
Dojde-li k boji, doufám, pane, že se shledáme v jedné flotile.“
„Bude mne srdečně těšit, bojovat po boku takové lodi, jako je Vlaštovka.“
Poručík Parker předal zapečetěné depeše a mohutným skokem se vrátil na svou loď. Vlaštovka odrazila od Horribla, napjala plachty a vzdalovala se za mohutného pokřiku obou mužstev k západu.
Také Horrible napjal opět všechny plachty, aby dvojnásobnou rychlostí nahradil, co zameškal. Konečně dorazil do Golden Gate, přístavu „Královny zlata“, kde spustil kotvy.
Poručík Jonner přenechal vyřízení vojenských a přístavních formalit svému kormidelníkovi a sám se odebral na palubu nedaleko ležící obrněné lodi, jejímuž kapitánu byla adresována jedna z úředních depeší.
Kapitán ji převzal, odvedl poručíka do své kajuty a tam se mezi nimi rozpřel přátelský hovor. Po vyřízení služebních záležitostí přešli oba i na pole osobní.
„Zdržíte se zde nějaký čas,“ nadhodil kapitán obrněné lodi.
„Máte zde ve městě nějaké známé?“
„Bohužel, ne,“ usmál se poručík Jonner. „Budu jako vždy odkázán jen na svou palubu a svého kuchaře.“
„Pak jistě dovolíte, abych vás představil svým přátelům.
Nikdy neškodí zbavit se dehtu, který čicháme po celé dny.“
„Přijímám vaši laskavou nabídku s díkem, kapitáne,“ odvětil mladý muž. „Rád po dlouhé době pohlédnu do tváře novým lidem, i kdyby to měla být tvář něžného pohlaví.“
„Znám zde jistou znamenitou dámu. Obývá celé patro nejkrásnějšího domu ve městě. Je to vdova po plantážníkovi, jmenuje se Voulettire a patří k oněm ženám, jež zůstávají věčně mladé. Je i nesmírně bohatá. V jejím salónu se schází aristokracie ducha, peněz i politické moci. Ona sama cestovala po světě a o námořnictví má tolik vědomostí, že by jí je mnohý z nás mohl závidět.“
„Těším se, že ji poznám.“
„Poskytnu vám k tomu příležitost, jsem k ní pozván na dnešní večer. Půjdete se mnou?“
„Milerád kapitáne!“
„Well, představím vás. U paní de Voulettire se můžete pohybovat tak volně jako na palubě své lodi. Mimochodem, máte znamenité plavidlo. Nepřešla vaše loď do majetku Států z rukou Angličanů?“
„Ano, ale dříve než se tak stalo, byla jedním z nejnebezpečnějších korábů mezi Grónskem a oběma jižními mysy. Neslyšel jste o kapitánu Kajmanovi?“
„Jak by ne! Možná víc než vy. Jeho loď byla dopadena s nákladem otroků a mužstvo po zoufalém odporu pobito. Ale kapitán – copak se vlastně stalo s tím darebákem?“
„Nikdo neví, zda se vůbec nacházel na lodi, když ji dobyli.
Přitom byla osvobozena jakási dáma, kterou piráti drželi v zajetí a chtěli za ni patrně vynutit výkupné.“
„Hrozná doba! Bohudík, dnes už je to jiné! Kdo byla ta dáma?“
„Nevím. Od té doby nebylo o Kajmanovi nic slyšet. Zmizel beze stopy.“
„Divím se jen, že admirálita ponechala Horriblu jeho pirátské jméno. Ačkoliv pro válečnou loď není „Strašný“ název. Tedy dnes večer u paní de Voulettire. Stavím se pro vás.“
Kapitola osmá
Muž s ohněm
V době, kdy se náš příběh odehrává, bylo San Francisco ještě městem střední velikosti, avšak kypělo bujným životem. Zažilo v poslední době zlatý shon, který do města přiváděl zblízka i zdáli tisíce dobrodruhů. Obraceli na ruby jeho hostince, krčmy a hotely, uvádějíce americké dolary do horečného oběhu. Avšak mnohý z těch, kdo ještě včera jako milionář utrácel peníze v barech, dnes opět se s motykou a rýčem vydal do zlatých kopanišť, aby nabyl prohraný majetek.
Pochybných existencí bylo také tehdy v San Francisku nadbytek a mnohý skvělý salónní zjev se časem ukázal v holé nahotě špatnosti.
Po pobřeží přístavu v San Francisku se procházel muž, jehož chůze prozrazovala, že nemá nikam naspěch. Že je pánem svého času. Byl prostřední postavy, velice štíhlý. Oděn jako zlatokop, který se vrací z kopanišť, aby si po namáhavé práci při radostech a pohodlí velkého města trochu odpočinul.
Zmačkaný notně vyrudlý širák měl vtlačen hluboko do čela.
Přesto nemohl zakrýt ohnivou skvrnu, táhnoucí se od ucha přes tvář až k nosu.
Kdo toho člověka viděl, musil se bezděky odvrátit. Muži to zřejmě nevadilo. Ani příležitostních poznámek, jež pohled na „ohně“ v jeho tváři vyvolal, si nevšímal.
Zastavil se a pohlížel na rejdu. Zaclonil si dlaní oči a upřeně pozoroval loď, kotvící v přístavu.
„Sacré nom de diu,“ zaklel, „to je Horrible. Konečně ho vidím. Ale je přece jen trochu daleko od břehu a mohl bych se mýlit. Přesvědčíme se!“
Sestoupil po schůdkách, u nichž bylo uvázáno několik člunů a skočil do jednoho z nich.
„Kampak?“ zeptal se majitel, který se vyhříval na lávce.
„Na projížďku!“
„Jak dlouho?“
„Jak dlouho se mi bude líbit.“
„Můžete zaplatit?“
„Po projížďce dobrými penězi.“
Cizinec uměl zacházet s kormidlem jako dobrý lodník.

Nechtěl prozradit vlastní cíl výpravy. Řídil člun chvíli sem a tam, až posléze obloukem kolem pancéřové lodi k Horriblu. obeplul jej a pak se vrátil ke břehu, kde rybáři štědře zaplatil.

„Je to on,“ opakoval si v samomluvě, vystupuje po schůdcích na nábreží.

Zamířil spěšnými kroky do oné části města, jež byla útulkem i skryší lidské bídy, neštěstí a mnohdy i zločinců. Prošel několika ulicemi a uličkami, až se zastavil před krčmou, nad jejímiž dveřmi bylo napsáno:

„Taverne of fine brandy“.

Vešel dovnitř.

Dlouhá místnost byla naplněna hosty, na nichž každý poznal, že patří k spodní vrstvě lidské společnosti. Zápach kořalky a hustý tabákový kouř uvítal vstupujícího. Hluk v místnosti se podobal spíše zvířecímu řevu.

Muž s ohněm v tváři přistoupil k nálevně a obrátil se na barmana:

„Je zde Dlouhý Tom?“

Barman odpověděl nepříteli vlně:

„Proč se ptáte?“

„Chci s ním mluvit.“

„Kdo je ten Dlouhý Tom?“

„Nehrajme si na schovávanou! Znáš ho stejně dobře jako vy.“

Pozval mě sem.“

„Opravdu? Pak vám jistě svěří malý slůvko, bez něhož se k němu nedostanete.“

„Zajisté.“

Muž se nachýlil k barmanovi a zašeptal mu něco do ucha, načež barman souhlasně pokývl hlavou.

„Ano. Teď je to v pořádku. Dlouhý Tom tady ještě není. Je právě doba, kdy sem zpravidla přichází policie, aby si trochu prohlédla mé hosty. Až policie odejde, dám znamení a v pěti minutách ho tu máte. Posadte se zatím.“

„Tady ne. Tom mi řekl, že zde máte jakýsi malý kutloch, kde je možno posedět, aniž by byl člověk obtěžován.“

Muž vytáhl z kapsy dolar a podal ho barmanovi.

„Dík. Co chcete pít?“

„Vino.“

„Blázníte? Dostanete láhev brandy, jak je zde zvykem. Nic jiného nemám.“

O něco později seděl muž s ohnivým znamením ve tváři v malé místnosti. Byly tu jen dva stoly a asi tucet prázdných židlí.

Brzy se počaly trousit hosté, zřejmě starí známí.

Cizince si nevšímal a bavili se mezi sebou, jako by tu kromě nich nikdo jiný nebyl.

Z jejich mluvy zaznívaly námořnické výrazy. Náhle vstoupil do místnosti Dlouhý Tom a řekl místo pozdravu:

„Víte, že v přístavu zakotvil Horrible?“

„Horrible? Ten starý korzár?“

„Teď patří válečnému námořnictvu. Znameníť loď, pokud plula pod kapitánem Kajmanem.“ Dlouhý Tom přitom pohlédl na muže s „ohnipárou“ v obličeji. Pozdravili se očima, avšak nedali najevo, že se znají.

„Škoda Kajmana,“ prohodil kdosi u stolu.

„Věčná škoda! Ten uměl ze svých lidí něco udělat.“

„Měl prý znamenitého plachetního mistra, který vlastně velel lodi.“

„Pověz, starý, je to pravda, že vrchním komandantem na Horriblu byla žena?“

„Slyšel jsem o tom.“

„To byl asi pěkný pořádek na lodi,“ poznamenal jeden z mužů, jehož vlasy byly červené jako měď.

Dlouhý Tom udeřil do stolu, až sklenky povyskočily. „Kdyby každý z vás, jak tu sedíte, byl tak dobrý námořník jako ona!“

Miss Admirál si v boji nezadala s žádným mužským.“

„Aha! Už je to venku!“ zasmál se jeden z lodníků. „Tom se konečně prozradil. Jen to přízněj, že jsi sloužil na Horriblu pod kapitánem Kajmanem a Miss Admirálem.“

„Ano, plul jsem na Horriblu a prodělal s ním hodně dobrých i zlých časů. Byl bych dnes boháč, kdyby to nakonec tak špatně nedopadlo s námi i s Horriblem.“

„Jak se vlastně stalo, že vás Angličané dostali? O Kajmanovi se přece vyprávělo, že je nepřemožitelný.“

„Když k tomu došlo, kapitán Kajman byl na pevnině a proto ho také nechtyli. Na Horriblu velela tehdy Miss Admirál.“

„Neříkal jsem to?“ zasmál se muž s rezavými vlasy. „Ženská a velí lodi! Kdyby byl býval na lodi pořádný kapitán, nemuselo k tomu dojít. To všechno zavinila ta ženská.“

Dlouhý Tom ho změřil opovrhlivým pohledem.

„Kdyby byl kapitán na lodi, dopadlo by to stejně. Kajman měl štěstí a s ním i ten kousavý neřád Jean Letrier, že byli na pevné zemi. Kdepak asi dnes běhají?“

„Člověče, chceme vědět, jak jste přišli o Horribla.“

„Pašovali jsme tehdy černochoy. Vyjelo se podle úmluvy z Ria. Loď byla nově natřena a místa v podpalubí dost. U Ascensia jsme se setkali s Colombou a převzali od ní několik set afrických negrů. Náklad nám ten Španěl nechtěl nechat na úvěr, jen za hotové.“

„A měli jste peníze?“

„Miss Admirál vyprázdnila tedy lodní pokladnu do posledního centu. Zamířili jsme na Kubu a dostali se šťastně až k Bahám. Tam si nás vzal na mušku anglický hlídkový člun, ke kterému se přidružila brzy fregata. Na únik nebylo ani pomyslení. Horrible se přichystal k boji. Co vám budu povídat.“

Angličani nás vzali mezi sebe a zřídili nás tak, že nám nezůstalo jediné dělo schopné k palbě.“

„Co se stalo s posádkou, kterou pochytili?“

Dlouhý Tom mávl rukou.

„Angličani se s nimi nemazlili. Polovinu posádky pověsili hned na ráhnech bez výsledku. Druhou vzali s sebou, vyslýchali nás do omrzení a pak nás také pověsili. Totiž mě ne. Jen asi tři nebo čtyři z nás vyvázli. Jak – to nikomu nebudu povídat – byla by to ošklivá historka.“

„A Miss Admirál?“

„Ta na ně vyžrála! Jakmile viděla, že je s námi konec, běžela rychle do své kajuty, hodila na sebe sukni, zavřela se na zámek a klíč hodila průvlakem do moře. Když ji objevili, naříkala, že je cestující z parníku, který piráti přepadli.“

Angličtí gentlemani ji strašně litovali. Vzali ji na palubu a vysadili při nejbližší příležitosti na loď plující do Evropy.“

„Slyšíte?“ posmíval se zrzek. „Tohle dokáže jen ženská.“

Když je zle, hodí na sebe sukni a zapře nos mezi očima. Místo aby jako kapitán zůstala poslední na palubě, zradila a opustila posádku. Kdyby jí šlo o krk, udělá to znova.“

„Myslíte?“ otázal se od vedlejšího stolu muž s ohněm v obličeji.

„Ano, myslím! A nemám rád, plete-li se mi někdo cizí do řeči. Držte zobák, nebo vás pohladím tak, že vám jazyk spadne do bot!“ zvolal ryšavec. Přistoupil k cizinci a napřáhl pěst.

Ale dříve než rána dopadla, popadl ho neznámý obrovskou silou, pozvednul do výše a mrštil jím o zem.

Vzápětí vyskočil nejbližší námořník, aby pomstil svého druha. Stihl ho však týž osud. V příštím okamžiku ležel na podlaze vedle ryšavce.

Už se chtěl zvednout třetí, když se do věci vložil Dlouhý Tom.

„Stop,“ zvolal. „Netropte hlouposti! Ani deset vás nepřemůže důstojníka z Horriblu!“

„Z Horriblu?“

Otázku opakovali udiveně i další muži, kteří se právě zvedli a chtěli podniknout útok na cizince.

„Ovšem, že z dřívějšího Horriblu! Nebo snad myslíte, že se některý panák z vládní vojenské lodi odváží mezi nás?“

„Je to pravda?“

Muž s ohněm v obličeji přikývl. „Dlouhý Tom mě dobře zná, poněvadž jsme spolu dost dlouho pluli světem.“

„To je jiná řeč. Pak smíte mezi námi zůstat.“

„Opravdu?“ ušklíbl se cizinec ironicky. „To je pro mě velká čest. Už se nezlobím a přisednu k vám.“

„Už se nezlobíte? To se povedlo. Kdo pak vyvolal spor? Jako cizinec jste se neměl plést do našich řečí!“

„Snad máte pravdu, ale mám ve zvyku lidi trochu vyzkoušet, dřív než dám závdavek.“

„Závdavek?“ zvolal jeden.

„Ovšem. Měli byste chuť plavit se s Horriblem?“

„Ale jen tehdy, kdyby se s námi plavil kapitán Kajman.“

„Víte tak bezpečně, že je nebožtík?“

„Snad nechcete říct, že žije?“

„Ano, je naživu stejně jako vy.“

„A kde vězí?“

„To není vaše nýbrž má a jeho záležitost.“

„Na Horriblu určitě není!“

„Dosud ne. Ale což kdyby zase dostal jeho palubu pod nohy?“

„To by byl od Kajmana husarský kousek!“

„A od vás?“

„Od nás? Jak to?“

„Poněvadž při tom můžete být! Doufám, že mužům, které Dlouhý Tom nazývá svými přáteli, mohu důvěřovat.“

Nyní se ozval Dlouhý Tom: „Tento pán o vás ví všechno.“

Pozval jsem ho proto, aby se s vámi dohodl. Víte, co je nového?“

„Mluv!“

„Že budu kormidelníkem na Horriblu.“

„Kormidelníkem? Vážně?“

„Taky pro vás by tam byly dobré možnosti, chcete-li.“

„Lod' přece patří košilatým od mariny!“

Dlouhý Tom zašeptal:

„My jim ji prostě vezmeme!“

„U čerta, to by byl kousek!“

Muž s „ohnipárou“ sáhl do kapsy, vytáhl toboleku plnou bankovek a položil před každého sto dolarů.

„Berete?“ ptal se.

„Ale co za to?“

„Nic! Dávám to každému jen tak! na památku! Ale pozitíří může mít každý z vás stokrát tolik!“

„Jak to?“

„Podnikli byste malou vyjížďku do přístavu?“

„Proč ne?“

„Navštívit Horribla. Upozorňuji, že při tom budou padat rány, které my nebudeme dostávat, nýbrž dávat.“

„Tím lépe.“

„Kdo se na loď dostane, zůstane tam!“

„Ale kdo nám bude velet?“

„Kapitán Kajman!“

„Opravdu žije?“

„Žije, bude-li spokojen s vámi, budete vy spokojeni s ním.“

Muži dychtivě naslouchali.

„Především si všichni koupíte slušnější oblečení. Večer odtud nevyjdete ani na krok a budete čekat. Až pro vás pošlu, přijdete s Dlouhým Tomem k bytu paní de Voulettre.“

„To je nějaká vznešená dáma?“

„Velitel Horriblu u ní bude na večeři.“

„Aha!“

„Vy se jako budete chtít dát najmout na loď a paní de Voulettre vás k tomu pánovi doporučí.“

„Neblázníte pane?“

„Myslím, že ne!“

Muži na něho pohlíželi zpola uctivě, zpola nedůvěřivě.

„Znáte ji tak dobře?“

„Snad. Předpokládám, že budete přijati na Horribla k doplnění mužstva. Půjdete co nejdřív na palubu. Postarám se o to, aby důstojníci i subalterní odešli do města, načež přijde kapitán Kajman a převezme velení.“

Muži byli smělým plánem tak zaujati, že nikdo ani nepromluvil.

„A teď ještě něco. Dlouhý Tom je kormidelníkem a od této chvíle jste povinni ho poslouchat. Kdo by se pokusil zradit, zaplatí životem.“

„Buďte bez obav, pane. Víme, do čeho se pouštíme.“

„Dobrá! Zde máte ještě maličkost, ale neopijte se! Good bye!“

Kapitola devátá

Paní de Voulettre

Večer zářily salóny madame de Voulettre skvělým osvětlením.

Paní domu pořádala velké soirée. V jednom salóně tančili při piánu, v druhém seděli starší pánové, bavíce se hovorem nebo malou partií pokeru, při níž dolary po stech putovaly od jednoho hráče k druhému.

Kterýkoli z návštěvníků musel uznat, že hostitelka mezi všemi přítomnými dámami vévodí. Byly zde sice missis i ladies mladší a snad i krásnější, ale žádná z nich neměla tolik zralého půvabu, elánu a přitažlivosti, žádná se neuměla tak pohybovat jako ona. Proto se také kdekdo snažil otáčet kolem sličné paní de Voulettre a bavit se s ní.

Teď právě nenuceně odpočívala na sametové pohovce v koutě velkého salónu a ovívala se vějířkem, posázeným perlami. Její oči zálibně spočívaly na poručíku Jennerovi, veliteli Horriblu, kterého jí právě před chvílí představil kapitán obrněné lodi.

„Přicházíte od mysu Hornova, pane poručíku?“ vyptávala se.

„Ne přímo, mylady. Křížoval jsem delší dobu ve zdejších vodách.“

„To muselo být pro vás zdlouhavé, že? Opravdu býváte tak zřídkla v San Francisku, že jste mne nikdy předtím nemohl navštívit?“

„Služba u vojenského námořnictva je přísná, nemůžeme si nikdy vybírat,“ usmál se Jenner.

„Víte, poručíku, že přes tu přísnost miluji velice americké námořnictvo?“

„Rád slyším, milady. Avšak námořnické povolání je tak tvrdé a náročné, že skoro nevěřím, že by se o ně dáma mohla opravdově zajímat!“

„Mýlíte se!“ přerušila ho živě. „Ne každá žena se léká tvrdosti a nebezpečí, tak jako ne každý muž je Herkulem.“

Narodila jsem se na ostrovech, obklopených ze všech stran oceánem. Už jako děvče jsem se ráda plavila a moře se mi stalo láskou. Mnohé námořnické vědomosti jsem si při tom osvojila. I mořeplavectví trochu rozumím. Kdybyste se chtěl podívat do mé pracovny, přesvědčila bych vás o tom.“

„Neosměluji se ovšem, obtěžovat vás takovou žádostí,“ řekl poručík dvorně.

„Neostýchejte se, můj milý. Starší žena, jako jsem já, se neohlíží tolik na pravidla etiky. Doufám, že mi moji hosté nebudou zazlívát, vzdálím-li se na okamžik. Podejte mi rámě, poručíku!“

Prošla s ním několika pokoji, než vstoupili do komnaty, která věru nezasluhovala názvu pracovna. Byl to dámský budoár, vyzdobený přepychem až rafinovaným.

Přistoupila k samotnému sekretáři, otevřela zásuvku a vyňala sbírku námořních map, které rozložila před poručíkem. Byly to vesměs perfektní originály, kreslené odborníky na základě nejpřesnějších měření.

Jenner nemohl zatajit údiv. Doznal upřímně:

„Mohu vás ujistit, madame, že lepší mapy ve své kajutě nemám.“

„Možná. Nekupuji nikdy špatné ani průměrné věci.“

„Jistě však víte, že tyto mapy lze prakticky užívat jen po důkladném studiu.“

„Myslíte, že jsem nemohla takové studium absolvovat? Že by bylo pro mne těžké?“

„Nenašel jsem dosud ženu, která by můj názor vyvrátila.“

„Pane poručíku, urazil jste mou samolibost. Prosím vás, vyzkoušejte mne trochu!“

Její veselý a vyzývavý pohled spočinul na něm s výrazem, v němž by bedlivější pozorovatel postřehl směs výsměchu a pohrdání.

„Zkoušet vás?“ opáčil mladý muž s úsměvem. „Kde bych k tomu nabral odvalu zde, ve vašem budoáru? Na své lodi bych to snad spíše dovedl.“

„Ach, vaše loď! Známi ji. Je to jedno z nejkrásnějších plavidel, jaké jsem kdy poznala, ač bych je měla vlastně

nenávidět.“

„Nenávidět? Proč?“

„Poněvadž jsem na té lodi prožila, provzdychala a proplakala deset nejhroznějších dnů svého života.“

„Vy jste byla na Horriblu?“ zvolal Jenner udiveně.

„Ano, a za jakých okolností! Neslyšel jste o dámě, kterou Angličané našli na Horriblu, když loď vyrvali pirátům?“

„Slyšel, ovšem!“

Ta žena cestovala na parníku, který pirát Kajman potopil.

„Tou pasažérkou jsem byla já.“

„Vy? Je to možné?“

Poručík Jenner pocítil svrchovaný úžas.

„Směla bych navštívit Horribla a vkročit na místo, kde jsem tolik vytrpěla?“

„Ale ovšem mylady,“ zvolal trochu zmaten představou, že tuto krásnou ženu bude moci uvítat ve svém království.

„A kdy?“

„Kdy si budete přát. Nemusím vás ujišťovat, že mi vaše návštěva bude ctí a potěšením.“

„Dobře. Tedy zítra dopoledne!“

„Souhlasím, madame! Vaše přítomnost ozáří místo, které je teď mým domovem.“

„A když budu na vaší lodi, podrobím se vaší zkoušce,“ řekla rozmarně. „Ale prosím, nechci vám ani mužstvu způsobit starosti nebo nějaké nepříjemnosti. Nejsem ani admirál, ani komodore a nemám práva na slavnostní uvítání.“

„Starostí mám s mužstvem sám dost. Zítra ráno mi odchází několik mužů na dovolenou, jiní opouštějí službu a musím posádku lodi doplnit.“

„Směla bych vám při tom být nápomocna?“

„Jak byste mohla?“

„Ó, prosím, náhodou opravdu mohu! Znáám několik dobrých lidí, kteří byli kdysi v mých službách a rádi by se zas dostali na slušnou loď. Jsou to vesměs výborní a zkušení námořníci a mohla bych je s klidným svědomím doporučit. Kdyby jim má přímluva u vás opatřila službu, byla bych velice šťastna.“

„Vaše doporučení mně vskutku přichází vhod. Ale smím o nich vědět něco bližšího?“

„Ovšem! Ale – počkejte! Někteří bydlí nedaleko! Pošlu pro ně a můžete si s nimi promluvit.“

„Vaše laskavost, madame, skutečně nezná mezí. Vidím již teď, že nebudu moci žádného z vašich chráněnců odmítnout.“

„Děkuji vám! Dovolte, abych vydala příslušné pokyny.“

Po těch slovech se vrátili zpátky do společnosti.

Poručík Jenner byl okouzlen roztomilostí paní de Voulettre.

Prostý, ve společnosti skromný a ve styku s ženami naprosto nezkušený muž prožíval celý večer v přízni vznešené dámy a cítil se šťasten. Nemohl ovšem tušit pravý cíl, jaký hostitelka sleduje. Když mu oznámila, že svolání lidé čekají venku, vyšel po jejím boku do předsíně. Stál zde Dlouhý Tom se svými druhy, pro něž paní de Voulettre poslala do krčmy.

Poručík položil Tomovi a ostatním několik otázek, na něž se mu dostalo uspokojivých odpovědí. Slíbil jim, že budou přijati, a přikázal, aby se hned ráno přihlásili na Horriblu k službě.

Okouzlující úsměv a významný stisk ruky paní de Voulettre mu byl za to odměnou.

„Nuže, kamaráde,“ zeptal se ho kapitán, když spolu odcházeli v noci do přístavu, „jak se vám líbí hostitelka?“

„Znamenitě. Je to dokonalá dáma. Víte, kapitáne, že chce zítra navštívit mou loď?“

„Hm, blahopřeji, poručíku! Uvítání bude slavnostní?“

„Zdvořilé, víc ne!“

„Smím se k tomu pozvat?“

„Potěšíte mne velice svou přítomností!“

„Ale ne,“ zasmál se srdečně starší důstojník. „Jsem příliš šetrný k svým mladým kolegům, abych je svou přítomností vyrušoval. Přijdu-li, pak jen pod jednou podmínkou.“

„A ta je?“

„Že ji pak přivedete na chvíli i ke mně!“

„Milerád, bude-li k tomu ochotna.“

„Platí tedy?“

„Platí.“

Oba námořní důstojníci vstoupili do člunů, jež je zde očekávaly, aby je dopravili k jejich lodím.

Druhého dne zrána panoval na Horriblu čilejší život než obyčejně. Mužstvo se dovědělo, že loď navštíví vznešená lady a proto se staralo, aby čistota a pořádek byly dnes vzorné.

Velitel mohl být spokojen.

O sedmé hodině nastoupila na palubu skupina nových námořníků, aby se představila. Poručík s nimi promluvil, zapsal jejich jména do lodního seznamu, vzal muže pod přísahu a vykázal jim jejich místa v kajutách. Pak se o ně více nestaral, poněvadž přímý dohled nad mužstvem příslušel kormidelníkovi.

Zanedlouho přirazil člun s paní de Voulettre.

„Krásná loď,“ pochvalovala si, když po prohlídce vstoupila s poručíkem Jennerem do kabiny, kde je očekávala vybraná hostina.

„Musím uznat, pane, že pod vašim velením se změnil Horrible k nepoznání. Nové plachty, nové lanoví. Jistě tím loď získala na rychlosti.“

„Nevím, kolik uzlů Horrible dříve urazil, ale že na rychlosti získal, je jisté, i když si tím nechci přikládat zásluh,“

odpovídal s úsměvem poručík.

„Jste skromný. Ale já vás, námořníky, znám! Určitě si v duchu myslíte, že co do rychlosti se žádná jiná loď vašemu Horriblu nevyrovná,“ žertovala paní de Voulettre.

„Kromě jedině!“

„Skutečně jste tak pravdomluvný? Která to je?“

„Vlaštovka, poručík Parker.“

„Vlaštovka? Myslím, že jsem to jméno již slyšela. Kde je nyní?“

„Setkal jsem se s ní na cestě do Friska a pokud vím, přijede zanedlouho do Zlaté zátoky.“

„Jsem na ni věru zvědava. Ráda bych ji poznala.“

„Potěšíte se madame. Je to dokonalé plavidlo. Ale nyní mne uctíte tím, že ochutnáte výtvořiny našeho lodního kuchaře, jehož umění ovšem není zvyklé na přísnou kritiku dam.“

„Mileráda! Ale za to mi na oplátku musíte i vy něco slíbit.“

„Jsem vám plně k službám.“

„Slíbíte mi tedy, že mne dnes večer poctíte svou návštěvou a že přivedete i všechny své poddůstojníky?“

„Pokud to dovolí služba, učiním tak s radostí.“

„Děkuji. Chci uspořádat přátelský večírek. Přičiním se, abychom byli všichni hodně veselí.“

„A teď zas já mám prosbu,“ řekl Jenner. „Slíbil jsem kapitánu pancéřované fregaty, že vás po návštěvě Horriblu doprovodím na palubu jeho lodi. Smím vás pozvat jeho jménem?“

„Pod jednou podmínkou; když mne doprovodíte nejen na jeho loď, ale pak také domů!“

„Té podmínce se ovšem podvolím velice rád.“

Důvěřivý mladý muž, okouzlen půvabem vznešené lady, se cítil na vrcholu štěstí. Neměl ani nejmenšího tušení, proč mu paní de Voulettre tak vše doporučila cizí námořníky, které tak ochotně přijal na svou loď. Jeho staré mužstvo nemohlo vědět a nevědělo, jací to jsou lidé, ti noví členové posádky.

A dokonce ani oni, kteří se dnes na loď tak neočekávaně dostali, doporučení paní de Voulettre, netušili ani ve snu, kdo jim přízeň této vznešené lady získal a proč se jich právě ona tak horlivě ujala. Všichni by se byli velice podivili, kdyby zvěděli, že krásná žena z nejvyšších společenských kruhů San Franciska umí být za jistých okolností i mužem, někdy dokonce i mužem s ohněm na tváři.

Kapitola desátá

Na stopě úkladu

Jednou z lodí, obstarávajících spojení mezi San Franciskem a Oaklandem, se plavili dva cestující, kteří dali zároveň přeplavit své koně. Jejich zvířata vypadala na dobré běhouny znamenitého plemene, ale cestou byla znavena a vyhublá.

Také jezdci zřejmě už dlouho neužívali dobrodiní civilizace, zejména mýdla a břitvy. Jejich vousy byly rozježené, střechy klobouků jim visely do čela a oděvy z vydělané kůže vypadaly jako vyřezané z vyschlé kůry stromu.

„Konečně!“ zvolal starší z nich. „Jeane, myslím, že je konec vši bídě.“

Jean Letrier zavrtěl hlavou.

„Odpusťte, kapitáne, ale obávám se, že dokud nebudu mít pod nohama palubu lodi, která bude aspoň na padesát mil vzdálená od tohoto proklatého břehu, nebudu mít klid. Ať mne vezme ďas, není-li nám plukovník s celou svou tlupou v patách.“

„Možné to je, ale pravděpodobně nikoli. Popletli jsme ho důkladně a jistě se domnívá, že jsme se pustili přes hory do britské Kolumbie. Tu ohromnou zajížděku jsme nepodnikli zbytečně!“

„Přál bych si, abyste se nemýlil, kapitáne,“ řekl Jean Letrier, jenž se patrně nemohl zbavit zlých předtuchy. „Ale nevěřím těm proklatým trapperům ani na tisíc kroků a myslím, že by bylo nejlépe, kdybychom byli hodně daleko za větrem.“

„Především se musíme dát do pořádku, abychom vypadali jako slušní lidé.“

„K tomu je třeba peněz.“

„Něco si opatříme.“

Ukázal na dřevěnou budovu s nízkou střechou, kde stál na tabuli nápis:

„Jonathan Livingstone, Obchod koňmi.“

„Kapitáne, za naše vyhublé herky nám přece nikdo nic nedá.“

„Uvidíme.“

Zabočili k domu, z něhož právě vyšel drobný mužík, židovský koňář.

„Kampak, gentlemani?“

„K ctihodnému šéfovi Livingstoneovi.“

„To jsem já.“

„Kupujete koně?“

Pohlédl na ně úkosem.

„Ano – ale takovýchle ne.“

„Very well! Sbohem, pane.“

Mertens vsedl na koně a tvářil se jako by chtěl odjet.

„Pomalů! Kampak tak rychle?“ volal za ním koňář. „Dovolíte snad, abych si vaše nádherné oře trochu prohlédl?“

„Když takové koně nekupujete, nemáme spolu co mluvit.“

Myslíte, že máte před sebou greenhorny?“

„Slezte dolů a pohovoříme si. Přicházíte ze savany?“

„Ano.“

„Mohu vám za vaše zvířata sotva co nabídnout, protože musím být připraven, že se z té jízdy sotva vzpamatují. Kolik chcete?“
„Kolik nabízíte?“
„Za oba?“
„Ano.“
„Jestli dám za oba třicet dolarů, budu ten obchod do smrti proklínat.“
„Nebudete,“ řekl Mertens a vložil nohu do třmenu.
„Ale počkejte! Co vás pořád kozel bere? Myslel jsem, že ty koně chcete prodat.“
„Ano, ale ne vám.“
„Tak dobrá! Dostanete čtyřicet.“
„Nesmysl. Šedesát.“
„Padesát.“
„Šedesát!“
„Padesát pět a ani o cent víc! Nemůžu, Bůh je mi svědek!“
„Sire, šedesát a ani o centík méně.“
„Šedesát? Ani mne nenapadne! Ale počkejte, dostanete je. Vzal to šlak! Ty herky se mi nějak zalíbily.“
Mertens se s úsměvem vrátil a slezl z koně.
„Vezměte je tedy, a sedla i postroje nádvkem.“
„Vejděte, pane. Váš přítel ať zatím podrží koně.“
Obchodník zavedl Mertense do svého krámků. Zmizel za záclonou a za okamžik se vrátil.
„Tady je vašich šedesát dolarů. Dostal jste hříšné peníze, pane.“
„Prodáte koně za trojnásobek. Teď mi povězte, znáte to tady dobře?“
„Lépe než kdokoli jiný.“
„Mohl byste mi přidat radu?“
„Radu zdarma, nebude-li mne nic stát.“
„Hledám slušný bankovní dům.“
„Vím o jednom. Ale co chcete v bance?“
„To je vedlejší.“
„Myslím, že to je hlavní, jinak byste se neptal. Chcete-li správnou odpověď, musíte říct, oč běží.“
„Chci prodat bankovní poukázku.“
„Depozitní list?“
„Ano. Zástavou je zlatý prach a nuggety.“
„Kolik to dělá?“
„Mám jich několik.“
„Ukažte aspoň jeden, jak vypadá.“
„Proč?“
„Když je váš papír dobrý, zaplatí ho poctivý Livingstone lépe než kdo jiný. Ovšem nějaký cent mi musí z toho zůstat.“
Mertens vytáhl Samovu tašku, vyňal jeden z depozitních listů a podal ho koňáři. Obchodník pohlédl na poukázku s respektem.
„Dvacet tisíc dolarů, splatné po předložení,“ zabručel.
„Poukázka je dobrá. Kolik chcete, pane.“
„Kolik dáte?“
„Polovinu! Padesát ze sta.“
Mertens mu vzal papír z ruky a odcházel bez pozdravu.
„Haló, počkejte. Snad nehoří? Kolik požadujete?“
„Osmáct dá každá banka. Ale když jsem už jednou u vás a máme naspěch, spokojím se se šestnácti.“
„Nelze! Není možné! Vždyť ani nevím, jste-li oprávněn...“
„Well, nemůžete, tedy nemůžete!“
Obchodník ho křečovitě popadl za rukáv. A teď počalo smlouvání o stovky, pak o desítky a nakonec o dolary, až konečně Livingstone, s velikým nářkem a zaklínáním, že prodělává a že by zasloužil, aby ho zastřelili, vykuchali a za živa usmažili, přinesl žádanou sumu peněz. Byl to jeden z těch obchodníků, kteří kupují i hadry, ale kde lze vydělat, dovedou spatřit i statisíce.
„Dostanete šestnáct. Bože, měl jsem to dnes zase jednou slabý den. Prodáte také ty ostatní?“
„Ne. Sbohem!“
Livingstone ho doprovodil ven a převzal koně. Sotva cizinci odešli, zavolal příručího, předal mu zvířata a díval se za ním, když koně odváděl.
„Dobrý obchod,“ bručel spokojeně. „Znamení plemeno, krásně stavění. Vydrželi jistě mnoho, ale až se vzpamatují, vydrží ještě víc. Dobře je zpeněžím.“
Těšil se pohledem na výhodně koupená zvířata, když se ulicí znovu rozlehl koňský dusot. Dva jezdci, jeden rudoch, druhý běloch, se hnali plným tryskem.
Když míjeli Livingstoneovu boudu, Indián zadržel koně a pokynul svému společníkovi:
„Podívej!“
Běloch, muž obrovské postavy pohlédl opačným směrem a ihned pochopil.

„Good day. Vy jste ty koně právě teď koupil?“ oslovil obchodníka.
„Yes,“ odpověděl koňář.
„Od dvou mužů, kteří vypadali tak a tak?“
Podal stručný popis Mertense a Letriera.
„Shoduje se.“
„Jsou ti muži ještě zde?“
„Ne.“
„Kam jeli?“
„Nevím a také mi po tom nic není.“
„Snad aspoň víte, kterým směrem se pustili?“
„Zahnuli tam okolo rohu. Víc povědět nemůžu.“
Bělovlasý trapper se okamžik rozmýšlel, pak se tázal:
„Vy kupujete koně?“
„Koně a všelicos jiného.“
„Také nugetty?“
„Také, jde-li o poctivé zlato.“
„Moji lidé je za mnou vezou. Budete mít zájem?“
„Momentálně jsem vydal veškerou hotovost.“
„Těm dvěma mužům?“
„Jednomu z nich.“
„Prodal vám nějaká depozita?“
„Ano.“
„Na jakou sumu?“
„Dvacet tisíc.“
„Mohl byste mi laskavě ukázat ten depozitní list? Rád bych věděl, zda je ten muž gentleman, kterého hledám.“
„Ukážu vám jej, ale do ruky papír nedostanete.“
Livingstone zašel do krámu a za chvíli přišel s poukázkou v ruce. Cizinec spokojeně přikývl hlavou.
„Dostal jste od něho jen ten jeden?“
„Ano. Víc prodat nechtěl.“
„Děkuji vám. Ti dva muži k vám už asi nepřijdou, ale kdyby se tak přece stalo, nekupte od nich nic a dejte je zatknout. Tento depozitní list mi totiž ukradli. Ještě se k vám vrátím.“
Otočil koně a hnal se s rudochem zase dál.
Nepromluvili ani slova, až na velkém nábřeží v přístavu.
„Můj rudý bratr mě provázela po celé savaně. Zůstane se mnou náčelník Apačů, i kdybych se měl pustit na moře?“
„Vinnetou půjde se svým bratrem Ohnivou puškou všude, i na moře.“
„Zloději se budou snažit uniknout a patrně hledají loď, která brzy vypluje. Budu hlídat přístav.“
„Můj bratr zůstane blízko vody, abych ho našel. Vinnetou se zatím vrátí před velké wigwamy bělochů, aby čekal na ostatní lovce.“
Sam souhlasil.
„Přijedou brzy. Jejich koně byli sice unaveni, ale doufám, že nás dnes dohoní.“
Plukovník zajel nedaleko hostince, kde odevzdal svého koně do stáje, aby ho nakrmili a opatřili, načež se vrátil do přístavu. Apač zatím hnal své zvíře zpět touž cestou, kterou přijeli. Zatímco se protloukali Mertens s Jeanem ulicemi města, v západní čtvrti spatřili muže, jenž vyšel z malé postranní uličky a aniž si jich povšiml, kráčel kolem nich. Byl prostřední postavy, nápadně štíhlý a měl na tváři oheň, jež ani široká střecha klobouku nemohla zcela zakrýt. Mertens se překvapeně zastavil a popadl svého druha za rameno.
„Znáš ho?“ ptal se chvatně.
„Koho? Toho chlapíka? Ne, kapitáne.“
„Opravdu ne?“
„Neznám.“
„Ptal jsem se špatně. Měl jsem se ptát, jestli ji poznáváš.“
„Ji? U čerta, co to má znamenat? Ano, ta postava, ta chůze, držení těla, vše – ale to snad není možné, kapitáne!“
„Je to ona, věř mi, a nikdo jiný! Ano – přísahal bych na to. Dobře, že jsme tak zpuštělí a zarostlí, jinak by nás byla poznala. To je neobyčejně šťastná náhoda, že jsme se s ní tak nepozorovaně setkali! Musíme za ní.“
Oba šli za mužem s ohněm, který kráčel volně k známé jižaverně, v jejíž dveřích zmizel.
„Co hledáš v takové putyce?“ mumlal Mertens. „Má přece dost peněz a může žít slušně. Krk bych vsadil, že za tím vězí nějaká lotrovina!“
„Pojďme tam za ní, kapitáne.“
„Ne to ne! Kdyby nás viděla zblízka mohla by nás poznat, a to nechci. Bylo by jí nápadné, proč ji sledujeme. Ale počkej!“
Ta bouda je z jednoduchých prken. Zpředu tam nemůžeme. Nezbyvá nic jiného, než se podívat, jak to vypadá z druhé strany.
Počkáš zde a kdyby vyšla, dáš mi hned znamení.“
Příležitost byla nadmíru vhodná. Bouda krčmy byla od sousední budovy oddělena uzounkou uličkou, širokou asi čtyři stopy. Mertens tam nenápadně vlezl a brzy našel v prknech díru po suku, kterou mohl přehlédnout část vnitřku.

Náhodou spatřil právě muže s ohněm, sedícího poblíž železných kamen. Pojednou muž zmizel za stěnou, patrně v další místnosti. Mertens pokročil kolem prkenné stěny a přiložil k ní ucho. Byla z tenkých jednoduchých prken a proto slyšel každé slovo.

„Kde se sejdem?“ ptal se čísi hlas.

„Zde ne. To by bylo neopatrné. Také v přístavu to není možné. Snad za poslední rybářskou chatou?“

„A kdy?“

„Nevím přesně, kdy budu moci přijít, ale vy buďte na místě o jedenácté. Ale pamatujte si! Před mým příchodem nesmíte nic podniknout.“

„Dobrá. Bude boj, než dostaneme loď do rukou?“

„Nebude to tak zlé, jak jsem původně předpokládal.“

Důstojníci jsou večer pozváni do města a na lodi nastane situace, která nám ulehčí práci.“

To vypadá slibně. Máme na lodi přátele?“

„Bude tam Dlouhý Tom a ještě několik našich lidí, kteří vyčkají, až to začne.“

„Vskutku, je to znamenitě políčeno. A co kapitán Kajman?“

Bude při tom taky?“

„Ovšem. Jakmile budeme na lodi, zdvihneme kotvy. Vitr je dobrý, odliv nám napomůže a nestane-li se něco nepředvídaného, musí se podnik zdařit.“

„Na nás se můžete spolehnout, my nic nepokazíme. Bude nás tedy celkem přes třicet mužů, a pod vedením dobrého kapitána se nemusíme bát ani celé námořní pohotovosti Spojených států.“

„To si myslím. Tady máte peníze na drink. Ale ať si zachováte jasné oči a střízlivé hlavy, aby se nám na poslední chvíli všechno nezhatilo!“

Zarachotila židle. Bylo patrné, že se muž, jenž promluvil poslední slova, vzdaluje. Mertens dobře znal hlas, ač úmyslně pozměněný, a teď tu stál jako zmaten pod dojmem toho, co slyšel. Bylo to neslýchaně odvážné a darebácky geniální. Musel uznat, že něco tak důmyslného by ani on sám nedovedl vymyslet. Vtom se ozvalo tiché syknutí, jež ho vyrušilo z přemýšlení. Byl to Jean Letrier. Stál u uličky a kýval na něho.

„Právě odešla. Rychle za ní!“

Kapitán vyšel právě včas, aby spatřil postavu, jež zmizela za nejbližším rohem. Oba jí spěchali v patách špinavými postranními uličkami a posléze hlavní třídou, až zamířila do vilové čtvrti mezi zahradami. Dobře kryti viděli, jak se na jednom místě rozhledla, a když nikde neviděla nic podezřelého, přehoupla se přes zeď a zmizela. Čekali asi hodinu, co se bude dít a pak, nedočkavše se ničeho, vraceli se zpátky.

„Patrně tam bydlí,“ řekl Mertens. „Musíme najít dům, ke kterému patří ta zahrada.“

Obeli skupinu vil až přišli na náměstí, kde před jednou z budov stál nádherný kočár. Právě ve chvíli, kdy přicházeli se otevřela vrata. Z domu vyšla dáma. Komorná i kočí, kteří ji doprovázeli, otevřeli dvířka kočáru a zase je za ní zavřeli. Chovali se co nejuctivěji. Kočí v livreji pobídl koně, načež se povoz tryskem přehnal mimo oba muže, kteří měli sotva tolik času, aby uhnuli do stínu.

„Je to ona,“ zvolal Mertens. „Viděl jsem ji zcela zřetelně.“

„Ano, je to ona. Mýlka je vyloučena.“

„Počkám tady. A teď jdi a nenápadně zjisti její jméno.“

Jean Letrier poslechl a po chvíli se vrátil.

„Nuže?“

„Paní de Voulettre!“

„Dokonce šlechtična! Která okna jsou její?“

„Obývá celé první patro.“

„Pojďme teď do přístavu.“

Cestou se zastavili v obchodě s obleky, kde se od hlavy k patě proměnili v lidi na pohled slušné. Když se pak pomalu procházeli po nábřeží, trhl sebou náhle Letrier a popadl kapitána za rameno.

„Co je? Co tě tak poděsilo?“

„Pohleďte přímo před sebe, kapitáne. Vidíte toho člověka, co stojí tam u jeřábu?“

„U čerta! To je Sam Ohnivá puška! Nedali se splést a sledovali nás až sem. Ale kde jsou ostatní?“

„Ty jistě poslal ten prokletý detektiv do města, aby po nás slídili.“

„Myslíš, že nás zahlédl?“

„Jistě ne. Byl odvrácen stranou, když jsme sem přišli.“

Ostatně jsme tak změněni, že by nás nepoznal tak snadno, i kdyby nás zahlédl.“

„Přesto se musíme střežit přijít mu na oči. Prerijní lovci mají zpropadeně dobrý zrak. Ale teď zas ti já něco ukážu.“

Podívej se ven na rejdu. Jaká to tam je loď?“

„U všech všudy, nemýlí-li mne zrak, to je přece náš starý Horrible! Ano, poznávám ho zcela určitě, i když se lanová i plachty změnily.“

Muži se protlačili hustým zástupem a zašli do postranní uličky, kde si najali v hostinci zvláštní pokoj, aby se mohli nerušeně posadit.

„Takže jsi poznal Horribla?“

„Hned kapitáne!“

„Viš, kdo mu teď velí?“

„Nevím.“

„Já také ne, ale na tom nezáleží. Chceš vědět, kdo na něm bude velet zítra?“

„Nepochybně ten, kdo velí dnes.“

„To není tak jisté.“

„Tedy změna kapitána?“

„Ano. Dnešního vystřídá jistý Mertens, nebo kdyby ti to bylo milejší, kapitán Kajman.“

„To by bylo pěkné, ale vypadá to jako sen.“

„Žádný sen! Mluvím o skutečnostech.“

Jean Letrier se pousmál.

„Pak by ovšem byla Miss Admirál zase poručíkem?“ řekl spíš žertem.

„Ovšem.“

„A bude nás znova prohánět po palubě s devítiocasou kočkou v ruce?“

„Možná, že ano, možná, že ne. Já už si s ní poradím.“

Spolehni se na mne.“

„A jaké místo zaujme věrný Jean Letrier, co?“

„Pro toho se už najde něco vhodného, aby byl spokojen.“

„Nebylo by to zlé, kdyby nebylo těch – ale.“

„Žádné ale. Myslím to docela vážně a mám to docela dobře promyšleno i připraveno.“

Letrier, vida, že se kapitán tváří skutečně vážně, se zarazil. Smích mu zmizel z tváře.

„Na světě jsou možné různé věci, zejména pro lidi jako jsme my.“

„Ovšem. Poslyš co ti povím!“

Mertens vypravoval, co slyšel skrze dřevěnou stěnu boudy a připojil k tomu vše, co si sám domyslíl.

„To je šílený plán! Ale ta žena je všeho schopna a taky to dokáže, na to se můžeme spolehnout.“

„A my?“

„Neřekl jsem už, že zítra budu velitelem Horriblu?“

„Ano, ale co ona?“

„Uvidíme! Byl jsem dřív jejím pánem a budu jím zas. Kdysi jsme se rozešli v nevěli. Ale kdo ví, snad přece jen nezavinila ztrátu Horriblu. V každém případě zůstala tím, čím byla dřív. Ukrást loď z přístavu! To je její nápad, který nám přichází vhod. Jaká šťastná náhoda, že jsme ji na té ulici poznali!“

Kapitola jedenáctá

Ukradená válečná loď

Salóny paní de Voulettre zářily ve světle četných lustrů, dokonce i chodník před jejím domem byl jimi skvěle osvětlen.

Vybraná společnost, která se tu scházela, považovala zábavu v salónech za prvořadou událost. Stoly jídelny byly pokryty vzácnými viny a lahůdkami ze všech koutů světa. Paní domu, která se před nedávnem vrátila ze své projížďky, sama obsluhovala. Nikdo netušil, že předtím tajně otevřela ve svém pokoji několik lahví starého vína, do nichž vysypala trochu bílého prášku, načež je zase pečlivě uzavřela a zapečetila.

Mezi hosty byli námořní důstojníci lodí, které kotvily v přístavu. Také kapitán obrněné lodi a samozřejmě poručík Jenner a někteří jeho poddůstojníci z Horriblu.

Na chodníku před vchodem postávali zvědavci, nahlížející do skvěle osvětlené domovní haly. Mezi nimi dva muži ve stejnokroji amerického námořnictva. Mlčeli, rozhlíželi se zdánlivě lhostejně po ostatních divácích, při tom však co chvíli pozorně vzhledli k jednomu z osvětlených oken. Po dlouhé době zastřel kdosi okno záclonou a hned nato stín ruky uvnitř přešel několikrát po průsvitné záclonovině. Pak světlo zhaslo.

„Jdeme,“ rozhodl jeden z mužů.

Bylo to znamení, na které čekali.

Obešli dům a zabočili k zadnímu vchodu. Stála zde mužská postava s příručním kufrem. Ve tmě nebylo možno rozeznat podrobnosti. Přesto námořníkům neušlo, že muž má černý plnovous.

„Je tu vůz?“ zeptal se jich velitelsky.

„Ano.“

„Tak neztrácejme čas!“

Námořníci uchopili kufr a vykročili. Na nedalekém nároží stál povoz. Vsedli do něho spolu s vousáčem a tryskem vyrazili k přístavu. Tam vystoupili, povoz poslali zpátky, vzali kufr a šli pěšky k molu. Na jednom místě sestoupili po schůdkách k připoutanému člunu, z něhož se ozvalo:

„Stůj! Kdo tam?“

„Kapitán Kajman!“

„Cesta je volná!“

Několik tmavých postav na dalších člunech uctivě smeklo čapku.

„Čluny v pořádku?“ zeptal se přichoží.

„Ano, kapitáne.“

„Schází někdo?“

„Nikdo, kapitáne.“

„Kupředu!“

Vsedli do člunů přivázaných u mola. Vesla byla opatrně založena a skupina se hnula co nejtišeji vpřed.

Přiblížila se oklikou od moře k Horriblu, na jehož přídi a zádi zářily svítilny. Panovala sice úplná tma, avšak octli se již tak blízko lodnímu trupu, že ten, kdo by stál na palubě, musil by je na světélkující vodě rozeznat. Muž, kterého nazývali kapitánem, povstal a se zatajeným dechem pohlížel k lodi. Nadešel okamžik, který měl rozhodnout o zdaru či nezdaru celého podniku.

Vtom se z paluby ozval přitlumený křik rajky. Bylo to smluvené znamení, které měl dát Dlouhý Tom, že je vše v pořádku.

Ze zádi lodi viselo několik lan.

„Tiše a rychle nahoru!“ ozval se povel.

Za několik okamžiků stáli muži z člunů na palubě. Dlouhý Tom je očekával.

„Hlášení!“ zavelel muž s plnovousem.

„Vše v pořádku, kapitáne! Naši drží stráž. Jejich lidi sedí dole a popíjejí.“

„Do podpalubí! Ale šetřte životy.“

Nic netušící a namnoze grogem zpité mužstvo bylo snadno přemoženo, spoutáno a dovlečeno do nejbližší kajuty.

Vousáč mezitím přenesl své zavazadlo do poručíkovy kabiny.

Loď přešla do jeho moci. Svolal nové mužstvo kolem sebe, vykázal každému jeho místo v obsluze a vydal rozkaz k odplutí.

„Namazat hřídel kotvy a kladky olejem, ať nevrzají! Hlasitě velet nebudu, aby mne na pancéřové lodi neslyšeli. Každý se včas dozví, co má dělat.“

Námořníci se rozešli na svá místa. Velitel spěchal od muže k muži a všude udílel šeptem rozkazy. Kotevní řetěz se vynořil, plachty se rozvinuly a příznivý vítr se do nich plnou silou opřel. Znameníť stavěná loď vyplula rychle z přístavu na širé moře.

Byla již značně daleko, když se ozval z paluby pancéřovaného monitoru výstřel – první, druhý, třetí. Jeho posádka věděla, že velitel Horriblu i s poddůstojníky se společně odebrali večer na břeh. Služba na obrněnci spatřila odplouvat Horribla a – i když pozdě – rozhodla vypálit na poplach. Samozvaný kapitán Horriblu vystoupil na lodní můstek a Dlouhý Tom za ním.

„Slyšíš Tome? Zpozorovali nás. Ale nic jim to není platné.“

„Vy mě znáte jménem, kapitáne?“

„Kapitán Kajman zná své lidi! Dost dlouho s nimi jezdil.“

„Kapitán Kajman? Nežlobte se, pane! Jste asi jeho důstojník, a to znamenitý, jak jsem poznal hned podle vašich rozkazů. Ale kapitán Kajman nejste. Lidé chtějí sloužit jen pod jeho velením. Člověk, s kterým jsem vyjednával to také slíbil.“

„Ty toho člověka znáš?“

„Seznámil jsem se s ním v krčmě. Byl to Kajmanův agent.“

„Ne, milý Tome.“

„U ďábla! Kdo to tedy byl?“

„Vkrčmě muž, maskovaný ohněm ve tváři. A teď...“

Kapitán strhl plnovous.

„U všech čertů! Miss Admirál!“ vykřikl Tom. „Vím, že jste tenkrát vyvázla, když se Angličani zmocnili Horriblu. Ale takhle!“

„Teď raději mlč a poslouchej! Jsi jediný na palubě, kdo znal kapitána Kajmana. Zamlčíš všem, že onen agent a já jsme jedna a táž osoba. Necháš je při tom, že jsem kapitán Kajman.“

Rozumíš?“

„Rozumím! Je mi zcela lhostejné, má-li velení nějaký sir či taková miss jako vy. Hlavně, když časem přijdem k nějaké kořisti. Na mne se můžete spolehnout, kapitáne!“

„Dobře. A nyní dej pozor! Chystají se nás pronásledovat. Ať jsme jim co nejdřív z očí!“

Na její pokyn přikázal Dlouhý Tom napnout všechny plachty a Horriblu se závodní rychlostí hnal vpřed. Záhadná Miss Admirál zůstala na velitelském můstku sama. Zavěsila se rukama do provazového žebříku a vdechovala s rozkoší svěží mořský vzduch. Teprve když se počínalo rozednívat, sešla do své kabiny, kde stál její kufr a dosud hořela lampa.

Rozhlížela se po místnosti vkusně vykládané dřevem, která jí kdysi patřila. „Vida,“ zvolala a rozesmála se. „Pan poručík Jenner se docela dobře zabydlel. Uvidíme zda zůstalo všechno na svém místě.“

Odsunula zrcadlo visící na stěně, stiskla na jednom místě dřevěnou lištu, načež se otevřel malý otvor. Uvnitř spočívala kovová schránka. Dychtivě po ní sáhla a pak si zhluboka oddychla. Její skrýš byla netknuta.

Vytáhla klíč a otevřela kufr. Jedna přihrádka pod víkem byla plná bankovek, druhá zlatých mincí.

Přendávala cennosti do úkrytu, který zase uzavřela a zakryla zrcadlem. Pak vybalila z kufru prádlo a kusy obleků

poskládala do skříně. Posléze vyňala ze zavazadla dokonalé námořní mapy, jímž se poručík Jenner tak obdivoval.

Kdyby chudák věděl, proč se jimi jeho hostitelka obírá, usmála se. Ví Bůh, tohle byl skutečně nejpodatřenější kousek, jaký kdy provedla! Co by asi řekl Kajman, kdyby ji teď viděl!

„Kapitáne,“ ozvalo se za ní a pevná ruka se jí položila na ramě.

Vytřeštěným očima pohlížela do obličeje muže, jehož jméno si přisvojila.

„Ka- Kajman!“ zakoktala.

„Ano – kapitán Kajman!“ přisvědčil muž zlověstným hlasem.

„Ne! To není možné! Jste jeho duch...“

„Hloupost! Miss Admirál přece nevěří na strašidla!“

„Jak ses dostal na palubu?“

„Jak? Kdy a kde? To ti povím později! A proč? To snad chápeš sama!“

„Nic nechápu!“

„Ani o mé pokladně nevíš, která zmizela spolu s tebou, když jsi mne opustila v Novém Yorku?“

„Nic o tom nevím.“

„Naštěstí mohu tvé slabé paměti napomoci. Ale především se domluvme o lodi. Ukradla jsi Horrible!“

Mlčela.

„Najala jsi k tomu lidi a slíbila jim, že lodi bude velet kapitán Kajman. Jinak by do toho nešli. Abych ti umožnil splnit jim daný slib, dostal jsem se na palubu dřív než ty a skryl se zatím v podpalubí. Jsi opravdu znamenitá herečka. To maskování za mého agenta s ohněm v obličeji se ti podařilo a poněvadž jsi všechno tak dobře provedla, jsem ochoten ti ponechat pod mým velením místo prvního důstojníka. Shod' ty vousy! Není už třeba, aby sis na mé lodi hrála na kapitána!“

Řekl to vše klidným, ale velitelským tónem.

„Cože?“ vykřikla a zraky se jí zaleskly jako oči divoké kočky. „Já pod tvým velením? Co když tě neuznám?“

„Pak jsou zde dva, kteří mne uznávají! Dlouhý Tom a Jean Letrier budou poslouchat spíš mě, než Miss Admirála.“

„Jean Letrier tu není!“

„Je! Přišel se mnou. Dorazili jsme do San Franciska právě včas. V taverně, kde jsi verbovala námořníky jménem kapitána Kajmana, jsme se dověděli, co jsme potřebovali.“

„To ti nepomůže,“ zvolala zuřivě. „Horrible je můj, já jsem ho získala a já budu jeho kapitánem! Kdo se postaví na odpor, zaplatí životem!“

Vytrhla revolver a zamířila na Mertense. Ale než stačila vystřelit, zkušený rváč jí zbraň vyrazil z ruky. Pak ji uchopil za ramena a přitlačil ke stěně kajuty.

„Poslyš, Miss Admirálo, co ti teď povím! Přes všechno, co se mezi námi stalo, bych tě byl nechal na lodi jako prvního důstojníka. Ale teď, když jsi mi ukládala o život, vidím, že bych si před tebou nebyl ani na okamžik jist. Já jsem kapitánem své lodi a ty půjdeš k čertu!“

Rána pěsti ji omráčila a Miss Admirál padla v bezvědomí k zemi. kapitán ji spoutal a pak vystoupil na palubu. Na obzoru se úplně rozednilo, takže bylo možno přehlédnout celou loď. Mužstvo bylo shromážděno na přídi v půlkruhu kolem Dlouhého Toma a Jeana Letriera, kteří k němu mluvili. Vtom spatřil Jean Mertense, zamával námořnickou čapkou a zvolal:

„Ať žije kapitán Kajman!“

Ruce námořníků vyletěly do výše a všichni hřímavě opakovali Jeanovo volání.

Kapitán odpověděl pohybem ruky a pokročil do jejich středu. Promluvil k nim krátce a stručně, jak byl zvyklý. Pak obdržel každý značný závdavek v hotovosti. Rozděleny zbraně, určeny stráže, a lodní řád vyhlášen zatím ústně. Když to vše bylo vyřízeno, odebral se kapitán s Letrierem do kajuty, kde zanechal spoutanou ženu.

Zatím se vzpamatovala, ale když je viděla vcházet, přimhouřila oči. Kajman se nad ní schýlil a zeptal se:

„Kde jsou peníze, které jsi mi ukradla?“

Pootevřela oči a pohled plný nenávisti spočinul na jeho tváři.

Opakoval svou otázku.

„Ptej se, jak dlouho chceš, odpověď nedostaneš!“ zasyčela.

„Jak se ti líbí,“ zasmál se Mertens. „Chápu, že jsi hodně utratila. Vznesená paní de Voulettred vedla marnotratný život. Ale zbytek je jistě na lodi. Znáš tě!“

„Hledej si ho!“

„To udělám. Však já znám způsob, jak donutit lidi, aby mluvili. Jeane!“

„Rozkaz kapitána!“

„Dávej pozor, Miss Admirál zůstane svázána zatím zde. Budu ji střežit sám. Nikdo k ní nesmí, ani ty ne! Každý pokus promluvit s ní potrestám kulkou. Z mužstva nesmí nikdo vědět, že je zde! Teď dej přivést jednotlivě dřívější námořníky z Horriblu na palubu. Uvidím, co se s nimi dá dělat!“

Jean Letrier šel vyplnit rozkaz a kapitán odvedl zajatou do vedlejší kabiny, kde jí pouta ještě zdvojnásobil, aby byl jistý, že nemůže uniknout.

Kapitola dvanáctá

Poplach v přístavu

Věren svému předsevzetí sháněl se Sam Ohnivá puška po lodi, která se chystala zdvihnout kotvy. Předpokládal, že oba uprchlíci ji použijí k dalšímu útěku. V přístavu však nebylo nic, co by dnes nebo zítra mělo vyplout. Poslední loď, která kromě rybářských bárek opustila přístav, odrazila na moře před patnácti hodinami. Sam měl tedy za prokázáno, že Mertens je dosud ve městě.

Vypytává se na lodi, zaslechl od rybářů, že tu kotví Horrible. Věděl, že to kdysi bývalo pirátské plavidlo kapitána Kajmana a usoudil, že přítomnost lodi téhož jména na Mertense zapůsobí. Postavil se tedy na molu tak, aby viděl každého, kdo se k této lodi přiblíží.

Zatím se setmělo. Bylo již deset hodin a Sam se posud procházel po nábřeží a nedal si ujít ani jediný člun, který přirazil k molu. Tak se aspoň sám domníval, avšak ve skutečnosti tomu bylo jinak. V tak rozlehlém přístavu, jenž je rozčleněn v mnohá přístaviště a za panující tmy nemohl v pravý čas postřehnout všechny čluny, které od břehu odrážely.

Sam se po marném čekání právě rozhodl odejít, když spatřil muže, který od moře přijížděl ve větším člunu. Když vystoupil na místo, zeptal se ho: „Jste zdejší?“

„Ano. Proč se ptáte?“

„Z které lodi přijíždíte pane?“

„Nebyl jsem na žádné lodi.“

„Ne? Projížděl jste se pro zábavu sám?“

„Ani mne nenapadlo,“ odsekl muž, protahuje své údy ztuhlé seděním při veslech. „Jsem rybář.“

„Asi jste někoho vezl k lodi, že?“

„Tak nějak to bylo.“

„A povídáte, že jste nebyl na žádné lodi? Utopil jste svého cestujícího?“

Rybář se zasmál.

„Musel byste několik hodin počkat se svými otázkami, abych vám na ně odpověděl.“

„Proč ne dřív?“

„Nesmím!“

„Proč nesmíte?“

„Slíbil jsem mlčet, rozumíte. A co slíbím, to splním.

Sbohem.“

Tomu podivnému rybáři patrně působilo potěšení vyvolávat zvědavé otázky, na něž nechtěl odpovědět. Ale lovce z prerie se zmocnilo jakési tušení. Proto naléhal dále:

„Proč jste to sliboval?“

Muž, který již byl na odchodu, se obrátil.

„U čerta – člověče, vy se proklátě mnoho ptáte. Tedy proto, poněvadž si každý rád něco vydělá! A teď už mi dejte pokoj!“

„Počkejte a nespěchejte. Kvůli výdělku nesmíte povědět, s kým jste jel?!

„Ano, když to chcete vědět.“

„A dostanete-li víc, než jste už dostal, povíte mi to?“

Rybář pohlédl na lovce krajně nedůvěřivě.

„Víc? Co tím myslíte – víc?“

„Kolik jste dostal?“

„Svou mzdu a ještě dolar.“

„Nic víc?“

„Cože? Nic víc? Padají snad dolary z kapes vašeho rozbitého kabátu?“

„Dolary? To ne. Peníze nemám, ale dostanete zlato!“

„Proti zlatu nemám námitek!“ zasmál se rybář. Připomněl si patrně zkušenost oněch dob, kdy mnohdy rozedraný a otrhaný zlatokop míval při sobě víc majetku než sto moderních šviháků.

„Podívejte se na tenhle oříšek,“ překvapil ho Sam.

Přistoupil s rybářem pod pobřežní svítilnu a ukázal mu kousek zlata, nugget, který vyndal z kapsy.

„U všech koček! Za tu pěknou hrudku bych dostal pět dolarů!“

„Dám vám ji, povíte-li mi své tajemství.“

„Aha! Tajemství chcete slyšet?“

„S kým jste jel?“

„S dvěma muži.“

„Jak byli oblečení? Jako zlatokopové?“

„Ne. Měli zcela nové šaty.“

„Jakpak vypadali?“

Majitel člunu vyličil oba tak, že se popis přesně hodil na Mertense a Letriera.

„Kam jste je vezl?“

„K zakotvenému Horriblu.“

„Horriblu? Co spolu mluvili ti dva muži?“

„Nerozuměl jsem jim.“

„Proč?“

„Ptali se mne, umím-li palírovat po francouzsku, a když jsem řekl že ne, mluvili takovou hatmatilkou, že mi až v uších brnělo.“

Jsou to oni, pomyslel si Sam.

„Kde vystoupili?“

„Tam venku. Na moři.“

„To není možné!“

„Proč ne? Co se stalo, nemůže být nemožné. Řekli mi, že patří na loď Horrible a že byli bez dovolení ve městě. Takové věci se stávají. Chtěli se dostat na palubu nepozorováni, aby jim kapitán nezatopil.“

„A vy jste jim musel slíbit...“

„Že o tom budu několik hodin mlčet.“

Majitel člunu poděkoval za nugget a odporoučel se.

Dříve, než se Sam nadál, ucítil na svém rameni dotek ruky.

„Můj bílý bratr at' jde se mnou!“

Byl to Vinnetou, jenž ho odvedl několik kroků stranou a řekl:

„Víš můj bratr, jak se jmenuje velké kanoe, které tam leží?“

„Horrible.“

„Ano. A jak se jmenovalo kanoe, na němž byl pánem bílý muž jménem Mertens?“

„Horrible! Je to táž loď!“

„Nepojede tam zločinec, aby se zmocnil zpátky své lodi?“

Sam se zarazil a pravil:

„Jak přišel můj bratr na tuto myšlenku?“

„Vinnetou opustil své místo proto, aby s tebou promluvil.

Když se náčelník Apačů převážel, jel s bělochy, kteří mluvili o lodi Horrible. Pak ti muži čekali na břehu, vstoupili s jinými bělochy, kteří nesli bednu a kufr, do několika bárek a odrazili od břehu.“

„Chtěli na velké kanoe, zabít jeho mužstvo a zmocnit se lodi! Mluvili o tom, že přijde náčelník, kterého loď již dlouho postrádala.“

„Kapitán Kajman?“

„Tak jest!“

„A vypluli ven na moře?“

„Ano. Měli nože, sekery a pušky.“

Sam chvíli uvažoval.

„Můj bratr se teď vrátí na své místo. Naši přátelé přijedou do města po východu slunce. Počká na ně.“

Plukovník zůstal na nábreží zase sám. Uvažoval, co počít.

Vtom zaduněly tři rány a až byla pozdní hodina, objevil se na nábreží v malé chvilce houf zvědavců, kteří chtěli vědět, co znamenají poplašné výstřely. V panující temnotě ovšem nebylo možno rozeznat všechny lodi kotvící v přístavu a před ním, ale z četných světél, jež se na lodích sem tam kmítala, bylo možné soudit, že se stalo něco neobyčejného.

Člun s veslaři a poddůstojníkem přirazil k molu právě u Sama. Kdosi z břehu vzkřikl na poddůstojníka:

„Co se děje?“

„Horrible vyrazil na širé moře.“

„A co má být?“

„Jeho kapitán a důstojníci jsou ve městě! Horrible vyplul bez nich!“

„My pancéřová fregata. Náš kapitán je spolu s důstojníky z Horriblu taky ve městě. Musím za nimi!“

Poddůstojník spěchal k domu paní de Voulettre.

Sam slyšel jeho slova a bezděky se za ním rozběhl. Dostal se až k domu vznešené lady, kde panovalo podivné rozčilení.

Paní domu zmizela a její hosty našli v bezvědomí. Přivolaný lékař prohlásil, že byli otráveni vínem.

To vše slyšel Sam od zvědavců, kteří zde okouněli. Lékaři, policisté a námořníci běhali do domu i z domu a před vjezdem se tlačil zástup lidstva. Všeobecné rozčilení uchvátilo i Sama Ohnivou pušku. Neuměl si sice vysvětlit, v jakém spojení byl Mertens s paní de Voulettre, ale tušil, že oba budou mít podíl na zmizení Horribla.

Okamžik byl na rozpacích, nemá-li sdělit policii vše o Mertensovi. Ale věděl, že by to vedlo k dlouhému zdržování a výsledkům a ztrácel by se čas. Zbývala jediná cesta, jak Mertense dopadnout. Pronásledovat Horribla. Sam se odhodlal, že to učiní na vlastní pěst. K tomu bylo ovšem třeba peněz k najmutí lodi. Musí tedy vyčkat příchodu svých lidí, kteří vezli zásoby zlata z jeskyně. Bez zlata by nezískal peněžní hotovost. Tu, co měl ukrytu, Mertens a jeho kapitán ukradli.

Čekat do rána se mu nechtělo. Přeplavil se tedy do Oaklandu, vyhledal Vinnetou a uložil se vedle něho u cesty ke spánku. Náčelník Apačů spal, ale Sam usnout nemohl. Trýznila ho myšlenka, že Mertens se nachází na širém moři a v bezpečí, zatímco on, který ho nekonečnou savanou takřka v patách stíhal, je odsouzen k nečinnosti. Počítal minuty, jež ho ještě dělily od jeho lidí.

Náklad, který s sebou vezli, zdržoval celou výpravu stíhatelů, proto vyrazil s Apačem napřed, aby nespustili pronásledované z očí. Podle plukovníkova odhadu mohou lovci dorazit teprve k ránu. Čas míjel a naplňoval duši starého muže nevyličitelným nepokojem.

Avšak hvězdy na obloze se neřídí přáním lidských srdcí, jdou klidně svou dráhou, jak po milióny let chodí, a proto i onoho dne se nesplnilo Samovo přání jenž toužil po jejich rychlém zmizení. Konečně však přece jen hvězdy pohasly. Sam skoro záviděl Apačovi jeho klidný pevný spánek. Právě uvažoval, neměl-li by ho probudit, když se Vinnetou prudce vztyčil, rozhlédl se svým bystrým zrakem a hned zase přichýlil hlavu k zemi. Pak se klidně zvedl a řekl:

„Přijíždějí. Můj bratr nechť přiloží ucho k zemi, chce-li se o tom přesvědčit.“

Trapper tak učinil a zaslechl slabý dusot, blížící se od hor.

„Blíží se jezdci na znavených koních,“ řekl Vinnetou.

„Slyší můj bratr řehotání koně? To je ono zlé zvíře křičícího muže, jenž jezdil po veliké vodě.“

Tím náčelník mýnil zlomyslného klusáka s nímž měl kormidelník Petr Polter tolik potíží. Sam se nedivil Apačovu bystrozraku. Znal ho dobře a dožil se s ním již obdivuhodných věcí. Teď vyskočil a pozoroval houští, které dosud zakrývalo blížící se jezdce.

Po chvilce se ukázali. Vpředu kormidelník, jenž se jako vždy tahal a vadil se svým koněm. Pak se objevili lovci Dick Hamerdull, Pitt Holbers a Ben Cuning. Poslední detektiv Treskow a s ním plukovníkův synovec. Každý z nich vedl jednoho nebo i několik koní a mezků, na nichž byly naloženy svazky kožešin.

„Vidíte to hnízdo před námi?“ zvolal Petr Polter. „Myslím, že je to San Francisco. Já ho sice z této strany nepoznávám, poněvadž jsem je vždycky viděl od moře.“

„Od moře nebo z hor, to je nám fuk,“ odpověděl Dick Hamerdull. „Co ty tomu říkáš, Pitte Holbersi, starý mývale?“

„Myslíš-li, Dicku, že je to fuk, nemám nic proti tomu,“ odvětil Pitt dobromyslně. „Když nás tam u vody rudoši přepadli a vlekli do svého ležení, věru jsem si nemyslel, že tuto krásnou krajinu vůbec někdy spatřím!“

„Ty shnilý stožáre!“ poznamenal kormidelník. „Nebýt Petra Poltera, byli by nám rudoši sedřeli kůži, jako to dělali u nás před sto lety loupežným rytířům, a vy byste teď leželi v lůně Abrahámově bez kůže. Ale pohleďte tam, vpravo! Dám se namočit do dehtu, a obalit peřím, není-li to plukovník!“

„A s ním Vinnetou,“ zvolal Treskow a pobídl koně, takže za okamžik k oběma dorazil.

„Díky Bohu, že konečně přicházíte,“ zvolal Sam. „Čekám tu na vás jako buvol na déšť.“

„Nešlo to rychleji, strýčku,“ ozval se Henry Thieme. „Jeli jsme celou noc. Podívej se na naše ubohá zvířata. Sotva se

drží na nohou.“

„Co je s uprchlíky?“ chtěl vědět Treskow.

„Unikli nám.“

„Jak to – unikli? Kdy, kam a jak?“

Sam stručně vylíčil, co se stalo.

„Oznámili jste to policii?“ ptal se Treskow.

„Nechte policii na pokoji! Škoda času!“

„Máte pravdu, plukovníku,“ souhlasil Dick Hamerdull.

„Seženeme loď a poplujeme za nimi.“

„To je i můj návrh,“ řekl Sam. Proto na vás tak dychtivě čekám. Ale poněvadž nemáme peníze, musíme nejdříve prodat zlato a kůže.“

„To nám mnoho nepomůže,“ bručel mrzutě kormidelník.

„Pročpak ne?“

„Vy řeknete loď,“ zasmál se námořník a obrátil se na Sama.

„Snad parník? Ty bečky od sardinek za nic nestojí. Dobrá plachetnice chytí vždycky vítr, ale parník potřebuje uhlí, a to se všude nenajde. Pak stojí a nemůže vpřed ani vzad.“

„Naložíme tedy hodně uhlí!“

„Dovolte, plukovníku, jste dobrý lovec, ale námořnictví rozumíte jako koza smažené petrželi. Je před námi důležitá otázka, najdeme-li tak rychlou loď. A když ji najdeme, bude se s námi majitel půl dne handrkovat o cenu, a zatím nám ujedou bůhví kam.“

„Zaplatím co bude chtít!“

„Dobrá, zaplaťte! Ale nejdřív začnou nakládat uhlí, náboje, proviant, pak proběhne loď komise, je-li schopna daleké cesty, a při tom všem uplynou hodiny, ba snad dni, a zatím uteče Horrible kdoví kam, dříve než my vyrazíme. A až jej najdeme, co potom? Lecjaká loď se s nimi nemůže měřit, potopil by nás!“

„Das aby to vzal!“

Ostatní mlčeli. Museli uznat, že námořnickovy obavy jsou odůvodněné.

„Nemohu pochybovat o tom, co jste řekl,“ ozval se konečně Treskow. „Ale sedět zde a dívat se na moře, to nám příliš nepomůže. V každém případě má Horrible stihatele v patách, to je naše útěcha! A my musíme za nimi.“

„Kam?“

„Snadno se řekne, za nimi,“ vysvětloval Petr Polter. „Je-li Horrible dobře zásoben, pak se pustí do japonských nebo australských vod. Tam má cestu volnou a útěk snadný. V opačném případě pluje na jih, aby se tam někde na západním pobřeží zásobil vším potřebným.“

„Uvidíme, co se dá dělat. Teď kupředu!“ rozhodl Sam.

Projeli Oaklandem a přeplavili se.

„Znáte zde nějaký obchodní dům, který kupuje nuggety?“ zeptal se Treskow plukovníka.

„Belhourst a spoláci,“ odvětil lovec. „Jsem s nimi již dávno v obchodním spojení. O kůže se postarají také.“

„Je to odtud daleko?“

„Ne. Pojedeme okolo nich.“

Zanedlouho dorazili k zmíněnému bankovnímu domu. Plukovník sestoupil z koně a vešel dovnitř. Po chvíli se vrátil a vyzval své druhy, aby zanesli všechnu zásobu zlata do písárny.

Zlato prohlédnuto, zváženo, a zanedlouho měl Sam v ruce slušné peníze. Kožešiny byly zatím složeny k pozdějšímu zúčtování.

„To by bylo hotovo,“ řekl Sam. „Teď dostane každý svůj podíl.“

Dick Hamerdull předstoupil před ostatní.

„Dostane či nedostane, to je fuk, plukovníku. Co bych dělal s potíštěnými papírky? K jídlu to není a jinak to nepotřebuju.“

Co myslíš, Pitte Holbersi, starý mývale?“

„Myslíš-li Dicku, abychom ty papírky nechali plukovníkovi, nemám nic proti tomu. Mně je pečená medvědí tlapka mnohem milejší než potíštěný papír. Co říkáš ty, Bene Cummingsi?“

„Souhlasím s tebou,“ odpověděl trapper. „Plukovník nám peníze dá, až je budeme potřebovat. To je jasné.“

„Děkuji vám za důvěru,“ řekl Sam. „Ale nevíme, co všechno se ještě stane, proto bych opravdu rád každému vyplatil jeho podíl. Mně zůstane i tak ještě dost, a když ne, budete přece po ruce. Podíly určené hochům, kteří zůstali doma, dám stranou za všech okolností. A teď, kdo půjde se mnou dál?“

Všichni se asi sotva odhodláte pustit se na moře?“

„Plukovníku, já jdu s vámi!“ zvolal Dick.

„Já taky,“ rozhodl se Pitt Holbers.

„Počítejte i se mnou,“ ozval se Ben Cummings.

Také ostatní se ochotně hlásili.

„To ještě uvidíme,“ odvětil Sam. „Ale teď vezměte, co vám patří.“

Peníze byly na místě rozděleny, podíly pro trappery doma si ponechal u sebe plukovník a pak všichni opustili dům. Zavedli koně do stáje nejbližší hospody a šli k přístavu.

Kromě několika plachetních lodí tu kotvilo pár nákladních parníků. Z vojenských plavidel zůstal na místě jen onen obrněnec, jehož kapitán dosud ležel ve městě v nemocnici.

Zatím se již policii podařilo záhadnou událost poněkud objasnit. Jeden z obyvatelů domu viděl paní de Voulett

odjíždět. Brzy byl vypátrán povoz, jehož vozka pověděl vše, co říci mohl. Pak se přihlásil rybář, který měl domek nedaleko místa, kde piráti sedali do člunů. Bylo jich na tři tucty a jejich stráž si určila heslo „Kapitán Kajman.“ Rybář byl natolik rozumný, že se nedal vidět. Spatřil i ony muže s kufrem, s nimiž šla v přestrojení paní de Voulettre. Všechny tyto výpovědi a konečně různé papíry, jež byly v domě paní de Voulettre nalezeny, osvětlily celou, zpočátku tak záhadnou a nepochopitelnou událost. To se dověděli i naši lovci, kteří na pobřeží čekali na výsledek Samova hledání. V zástupech lidí panovalo ohromné rozčilení nad drzým kouskem pirátů, kteří z přístavu ukradli tak znamenitou válečnou loď.

Petr Polter si mrzutě prohlížel molo.

„Tak co?“ optal se netrpělivě plukovník.

„Nic, co by se nám hodilo! Samé bečky od soli a sudy od slanečků.“

Polter náhle zpozorněl. Jeho námořnický zrak rozeznal na obzoru něco, co vzbudilo jeho pozornost.

„Kam se díváš? Co vidíš?“ zeptal se ho netrpělivě plukovník.

„Ať se nemenuju Petr Polter, není-li tam v dáli plachta.“

„Co je nám platná? Zde v přístavu nenajdeme opravdu nic vhodného?“

„Nenajdete! Tahle dřevěná koryta se plazí jako hlemýždi a nelze je ostatně najmout. Vidíte, že vykládají náklad.“

„A loď tam venku, kterou jsi zahlédl?“

„Musíme vyčkat. Snad pojede mimo, snad zajede sem.“

Nedělejte si velké naděje, plukovníku. Na jednu válečnou loď přijde třicet obchodníků, a ty se k pronásledování Horriblu velmi špatně hodí. I kdyby majitel některé z nich byl ochoten loď zapůjčit. Riziko, že by mohla být poškozena a potopena, by si dal příliš draze zaplatit.“

„Je to naše poslední naděje,“ prohodil Sam. „Jak dlouho potrvá, než sem ta plachetnice dojede?“

„Hodinu i dvě, možná i tři, podle toho, jak je loď stavěná a kdo je velitelem.“

„Máme tedy dost času. Najdeme-li loď, půjdeme na moře, když ne, musíme klidně čekat, jak pronásledování dopadne.“

Kdybychom byli přišli jen o několik hodin dřív, mohli jsme ty lotry chytit. Teď se především postaráme o koně. A najdeme nějaký obchod, kde bychom mohli své obnošené hadry zaměnit za slušné šaty.“

Lovci byli opravdu podobní spíše pobudům, než poctivým lidem. Zašli tedy do hostince, kde se nejen postarali o koně, ale také zahnali hlad a žízeň. Pak zašli do nedalekého obchodu, jednoho z oněch, kde lze koupiti vše, nač si člověk vzpomene. Opatření slušnými šaty vraceli se do přístavu.

Kormidelník Polter kráčel napřed. Když došel k místu, odkud měl volný rozhled po rejdě, zůstal stát a radostně vzkřikl:

„To je lodička! Podívejte se! Jako šipka vrazila do přístavu. Tisíc blesků, nemýlím-li se, je to Vlastovka! Hurá!“

Polter spráskl své ohromné dlaně.

Pak popadl jednou rukou Dicka Hamerdulla, druhou Pitta Holberse a počal s nimi křepčit, až se mimojdoucí zastavovali, podivujíce se počínání podivné trojice.

„Vlastovka nebo vrabec, to je nám fuk,“ bručel Dick.

„Pověz, co tě tak potěšilo.“

„Vlastovka je naše jediná válečná loď, která je rychlejší než Horrible! A kdo je jejím velitelem? Poručík Parker, Můj dobrý známý!“

Námořníková radost nakazila i ostatní. Loď za necelou hodinu vyplula do přístavu. Na její přídi byla ze dřeva vytesaná vlastovka s pozlacenými křídly. To svědčilo, že se starý námořník nemýlil. Na palubě se zabělel lehký obláček dýmu a hned nato zaduněla rána, na níž i z přístavu odpověděli pozdravným výstřelem. Pak bylo slyšet rázný velitelský hlas:

„Kormidlo vpravo!“

Loď opsala na vlnách malý, smělý oblouk.

„Pozor! Plachty dolů!“

Plachty ztratily vítr a rázem sletěly na ráhna. Loď se zprvu zvedla přídi, pak zádi, překloupila se na druhou stranu, jako by se chtěla na vlny položit, pak se vzpřímila a okamžik později stála nehybně na rozčeřených vlnách.

„Hurá, Vlastovko!“ znělo z nábřeží z množství hrdel.

Nárůdek z přístavu San Francisco znal dobře tuhle krásnou loď a uvítal ji tím radostněji, poněvadž předpokládal, že se účastní stíhání pirátů.

Dva muži ve stejnokrojích válečného námořnictva se protlačili kupředu.

Oba byli velice rozčileni. Jeden měl hodnostní znaky poručíka.

Skočili do člunu a hnali se k Vlastovce. Velitel lodi stál u zábradlí, spatřil je a zvolal:

„Poručíku Jennere, jste to vy? Kde máte Horribla?“

„Hodte nám žebřík, musíme k vám!“ odpověděl Jenner.

Z lodi byly shozeny dřevěné schůdky a oba muži po nich hbitě vyběhli nahoru.

„To je Perkins, můj kormidelník,“ představil Jenner svého druha. „Pane, musíte mi půjčit Vlastovku,“ pokračoval téměř bez dechu.

„Půjčit vám loď? Jak to myslíte, pane?“

„Musím za Horrible!“

„Tomu nerozumím!“

„Byl ukraden a odveden!“

Poručík Parker na něho pohlížel jako na šílence.

„Pane, to je divný žert!“

„Jenže mně do žertu není. Otráven, týrán od doktorů, vyslýchán policií a přístavními úřady – pane, to nejsou žádné žerty! Všechno vám vysvětlím.“

Poručík Jenner v krátkosti vypověděl, co se přihodilo. A vzrušeně skončil:

„Musíte mi půjčit svou loď, poručíku Parkere!“

„To není možné!“ zvolal Jenner. „A proč?“

„Vlaštovka byla svěřena mně, poručíku Parkerovi, a víte stejně dobře jako já, že ji smím podstoupit jinému veliteli jen na rozkaz admirality.“

„Ale to je hanebné, to je bídáctví...“

Parker pak pokračoval klidnějším tónem:

„Chci s vámi jednat, jako bych byl urážky neslyšel, pane.

Chápu vaše rozčilení. Ale vy sám znáte jistě zákony a předpisy. Je vám tedy jasné, že váš požadavek je nesplnitelný.

Ale upokojte se! Vydám se za Horriblem sám. Chcete mě doprovodit?“

„Ptáte se, chci-li? Musím s vámi, i kdybychom jeli třeba do pekel!“

„Dobrá! Byl Horrible na dlouho zásoben?“

„Nejdéle na týden.“

„Pak nemůže jinak, než přistát v Akapulku! Dál se odvážit nemůže.“

„Ano, tam musí. Dostaneme ho brzy. Vy jste mi sám nedávno podal důkaz, že Vlaštovka je rychlejší než Horrible.

Prosím, zvedněte kotvy, pane! Jedme, proboha, Jedme!“

„Ne tak rychle, příteli. Nemůžeme se unáhlit. S přílišným spěchem člověk dlouho nevystačí. Především mám ve Frisku některá nezbytná řízení.“

„Musíme hned na moře!“

„Musím nejdřív na břeh, abych splnil určité povinnosti.

Zatím budou doplněny zásoby, jež mi docházejí. A také dostatek pitné vody. A pak – kolik děl má Horrible?“

„Osm po každé straně, dvě na přídí a vřadu pancéřovou věž.“

„V tom případě je silnější než já! Forstre!“

„Ano, pane!“ ozval se kormidelník, jež stál opodál a slyšel každé slovo.

„Jdu s hlášením na velitelství. Obstarám, aby dovezli na pobřeží vše, co nám chybí. Za hodinu jsem zpátky.“

„Ano, pane.“

„Nenapadá vás nic, co by ještě bylo nutno dopravit na loď?“

„Ne, kapitáne. Vím jistě, že vy sám na nic nezapomenete!“

Parker se chtěl obrátit k Jennerovi, když vtom mu jeden z námořníků hlásil:

„Člun! Zastavil u našeho boku.“

„Jaký člun?“

„Rybářský. Osm mužů, mezi nimi rudoch.“

Poručík Parker přistoupil k zábradlí.

„Co vy tam! Co chcete na lodi?“

Byli to lovci, vedeni Samem Ohnivou puškou. Vůdce zálesáků požádal jménem všech, aby směli na palubu a mohli přednésti kapitánovi svou žádost. Parker souhlasil. Když vstoupili, předložil detektiv Treskow svou legitimaci a vylíčil co nejstručněji oč mu jde. Sam pak zdůvodnil prosbu, proč se lovci chtějí stíhání Horribla zúčastniti. Celkem jich bylo osm: plukovník, jeho synovec, Dick Hamerdull, Holbers, Ben Cunning, Polter, Vinnetou a Treskow. Ostatní trapperi zůstali na břehu.

„Dejte si vykázat místa kormidelníkem,“ rozhodl stručně velitel, když žádost vyslechl. „Jdu nyní na břeh, ale nejdéle za hodinu vyrazíme!“

„Vezměte mne s sebou na pevninu,“ prosil poručík Jenner.

„Snad vám mohu pomoci, kdežto zde bych za tu hodinu nedočkavostí zešlel.“

„Pojďte!“

Oba vsedli do téhož člunu, s nímž přijel Jenner, a dopravili se ke břehu. Sotva odrazili od lodi, udála se na její palubě veselá a přece dojemná scéna.

Petr Polter přistoupil ke kormidelníkovi Vlaštovky.

„Johne Forstre, starý racku, zdá se mi, že ses konečně stal kormidelníkem!“

Oslovený měřil zarostlého a do černa opáleného muže udiveným pohledem.

„Hleďme, tenhle člověk zná mé jméno! Ale já nevím kdo jsi!“

„Nepoznáváš svého učitele, od kterého jsi dostal párkrát přes kokos?“

Petr Polter potom přikročil ke kormidelníkovi z Horriblu Pekinsovi, kterého si teprve teď povšiml.

„Pamatuješ, Pekinsi, jak jsme se v Hobokenu opili u matky Thickové?“

Také Pekins na něho nechápavě pohlédl, což bylo zcela vysvětlitelné, neboť Polter se pobytem na Západě velice změnil. Mužstvo z Vlaštovky se nahnulo zvědavě kolem. Petr Polter šel od jednoho k druhému.

„Vida, to je Plowis! a tohle Oldstone a ty jsi Baldings!“

Nebo ti taky říkají Křivonohý.“

„Polter! Kormidelník Polter!“ vykřikl náhle jeden z námořníků, který konečně poznal bývalého člena posádky.

„Starý Petr! Hurá!“

„Nahoru s ním!“ zvolal kdosi. Na tucet ramen se vztáhlo po Polterovi a vyzvedlo ho do výše.

„Hol-la-la, hol-la-la, hol-la-la!“ zanotoval hluboký hlas, a druzí vpadli tempem pochodu: „Hol-la, hol-la.“ Celý zástup se seřadil a průvod s hlasitým hol-la, hol-la-la nesl Petra Poltera několikrát kolem paluby.

Starý námořník se vzpíral, klel, smál i zlořečil, ale všechno marné. Konečně se ho ujal kormidelník Forster a za všeobecného řevu posádky mu pomohl zase na nohy.

„Slez dolů z trůnu, starý žraloku, a pojď na příď. Musíš nám vypravovat, kde ses potloukal!“

„Budu vypravovat, budu! Jen mne už pusťte!“ zvolal Polter a rozehnal se tak, že se námořníci kolem něho kutáleli po zemi jako malé děti.

Lovci, kteří s ním přišli na loď, přihlíželi veselé scéně a radovali se ze srdečného uvítání, jehož se dostalo jejich příteli. Vinnetou, jenž dosud nikdy nebyl na námořní lodi, ač se plavil po řekách Mississippi a Arkansasu dosti často, postavil se opřen o svou stříbrnou pušku a také vše pozorně sledoval.

Byl na něm vidět zájem a touha, aby mu nic neuniklo.

Neuplynula ani polovina stanovené lhůty a na břehu složili zásoby, které poručík Parker obstaral. Kormidelník pro něj poslal člun, do něhož nasedl spolu s poručíkem Jennerem.

Zatím bylo na lodi vše připraveno k odplutí, neboť kormidelník Forster nezapomněl včas vydat příslušné rozkazy.

A tak nedlouho poté, co Vlastovka zakotvila, vyplula opět ze San Franciska na širé moře.

Kapitola třináctá

Boj na moři

Než Vlastovka proplula Zlatou branou San Franciska, byli všichni námořníci plně zaměstnáni. Ale když vyjeli na širé moře a plachty byly rozvěšeny do poslední čtvereční stopy, mohli se ti, kdo právě nebyli zaměstnáni hlídkou, věnovat zábavě.

Poručíci Parker i Jenner přistoupili ke kormidlu, kde vedle Forstera stál Petr Polter, který vzdal oběma důstojníkům předepsaným způsobem poctu a představil se:

„Kdysi plachetní mistr na lodi Nelson Jejeho Veličenstva královny anglické. Potom kormidelník na lodi Vlastovka Spojených států severoamerických.“

„A teď čestný kormidelník na téže lodi,“ dodal s úsměvem poručík Parker.

„Kapitáne!“ zvolal radostně Polter a chtěl spustit sáhodlouhou řeč, plnou díky, avšak velitel ho přerušil otázkou:

„Co myslíte, kam asi zamířil Horrible?“

Petr Polter byl příliš starým námořníkem, aby uhodl, že poručík u něho nehledá rady, nýbrž že mu položil otázku proto, aby ho trochu zkušel. Dobrý kormidelník octl se ovšem ve svém živlu a odpověděl ochotně a stručně, jak se sluší vůči veliteli:

„Má nedostatek zásob a míří tedy do Akapulka!“

„Dostaneme ho, než tam dorazí?“

„Ano. Máme příznivý vítr a plujeme větší rychlostí než on.“

„Chcete pomoci Forsterovi u kormidla?“

„Milerád!“

„Dobrá. Sledujte mapu a kompas, jedeme přímo!“

Chtěl odejít, když ho Polter překvapil otázkou:

„Do Akapulka nebo Guayagully, pane?“

„Proč Guayagulla?“

„Abychom ho předhonili a vzali pak zpředu. Bude s ním lehčí práce, poněvadž čeká nepřítele zezadu.“

„To není špatný nápad. Měl bych chuť udělat po vašem, i když se vydáváme v nebezpečí, že nám od Akapulka uklouzne k Sendvičským ostrovům.“

„Mohli bychom tedy křížovat mezi jižním a západním směrem.“

Tam nám určitě vběhne do rukou!“

„Dobrá, Forstře, přehodte o dvě čárky vlevo. Dám napnout všechny plachty. Podle instrukce se mám vrátit co nejdříve do New Yorku. Musíme si tedy s Horblem pospíšet.“

Řekl to tak klidně, jako by cesta od mysu Hornova do New Yorku a dopadení pirátů byly každodenní události. Pak se poručík odebral ke skupině zálesáků, s nimiž delší čas hovořil. Jeho pozornost upoutal Vinnetou, sedící na zábradlí.

Přistoupil k němu:

„Necítí náčelník Apačů touhu po své domovině?“

„Domovinou Apače je boj,“ zněla stručná odpověď.

„Boj na moři je jiný než na pevnině.“

„Náčelník velkého kanoe nevidí, že by se Apač chvěl strachem.“

Poručík věděl, že Indián řekl pravdu.

Rozčilení, jež na lodi vyvolaly poslední události, se pomalu uklidnilo. Druhého dne šlo vše svým obvyklým, odměřeným chodem. Den plynul za dnem, jeden jako druhý, což počínalo lovce, zvyklé životu na volné přerii nudit. Šířku Akapulka již minuli a proto velitel poručil zabočit lodí tak, aby měli na očích obě lodní dráhy, jednu ke Guayaguile, druhou k Sendvičským ostrovům.

Pátého dne plavby se k večeru zvedl ostrý větřík a slunce zapadalo mezi malými, ale temnými mráčky.

„Budeme mít zítra dost větru, kapitáne,“ řekl Petr Polter veliteli.

„Bylo by pro nás výhodné, kdyby nám teď vběhl lupič do rukou. Za větru nemůže tak dobře manévrovat jako my.“

„Plachta na obzoru!“ ozvalo se vtom ze strážního koše.

„Kde?“ zvolal kapitán.

„Severoseverovýchod!“

Mžikem byl poručík nahoře, vzal hlídce dalekohled a zamířil jím naznačeným směrem. Pak opět slezl a přikročil k Jennerovi, který ho netrpělivě sledoval.

„Co je?“ tázal se kapitán Horriblu.

„Trojstěžník. Vypadá jako váš. Jsme pod slunečnými paprsky, takže nás nemohl zpozorovat. Zmenším plachty.“ Jenner souhlasně přikývl. A Parker pokračoval:
„Chci se k němu přiblížit tak, aby nás zpozoroval až v poslední chvíli. Pozor!“ zavelel. „Vzhůru k ráhnům!“ Dobře cvičení námořníci se vyšplhali každý na své místo.
„Pozor! Horní plachty dolů!“

Povel byl v okamžiku proveden. Loď plula poloviční rychlostí.

Vlaštovka se nyní zvolna snažila dostat po bok předpokládaného uprchlíka. Poručík Parker opět vstoupil do strážního koše. Minula půlhodina a než sestoupil, valně se setmělo. Parkerova tvář zářila spokojeností.

„Všichni na palubu!“

Povelu ani nebylo třeba. Všechno mužstvo do nejmladšího plavčíka stálo nastoupeno v řadě.

„Je to Horrible! Dejte dobrý pozor na to, co vám teď řeknu!“

Oči námořníků s napětím visely na velitelských rtech.

„Nechci se s pirátem utkat v pravidelném boji. Není toho hoden. Vím, že žádný z vás nezná bázeň. Musíme však šetřit loď nejen svou, nýbrž i Horribla. Zato lupiče šetřit nemusíme, sami se postavili mimo zákon. Proto jsem se rozhodl, že použijeme lsi. Už padla tma a moře je černé. Budeme se před ním plavit o jediné plachtě, jako že je loď poškozena. Přitochi se k nám, aby nás napadl.“

„To se mu nepodaří!“

„Ovšem, že ne. Než se k nám přiblíží vysadíme čluny.“

Kormidelník zůstane na lodi se šesti muži a bude předstírat zmatenou posádku. My ostatní v člunech se přichystáme k zahákování. Zatímco piráti na přidi budou upoutáni sledováním naší lodi, vylezeme jim u kormidla na palubu. Připravte se!“

Byl to nesmírně odvážný plán, ale poručík věřil ve zdar operace, při níž využije momentu překvapení. Doufal tajně i ve štěstí, jež ho dosud nikdy neopustilo. Spoléhal též na příznivé okolnosti, jež osud vždy štědrěji dává do rukou útočníkům, než těm, kteří jsou útočníkem překvapeni.

Zatímco se Vlaštovka takřka ploužila po hladině, letěl Horrible vpřed obrovskou rychlostí. Byla noc a na obzoru ani plachta. Mužstvo na Horriblu se cítilo zcela bezpečné. Kapitán Kajman toho dne znovu vyjednával se zajatci, avšak jeho úsilí získat je na svou stranu, bylo stále marné. Námořníci odmítli porušit přísahu a vstoupit do mužstva pirátské lodi. Ve špatné náladě se kapitán právě chystal odebrat na lože, když se v dáli ozval výstřel.

Rychle vyběhl na palubu. A zase další výstřel a po něm třetí. „Je tam loď v tísní, kapitáne!“ hlásil Dlouhý Tom od kormidla.

„Kdyby to bylo za námi, mohlo by jít o válečnou lest,“ odsekl kapitán. „Ale před námi? Divím se, že jsme před večerem neviděli žádné plachty. Raketu a tři výstřely!“ Raketa se sykotem vylétla do výše a hned nato zaduněly tři rány z děla. Z druhé lodi se opakovaly výstřely znamenající nepochybně volání o pomoc.

„Namiř k nim, Tome! Mohla by to být pěkná kořist! Jsou o jedné plachtě. Vítr je sice trochu ostrý, ale přitochíme se k nim a promluvíme s nimi.“

Na Horriblu se ozvaly příslušné rozkazy, plachty byly svinuty a loď se přitochila k Vlaštovce.

„Ahoj! Jaká loď?“ ozvalo se z Vlaštovky.

Téměř všechno mužstvo z Horriblu se nakupilo na přídí lodi.

„Křížová loď Spojených států.“ odpověděl kapitán Kajman. „A kdo tam?“

„Loď válečného námořnictva Spojených států Vlaštovka!“

Poručík Parker!“ zazněl silný hlas. Piráty ohromil.

Nepřicházel z Vlaštovky, nýbrž ze zádi jejich vlastní lodi – ze zádi Horriblu!

Dobře mířená salva zahřměla a kosila piráty. Pak se Parkerovi námořníci vrhli na zbytek překvapených protivníků, kteří se nestačili chopit zbraní.

Poručík Parker provedl svůj plán vskutku znamenitě. Vysadil čluny a vzdálil se od své lodi tak, že Horrible vplul zrovna mezi loď a čluny, jež v noční temnotě nikdo nepostřehl. Pak se přiblížil k nepřátelské lodi zezadu a vylezl ze svým mužstvem na nestřeženou záď.

Jediná osoba, která zpozorovala blížící se čluny, byla Miss Admirál. Od cvíle kdy ji kapitán Kajman uvěznil, pokoušela se všemi silami osvobodit. Snažila se úporně, avšak nenápadně zbavit pout. Dnes se jí to po nesmírném úsilí podařilo. Když za sebou kapitán k večeru naposled zavřel dveře, zvedla se.

Přemáhajíc bolest rozedřela provaz ostrou špičkou hřebu, vyčnívajícího z podlahy. Dnes konečně bude svobodná, i kdyby to mělo být jen proto, aby smyla Mertensovou smrti své pokoření. Rozedření provazu stálo ji téměř tři hodiny nadlidského úsilí. Právě byla skoro hotova, když zaslechla zvenčí tři výstřely.

„Co to znamená? Přepadení? Boj? Nebo snad volání trosečníků o pomoc? Bylo jí vhod vše, co zaměstnávalo pozornost posádky.“

Pět minut nevýslovné námahy stačilo, aby volným rukama rozvázala i pouta na nohou. Stalo se tak právě v okamžiku, kdy nahoře zazněly první rány z pušek.

Neuvažovala příliš o příčinách toho, co se na palubě děje.

Stačilo jí vědomí, že tam je kapitán Kajman, kterého se nyní nemusí bát. V největším chvatu vyrazila dveře kajuty, pak strhla ze stěny zbraně, jež mohla při útěku potřebovat. Dříve, než z kajuty vyběhla vyhlédla kulatým průzorem ven.

Spatřila tři čluny upevněné na lanu.

Přepadení! Kým? Ať kýmkoli, zdá se, že Horrible je opět ztracen. Rychle uvažovala. Jsme blízko Akapulka. Podaří-li se jí dostat do nějakého člunu, může se zachránit na pevnině.

V koutě kajuty stál její příruční kufřík. Dala do něho několik balíčků sucharů a láhví vody, které stály na stole. Pak otevřela tajnou skrýš ve stěně a vybrala z ní svůj poklad. Vše vložila také do kufříku a seběhla po schůdkách na palubu. Tady už končil boj. Piráti byli zatlačeni na zád', kde se zoufale bránili. Chvatně sestoupila do podpalubí a otevřela místnost, kde leželi zajatci. „Hej, nespíte?“ zvolala. „Ne! Co se děje na palubě? Co znamená ten křik?“ dotazovali se uvěznění lodníci z Horriblu. „Piráti melou z posledního. Budete osvobozeni. Jste spoutáni?“ „Nejsme.“ „Běžte tedy nahoru a konejte svou povinnost! Ale počkejte! Přezijte-li kapitán Kajman dnešní noc, řekněte mu, že ho pozdravuje Miss Admirál!“ Nepozorována se pak dostala k místu, kde z paluby viselo lano, na němž byly upevněny cizí čluny. Chopila se jej, aby sešplhala dolů. Vtom ji chytila čísi ruka. „Stop mládenče!“ ozval se hlas Petra Poltera. „Kampak se chceš ztratit?“ Miss Admirál ani nehlesla. Marně se pokoušela vyprostit. Proti té železné síle neměla naději. Kormidelník ji držel pevně. Pak přivolal námořníka, aby ji svázali. Nikdo z nich zatím netušil, jak vzácná kořist jim padla do rukou. Mertens, i když byl nenadálým přepadením zaskočen, se rychle vzpamatoval. Shromáždil své lidi k hlavnímu stožáru a přikázal, aby vytvořili kruhovou obranu. Námořníci poslechli jeho rozkazu jako ovce, které se shromáždí kolem berana. „Kdo má zbraň, braň se! Ostatní pro sekyry!“ Zatímco se několik ozbrojených mužů postavilo proti útočníkům, spěchali jiní pro sekyry. Ačkoli si první hromadný výstřel vyžádal dost obětí, zůstala přece jen posádka Horriblu početnější než námořníci z Vlastovky. A tak se rozzuřil boj tím děsnější, že v panující tmě nebylo možno přehlédnout situaci. „Pochodně sem!“ zařval Mertens, jenž pochopil, že světlo bude spíše na prospěch jemu než nepříteli. Nestačili splnit jeho rozkaz. Mertens se vyděsil, jakoby spatřil strašidlo. Nevěřil vlastním očím. Před ním s tomahawkem v pravici a nožem v levé ruce stál Vinnetou, náčelník Apačů. A po jeho boku Sam Ohnivá puška. „Bílý had dnes pustí svůj jed!“ zvolal Vinnetou. Vrhł se na kapitána a popadl ho za krk. Mertens se chtěl bránit, avšak marně. Současně ho sevřely plukovníkovy paže a mrštily jím takovou silou k palubě, že pozbyl vědomí. Když piráti viděli, že jejich velitel padl, ztratili odvalu k dalšímu boji. Náhle se vyhrnuli z podpalubí i osvobození zajatci. První muž, kterého spatřili, byl poručík Jenner. „Hurá, kapitán Jenner! Hurá!“ rozlehl se křik staré posádky Horriblu. Mertensovo zbylé pirátské mužstvo se dostalo mezi dva ohně a bylo nadobro ztraceno. V té vřavě stáli dva muži opření zády o sebe a klidně pracovali zbraněmi, jako by nebyly na bojišti, kde tekla krev. Byli to Dick Hamerdull a Pitt Holbers. „Járku, Dicku,“ ozval se Pitt, otočiv se k příteli, „myslíš-li, že támhle je Petr Volf, nemám nic proti tomu.“ „Petr Volf? Ten chlap s tím hrozným jménem? Kdepak?“ „Tam u toho kmene, který ti blázní nazývají stožárem.“ „Ať stožár nebo kmen, to je fuk. Ale jisté je, že muže jménem Volf – hnusné jméno – seberem za živá.“ Ale v téže okamžiku spatřil Jeana Letriera kdosi jiný, totiž kormidelník Petr Polter. Ten již dávno odhodil pušku i nůž a chopil se ohromné páky, jež se mu lépe hodila a kterou mohl najednou srazit dva i tři muže k zemi. Spatřiv Letriera, zahodil i tuto zbraň. Skočil před něho. „Tisíc blesků! Jsi to ty, ďáble?“ zvolal. Jean Letrier zbledl. Ruce mu klesly. Polter ho uchopil za krk a za pas, zvedl do výše jako hračku a pak jím udeřil takovou silou o hlavní stožár, až se Letrier bez ducha zřítíl na palubu. Piráti odhazovali zbraně a zvedali ruce, ač tím ovšem nikdo z nich nenabyl práva na milost. Jásavě „hurá“ se rozlehlo po palubě Horriblu a Vlastovka odpověděla trojnásobným výstřelem.

Kapitola čtrnáctá

U matky Thickové

Naše vyprávění teď učiní nový skok, poslední, ale také největší, neboť nás povede do Tichého oceánu až k Atlantiku, totiž do Hobokenu, sesterského města New Yorku. V Hobokenu je hostinec matky Thickové, počestné ženy. Zná snad každého, kdo u ní vypil sklenici porteru. Hosté ji milují, námořníci ji nazývají „matkou Thickovou“, ač její občanské jméno zní zcela jinak. Není to nic divného, neboť mořeplavci jmenují matkou každou hostinskou, není-li právě hubená jako šindel. U matky Thickové býval Petr Polter vždy vítán a u ní také našel kdysi útočiště Samův synovec, mladý Henry Thieme, když byl při prvních krocích na půdě ameriky okraden. Onoho dne se bavili hosté matky Thickové tím, co právě zajímalo celou Ameriku. Poslední válečné události. Odboj jižních států denně mohutněl a štěstí až dosud přálo otrokářům. Kdykoliv se podařilo vojskům severních států dosáhnout byť sebenepatrnějšího úspěchu, s tím větším nadšením o něm lidé debatovali, čerpající z něj naději na konečné vítězství Severu. Dveře do nálevny se prudce rozletěly a houpavým krokem vešlo několik námořníků. Bylo na nich patrné značné vzrušení.

„Chcete slyšet, co se stalo?“ zvolal jeden z nich a udeřil pěstí na nejbližší stůl, až dubová deska povyskočila.

„Co je? Co se děje?“ ozvalo se ze všech stran. „Mluvte, co se stalo!“

„Pořádná bitva na vodě, jaká v téhle válce ještě nebyla,“ odpověděl námořník.

„Kdy a kde?“

„U Charlestownu! Kdy? Den na minutu nevím, ale nedávno. A mezi kým? Hádejte!“

„Mezi námi a rebely,“ zvolal jeden z přítomných.

Všichni propukli v smích, k němuž se přidružili i námořníci.

„Vida, jaký jsi chytrák, že jsi na to přišel. Že to bylo mezi námi a rebely, mezi Severem a Jihem, to uhodne každé malé dítě, ale jak se jmenovaly lodi? To už tak snadno neuhodneš, co?“

„Mluvte a nenapínejte nás!“

„Kdo z vás zná loď Floridu?“

„Florida?“ zvolala matka Thicková. „To je přece nejnovější a nejsilnější jižanská loď! Je prý se svým ocelovým krytem nadobro nezdolatelná. Můj Bože, kdo se na ni odvážil?“

„Kdo? Nepatrný poručík s nepatrnou loďkou, která kromě toho prodělala dlouhou cestu kolem Hornova mysu.

Vlaštovka. Velitel poručík Parker.“

„Cože? Vlaštovka a Parker? To přece není možné! Proti Floridě ani deset řadových lodí nic nezmůže, jak tedy by mohl tak nepatrný škuner?“

„Počkej,“ vpadla mu do řeči matka Thicková. „Když ničemu nerozumíš, tak mlč. Já znám mužstvo Vlaštovky a Parkera. Mají odvalu za deset řadových lodí dohromady. Dobrý námořník ví, že samotná velikost nikdy nerozhoduje. Však už David přemohl dva Goliáše, jak známe z bible. Ale Vlaštovka je přece v kalifornských vodách!“

„Byla! Dostala však rozkaz plout co nejrychleji kolem Hornova mysu do Nového Yorku. Musí to být zpropadená loď! Slyšeli jsme všichni o Horriblu, kterého kapitán Kajman unesl z rejdy v San Francisku. Poručík Jenner měl jít kvůli té události před vojenský soud a byl proto volán k admiraltě.

Pomůžte-li mu něco, tedy jen to, že Horrible byl zase zachráněn. Zkrátka, oba dva, Parker i Jenner pluli se svými loďmi do Nového Yorku a dostali se až k Charlestownu. Tam je zpozorovala Florida a hned se za nimi pustila. Parker, který velel oběma loďmi, přikázal Horriblu, aby se dal na oko na útěk. Sám poručil posádce Vlaštovky lana a plachty svinout tak, aby se zdálo, že je bouře potrhala a teď nemůže spoléhat na únik. Prostě musí padnout Floridě za kořist!“

„Znameníť chlapík ten Parker,“ zvolala matka Thicková.

„Velitel Floridy se dal opravdu ošálit. Pustil se za Vlaštovkou, která ho vylákala do mělčin, kde těžká loď najela na dno a nemohla se hnout. Parker s Jennerem rozvinuli plachty a oba začali ohromného obra bombardovat. Hned jedna z prvních ran urazila kormidlo a zanedlouho došlo k zahákování, při němž to šlo zpropadeně zoztra. Nakonec se Florida položila na bok a teď tam odpočívá. Vlaštovka s Horriblem se vracejí a zanedlouho zde zakotví.“

„To je skoro k neuvěření!“

„Na admiraltě by to jistě už dávno věděli, nebýt toho, že rebelové zničili telegrafické spojení!“

„Upřímně přeju Jenerovi, že tím smazal ostudu, kterou si spískal v San Francisku.“

„To je zpráva, až člověku radostí srdce poskočí!“ zvolala matka Thicková. „Na tu radost dám narazit čerstvý soudek. Pijte co hrdlo ráčí! Na zdar Spojených států, našeho prezidenta, na Vlaštovku a...“

„A na zdraví matky Thickové!“

„Ať žije matka Thicková, stará šalupa!“ zahřmělo ode dveří.

Všichni se tam obrátili.

Hostinská běžela přichozímu vstříc.

„Petře Poltere! Buď vítán v Hobokenu!“

„To si myslím, že jsem vítán,“ odpověděl námořník. „Pojď ke mně, ať tě trochu zmáčknu a přitisknu svůj klenot na vestu!“

Popadl matku Thickovou a jako hračku ji zvedl do výše.

Přitiskl ji k sobě a vlepil jí na tvář polibek.

Hostinská přijala tento důvěrný projev před tolika lidmi jako něco, co se samo sebou rozumí a vůbec se na Poltera nehoršila.

„A teď mluv, odkud přicházíš?“ zvolala, když ji námořník pustil.

„Odkud? Přece z Vlaštovky!“

„Cože? Z Vlaštovky?“ ozvalo se ze všech úst.

„Ano, je-li vám to vhod, lidičky!“

„Ty ses bil také s Floridou?“

„Ovšem! Myslíte snad, že bych se bál?“

„Vypravuj! Čím jsi byl na Vlaštovce? Kde je teď? Kdy přijede?“

„Stop! Vám se sypou otázky jako písek v příboji, když je vítr. Já vám to všechno povím, ale pěkně po pořádku, jak se sluší a patří! Jmenuju se Petr Polter, kdysi vrchní plavčík na lodi Jejího Veličenstva...“

„Dobrá, Petře!“ vpadla mu do řeči matka Thicková. „To jim povíš pak. Nejdřív mi řekni to nejdůležitější. Psal jsi mi z Valparaísa dopis, v kterém bylo tolik jmen a pravopisných chyb, že mi z toho šla hlava kolem. Co dělají všichni ti lidé? Kde jsou? Jak to dopadlo s tím hochem Thiemem? Co je s Mertensem a Petrem Volfem? Co se stalo s Horriblem a pirátem Kajmanem? A našli jste opravdu Sama Ohnivou pušku?“

„Skonči, stará řehtačko!“ zvolal se smíchem kormidelník.

„Jak dlouho chceš na mě chrlit své otázky? Dej sem nejdřív pořádný džbáněk, jinak ze mne nic nedostaneš. Především musím těmto gentlemanům vyličit, jak to bylo s Floridou. Ostatní si pak povíme v klidu mezi čtyřma očima.“

„Ani kapku nedostaneš, dokud nepovíš, co chci vědět!“
„Ptej se tedy, ale zkrátka a ne na všechno najednou!“
„Mladý Thieme je kde?“
„Na Vlaštovce.“
„A pan Treskow?“
„Na Vlaštovce.“
„A kapitán Kajman?“
„Zajat na Vlaštovce.“
„Petr Volf? Byl to vskutku Letrier?“
„Ovšem. Je taky zajat.“
„A náčelník Apačů?“
„Také tam.“
„A co poručík Parker?“
„Také, ale je trochu zraněn.“
„Zraněn? Bože, snad to nebude...“
„Ovšemže ne! Nějaké škrábnutí, nic víc! Admiralita mu dá pár měsíců dovolené a bude v pořádku. Bylo nám s tou Floridou horko, ale to je nic proti tomu, co jsem zkusil na koňském hřbetě, v prérii a s Ogallally. Chtěli ze mne mermomocí stáhnout kůži. Ale ptej se dál, mám žízeň!“
„Kde je Vlaštovka?“
„Křižuje zatím před přístavem a co nevidět spustí kotvu. Zatím jsme přijeli s velitelem na člunu. Spěchal na admiraltu s raportem a já – kam bych šel jinam? Rovnou sem, abych tady na něj počkal.“
„Počkal? U mne? On sem přijde?“
„Přijde. Copak může pořádný námořník přijít do Hobokenu a nenavštívit matku Thickovou? Za hodinu přistane taky loď a přijdou sem všichni, Pitt Holbers...“
„Pitt Holb...“
„A Dick Hamerdull.“
„Dick Ham...“
„Plukovník Sam Ohnivá puška.“
„Sam?“
„Ano. A jeho synovec. Taky detektiv Treskow, lovec Ben Cuning a náčelník Apačů Vinnetou.“
„Cože? Také Vinnetou?“
Matce Thickové se z těch jmen div nezatočila hlava. Tak ji překvapila zpráva, že tolik proslulých mužů přijde do jejího hostince.
„A já tu stojím a zahálím,“ zalomila rukama. „Za hodinu tady budu mít tak slavné hosty. Už běžím, letím, utíkám, abych všechno připravila. Petře zatím vypravuj těm hochům, jak jste nabourali Floridu!“
„Dobrá, ale ty se postarej, abych měl něco pořádného ve džbánu. Na sucho se špatně mluví.“
„Beze strachu, kormidelníku,“ těšili ho ostatní. „My ti pomůžem zalívat!“
„Tak tedy, jak to bylo s Floridu! Blížili jsme se k Charlestownu a protože to hnízdo patří k jižním státům, drželi jsme se trochu dál od břehu. Slyšeli jsme, že mají dost křižníků, aby zneškodnili co nejvíc poctivých Seveřanů.“
„Horrible plul s vámi?“
„Jak by ne! Jel stále za námi, proto jsme nesměli plout plnou rychlostí, poněvadž by nám nestačil. Minuli jsme šťastně Charlestown a mohli jsme se zase odvážit plout k pobřeží.“
„A tam jste narazili na Floridu.“
„Počkat,“ okřikl Polter netrpělivého mluvku. „Jednoho dne stojím u kormidla – musíte totiž vědět, že mne velitel Parker jmenoval čestným kormidelníkem na Vlaštovce – a přemýšlím, že brzy budu zase sedět u matky Thickové a nebudu mít nic ve džbánu...“
„Tady máš, kormidelníku! Napij se!“
„Děkuju,“ zvolal Petr Polter a jedním dlouhým douškem vypil džbán do dna.
„Stojím u kormidla a myslím si, že jsou ještě pohostinský lidi na světě. Vtom volá hlídka ze strážního koše: „Kouř na severovýchod!“ Můžete si pomyslet, že jsme byli rázem všichni do poslední nohy na palubě. S parníkem, který má na přední nepřátelskou vlajku, není radno žertovat. Kapitán vylezl nahoru a vzal do ruky dalekohled. Kroutil hlavou a zase slezl.
Přikázal spustit něco plachet, aby nás Horrible dohnal na doslech. Když se tak stalo, zvolal na Jennera: „Viděl jste ten parník, poručíku?“
„Ano, pane.“
„Co to asi bude?“
„Nevím! Nemá ani stěžně, ale zato hluboký ponor.“
„Bude to asi jihoamerický beran. Půjdeme mu z cesty?“
„Rozhodněte vy, pane.“
„Dobrá, nejdřív si ho trochu prohlédneme.“
„Well. Počítejte s tím, že jsme asi desetkrát slabší!“
„Slabší snad, ale rychlejší. Velení převezmu já.“
„Souhlasím.“

„Děkuji. Pustíme ho k sobě co nejbliž, vy pomalu obrátíte, jako na útěk, já ho k sobě přilákám a zavedu na mělčinu. Pak se vrátíte a dáme mu ochutnat kanonádu.“

„Dobrá. Ještě něco?“

„Nic!“

Vytáhli jsme velkou plachtu, malé s ráhny a vzpěrami odstranili, aby to vypadalo, jako bychom utrpěli havárii a nemohli z místa. Když se k nám jihoameričan přiblížil, ptal se po naší barvě. My jsme ihned vztyčili hvězdnatou vlajku, načež on ukázal svůj hadr. Byla to nová parní loď Florida s dvojnásobným pancířem a ocelovým beranem, který může každé fregatě vyrvat do boku díru.

„A na tu jste se odvážili?“

„Pshaw! Petr Polter se odvážil sednout na živého koně, a to je horší než takový ocelový beran! Proč bychom se měli zaleknout plechové krabičky od sardinek? Povídám, dobrá dřevěná loď je lepší než takové železné nemehlo, z kterého si nemůžete uříznout ani párátka do zubů. Náš admirál Farregut to také říká! Florida nás vyzvala, abychom se vzdali, ale my jsme se jí vysmáli a projeli pod deštěm jejích kulí na opačnou stranu. Obrátila a rozjela se na nás. Už se těšili, jak nám vrazí beranidlo do boku. Ale nevrátili! Otočil jsem kormidlem a znova jsme byly na druhé straně. Tak to šlo několikrát za sebou. Floridu jako by ta hra rozzuřila. Její velitel ztratil rozvahu, což Parker předvídal. A vedl Floridu vši prudkostí na mělčinu. My poněvadž jsme neměli tak veliký ponor, jsme sklouzli pěkně kolem Floridy do hlubší vody.“

„Bravo! Ať žije Vlaštovka!“

„Ať žije hoši. Zaslouhuje si to!“

A kormidelník, dopiv další džbánec zase do dna pokračoval:

„A pak jsme se přilepili Floridě na záď, takže na nás nemohla pálit a vrhli jsme se k dělům. Naši kanonýři ji ustřelili kormidlo a tím byla nadobro ochromena. Mezitím se vrátil i Horrible. Florida trčela na písku a mohla střílet jen Pánu Bohu do oken. Při nárazu o dno se prodřela tak, že nabírala vodu. My ovšem nelenili a pomáhali jsme jí do hrobu, až svinula vlajku. Vzdala se! Vzali jsme její mužstvo jako zajatce na palubu a sotva se tak stalo, položila se milá Florida na bok.“

„Dobře jí tak! Tříkrát sláva Vlaštovce!“

„Ať žije. Ale nezapomeňte chlapci, na Horribla. Ten taky konal svou povinnost.“

„Ať žije Horrible! Sláva mu!“

Džbány a sklenice jen řinčely. Vtom zaduněly venku rány z děl, znamení, že nějaká loď vjíždí do přístavu. Hned nato bylo slyšet z ulice povyk. Petr Polter přiskočil k oknu, otevřel je a zvolal na muže, který právě běžel kolem:

„Človče, kam tak spěcháte?“

„Radostná zpráva! Do přístavu právě vjíždí Vlaštovka, která přemohla Floridu. Běžím, abych ji přivítal.“

„Tak utíkejte, ať to nezmeškáte!“

Polter přirazil okno a když se obrátil do lokálu, spatřil, že všichni hosté vstávají. Zanechali na stolech nedopité pivo a také spěchali do přístavu.

„Jen běžte,“ smál se námořník. „Já zůstanu u milé matky Thickové a počkám zde.“

Uplynula dosti značná doba a před hostincem se ozval hluk a jásot. Zástup lidí doprovázel muže z Vlaštovky. Vešli do nálevny a naplnili prostornou místnost do posledního koutku.

Ale matka Thicková si uměla pomoci. Otevřela vedlejší pokoj, kde mezitím připravila vše pro blízké přátele.

„Welcome, sir!“ uvítala srdečně poručíka Parkera, podávajíc mu obě ruce.

Parker s potěšením přijal pozvání. Stíkl hostinské ruku, načež usedli kolem stolu, kde čekalo množství jídla a pití, co jen mohl pohostinný dům poskytnout.

„Matko Thicková, ty jsi opravdu ta nejlepší ženská, do jejíhož náručí jsem kdy vplul,“ zvolal nadšeně kormidelník Polter. „V té hrozné préríi nebylo nic než prach, rudoši a nanejvýš sušené maso. Ani na moři jsme neměli jídla nadbytek, poněvadž jsme si přizvali mnoho hladových krků. A tady vidím hostinu, že by lepší nemohl vystrojit ani veliký mogul nebo jak se ten chlap jmenuje. Jestli tady budu kotvit ještě týden, dostanu takový břicho, jako tlouštík Hamerdull.“

„Já a tlouštík?“ zasmál se Dick, statečně se pouštěje do jídla. „Jsem jenom rád, když mám do čeho kousnout. A že toho sním víc než ostatní? Od chvíle co jsem se rozloučil se svou klisnou, tak ze mne všechno maso spadlo. Musím to dohnat.“

Nemám pravdu, Pitte Holbersi, starý mývale?“

„Myslíš-li Dicku, že to musíš dohnat, nemám nic proti tomu.“

A co ty Bene Cunningu?“

„Já? Cítím se u matky Thickové báječně.“

Zatím co všichni jeden přes druhého hovořili a statečně se krmili a pili, seděl Vinnetou mlčky na svém místě. Jedl střídmě a vína se ani nedotkl. Věděl, že „ohnivá voda“ – a k ní náčelník počítal i víno – je nejhroznějším nepřítelem jeho národa. Proto sám nikdy nepil nic, co obsahuje alkohol.

Posléze se pozornost stolujících obrátila k veliteli Vlaštovky.

„Jak bylo na admiraltě, poručíku?“ optal se Parkera Sam.

„Slíbili mi dekret kapitána a dali mi dovolenou až do úplného uzdravení.“

Poručík Parker měl totiž zraněnou ruku. Podobně jako on i jiní odnesli si z boje lecjaký šrám.

„A co bude s Vlaštovkou?“

„Zatím půjde na léčení do loděnice. Je třeba všelicos opravit.“

„A vaši zajatci?“

„Jak jsem předpokládal, čeká je válečný soud a pak budou patrně oběšeni, jak se na korzáry sluší a patří.“

„Takže Kajmanovi nepomůže výmluva, že se zmocnil Horribla proto, aby jeho pomocí zajímal lodi pro jižní státy?“

„Ne. Bylo od něho pošetilé, počítal-li s tím, že se s ním bude nakládat jako s válečným zajatcem. Zapomněl, že by se musel vykázt rozkazem jižanské vlády, která ho pověřila takovým zvláštním úkolem. A i kdyby měl podobný dokument, musel by se odpovídat za své dřívější činy, jejichž podrobný soupis má Mr. Treskow ve svém zápisníku.“

„A Miss Admirál?“

„Bude souzena s nimi. Rovněž všichni jeho lidé, pokud nezahynuli v boji, budou sdílet stejný osud, poněvadž jsou usvědčenými lupiči. Pro vás však přináším z admirality také zprávy.“

„Dobré zprávy?“

„Ovšem, velice dobré! Především mužstva našich lodí mohou vše, co bylo nalezeno u kapitána Kajmana a Miss Admirál, pokládat za svou kořist, která bude rozdělena mezi všechny.“

Zadruhé budou vyznamenáni všichni, kdo se účastnili zachránění Horribla. Konečně udělí admirality prémie za ukořistění Floridy. Rozumí se, že vám, plukovníku Ohnivá puško, budou vráceny vaše peníze a kromě toho vy i vaši lidé obdržíte podíly...“

„Ne, my ne!“ přerušil ho Sam.

„Pročpak ne?“

„Protože nepřijmeme, co nám nepatří!“

„Nesmysl! Co jste si zasloužili, to vám patří.“

„Mýlíte se. Byli jsme hosty na vaší lodi, kořist patří jen vašemu mužstvu.“

„Bojovali jste a proto i vám patří podíl.“

„Může být, ale já pro sebe nepřijmu nic! Postačí dostanu-li zpět poukázky, které mi Mertens v jeskyni ukradl. S tím budu zcela spokojen. Pokud znám své statečné lovce, vím, že je ani nenapadne, aby vaše námořníky připravili o kořist. Vínnetou pak, ten by byl přímo uražen, kdybyste mu něco nabízeli, proto před ním ani slovo o penězích. Jsme vám všichni zavázáni díkem, že jste nás vzali na loď a pomohli nám k tomu, co nám patří to je ale všechno. Ostatně řekni sám Dicku Hamerdulle, chceš snad nějakou kořist?“

„Chci-li či nechci, to je fuk. Ale jistě je, že nic nevezmu,“ odpověděl Dick rozhodně. „Co myslíš ty, Pitte Holbersi?“

„Myslíš-li, Dicku, že nikdo z nás nic nepřijme, nemám nic proti tomu. A kdyby mi chtěli můj podíl násilím vnutit, dám jej Petru Polterovi. Když pro nic jiného, tak proto, aby zase brzy dostal chuť podívat se k nám do prerie. Já ho moc rád vidím sedět na koni.“

„Dejte mi pokoj s vašimi bestii,“ zvolal Petr Polter.

„Radši se dám roztlouct na moučku a zapražít do sucharů, než abych ještě jednou sedl na nestvůru, jako byla ta poslední.“

„Vy, kormidelníku, toho opravdu nemáte zapotřebí, hrát si na zálesáka,“ zasmál se mladý kapitán Parker. „Zmínil jsem se admirality o vašich zásluhách a slíbili mi, že při nejbližší příležitosti vám nabídnou místo, s nímž budete jistě spokojen. Je válka, a tak se mnozí zas budou vracet k armádě a k loďstvu.“

„Jakže, pane? Opravdu? Vy jste si na mne vzpomněl?“

„Jak bych mohl zapomenout?“

„A já, že dostanu místo?“

„Bylo mi to zcela určitě slíbeno.“

„Děkuji vám sire, děkuji vám ze srdce!“

„Petr Polter dostane tedy zase kus dřeva do ruky! Hurá!“

„Proč tak řve ten starý mrož?“ ptala se hostinská, která právě vešla.

„Proč řvu? Pomysli si, matko Thicková, že budu za své zásluhy povýšen na admirála!“

„Ty?“ smála se hostinská. „Ráda věřím, protože máš všechno, čeho je k tomu třeba. Já bych ti admiráloství od srdce přála.“

Ale co bude s tvým novým povoláním, na které jsi byl tak hrdý?“

„Nové povolání? Jaké myslíš?“

„No přece zálesák! Lovec buvolů, bobrů a divokých koní!“

„Dej pokoj! Když sednu na koně, nevím nikdy, kam mě to zvíře zanes. Stojím-li u kormidla dobré lodi, musí ona tam, kam já chci. A navíc mám výhodu, že nemůžu nikdy spadnout ze sedla. Zálesák ze mě nikdy nebude. Já zůstanu mořským medvědem, jakým jsem vždy byl.“

Dlouho setrvali v družné zábavě, až nastal večer. Únava dne, na dojmy tak bohatého, donutila společnost odebrat se k odpočinku. Lovcům vykázała matka Thicková jeden ze svých hostinských pokojů, zatímco se námořníci a s nimi i kapitán Parker vrátili člunem na své lodi. Hvězdy už svítily a hluk v krčmě umlkal, když Sam vyšel se svým synovcem do zahrady za hostincem, aby se před spánkem nadýchali čerstvého vzduchu.

Byla vlahá noc a v myslí starého trappera se probouzely zašlé vzpomínky na mládí, na dávné časy a na domovinu daleko za mořem. „Dlouho jsem váhal,“ řekl konečně starý lovec, „ale dnes jsem se rozhodl. Když jsem již v Novém Yorku, podívám se domů do vlasti. Doprovodím tě k rodičům. Dávno jsem toužil spatřit své staré rodiště a všechny známé tváře.“

„A zůstaneš už u nás, vid', strýčku?“

Sam zavrtěl hlavou.

„Kdo poznal jednu prerii tak, jako já, nerozloučí se s ní.“

Nám trapperům poskytují savana a prales své krásy a radosti, dávají nám život a dávají nám také jednu pěkné místočko pod borovicí, na němž složíme znavená těla k poslednímu spánku.

Zdržím se doma jen krátkou dobu a vrátím se pak ke svým lovcům. Co by si počali bez svého plukovníka?“

Tiše došli ke konci zahrady, kde stálo několik košatých lip. Zastavili se, když uřekli v trávě temnou postavu.

„Kdo je tu?“ otázal se Sam.
Nedostalo se jim odpovědi. Přistoupili blíže.
„Kdo je tu?“ opakoval plukovník hlasitěji.
Postava se vyprostila z pokrývky.
Byl to Vinnetou.
Jako by se omlouval, řekl:
„Kamenný wigwam, kde dnes budou odpočívat moji bílí bratři, je velký a pěkný, ale Apač má raději čerstvý vzduch a
třpyt hvězd. Náčelník bude spát v trávě a přikryje se oblohou, jak to činí všichni synové jeho kmene od mládí.“

Doslov

„Ohnivou pušku“ jsme vybrali pro zahajovací svazek periodické řady „Dálky“ z obsáhlého díla německého romanopisce, abychom nabídli milovníkům dobrodružného čtení novelu u nás málo známou. Ostatně i vlastní životní osudy jejího autora zůstávají dodnes ne zcela objasněny. Karel May se narodil 25.2.1842 v saském Hohenstein-Ernstthalu jako syn chudého tkalce. Prožil krušné dětství, do svých pěti let byl slepý. Encyklopedické prameny uvádějí, že zrakové postižení mělo patrně vliv i na duševní rovnováhu. Příznaky jejího určitého narušení se projeví v době, kdy se mladý May stal učitelem na obecné škole, kde se dopustil závažného prohřešku, za nějž byl propuštěn ze služby a dokonce odsouzen k pobytu v nápravném pracovním ústavu. Po odpykání trestu se začal zabývat psaním nejprve kratších dobrodružných povídek. Jejich děj se většinou odehrával mezi indiánskými kmeny Severní Ameriky. Získaly si značnou oblibu zejména u mládeže. Skutečným literárním úspěchem se stal Poklad na Stříbrném jezeře (1890) a především Vinnetou (1893). Následovaly další, čerpající tematiku i ze zemí Blízkého východu. Avšak nepřekonaly popularitu jeho „indiánek“. May v nich jako autor stojí na straně utlačovaných a vybíjených původních obyvatel Ameriky, jejichž symbol vytvořil v postavě Vinnetoua, ušlechtilého náčelníka Apačů.

Toto období Mayovy literární práce je obestřeno tajemstvím, které neodhalil ani sám autor ve své autobiografické Zpovědi (1910): Pobýval v dějišti Vinnetoua a Old Shatterhanda anebo se líčil pouze díky vlastní obrazotvornosti a za pomoci různých cestopisů? Severní Ameriku prokazatelně navštívil až v pokročilém stáří. Zemřel 30.3.1912 v Radebeulu u Drážďan, kde bylo v roce 1928 otevřeno muzeum Karla Maye. Jeho dílo, obnášející více než osmdesát knižních titulů, z nichž mnohé jsou přeloženy do pětadvaceti jazyků, jej proslavilo po celém světě. Stalo se oblíbenou četbou mnoha generací. V roce 1962 inspirovalo producenty ve Spolkové republice Německo k natočení několika filmových děl, v nichž ožili hrdinové Mayových románů a celý cyklus se těšil nečekanému diváckému ohlasu i u nás.

Edice „Dálky“ připravuje vydání několika dalších, méně známých titulů z literárního odkazu Karla Maye.